

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

HANDELINGEN

7-8-9-10-11-12-13-14-15-16

VERGADERINGEN VAN DECEMBER 1994

ACTUELE VRAGEN

ALGEMENE UITGAVENBEGROTING 1995

DECREET ADMINISTRATIEF TOEZICHT GEMEENTEN

DECREET BETREFFENDE HET ONDERWIJS VI

DECREET HOUDENDE BEKRACHTIGING DEFINITIEVE AANWIJZING
BESCHERMDE DUINGEBIEDEN

DECREET HOUDENDE GOEDKEURING TOETREDING OOSTENRIJK, FINLAND
EN ZWEDEN TOT DE EUROPESE UNIE

DECREET HOUDENDE GOEDKEURING WERELDHANDELSORGANISATIE
EN GATT-AKKOORDEN

DECREET VASTSTELLING VAN HET WAPEN EN DE VLAG VAN DE PROVINCIES
EN GEMEENTEN

DECREET REGELING EN SUBSIDIERING LANDELIJK GEORGANISEERD
JEUGDWERK

MIDDELENBEGROTING 1995

PROGRAMMADECREET 1995

VERKLARING VAN DE VOORZITTER

WERKINGSBEGROTING VAN DE RAAD

Inhoud

Nr. 7 Maandag 12 december 1994 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 179

Ontwerpen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 179

Voorstellen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 179

Voorstel van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 180

Moties
Indiening, blz. 180

Verslagen
Indiening, blz. 180

Tekst aangenomen door de commissies
Indiening, blz. 182

Verzoekschriften
Indiening en verwijzing, blz. 182

Beraadslaging van de Vlaamse regering
Indiening en verwijzing, blz. 182

Besluiten van de Vlaamse regering
Indiening en verwijzing, blz. 182

Ministerieel besluit
Indiening en verwijzing, blz. 183

Opmerking van het Rekenhof
Indiening en verwijzing, blz. 183

Beslissing van de Geschillenraad
Indiening en verwijzing, blz. 183

Arresten van het Arbitragehof
Indiening, blz. 184

Kennisgevingen van het Arbitragehof
Indiening, blz. 184

Schriftelijke vragen (Regl. art. 76)
Indiening, blz. 184

Motie van orde
Voorstel tot aanvulling van de agenda,
blz. 184

Ontwerp van decreet houdende vaststelling van het wapen en de vlag van de provincies en gemeenten
– 603 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 3
Algemene bespreking, blz. 184
Artikelsgewijze bespreking, blz. 184

Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 22 januari 1975 houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk
– 604 (1993-1994) – Nrs. 1 en 2
Algemene bespreking, blz. 185
Artikelsgewijze bespreking, blz. 185

Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten
– 607 (1994-1995) – Nrs. 1 en 2
Algemene bespreking, blz. 186
Artikelsgewijze bespreking, blz. 186

Regeling van de werkzaamheden, blz. 186

Bijlage
Vraag om uitleg van de heer H. Suykerbuyk tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden over bouwvergunningen afgeleverd voor kleinhandelzaken in industriegebieden, blz. 188

Vraag om uitleg van de heer J. De Meyer tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden in verband met de tergend trage vorderingen van de ombouw van de N 49 tot autosnelweg, blz. 191

Vraag om uitleg van de heer H. Van Dienderen tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, en de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming, over de problemen inzake mobiliteit, verkeersveiligheid en geluidshinder van de Welriekende Dreef en de oostelijke ring rond Brussel, blz. 193

Vraag om uitleg van mevrouw V. Dua tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, betreffende de afwerking van de Ring om Gent, blz. 198

Vraag om uitleg van de heer J. Ansoms tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over het beleid inzake de aanleg van rotondes, blz. 200

Vraag om uitleg van mevrouw M. De Meyer tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over het rotondekruispunt N 16-Hoogkamerstraat en bewegwijzering naar ITS-industriezones, blz. 202

Vraag om uitleg van mevrouw T. Merckx-Van Goey tot mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over het opstarten van vormingscursussen Buitenschoolse Kinderopvang, blz. 204

Nr. 8 Maandag 12 december 1994 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 207

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende de middeledenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen I tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 616 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 624 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsnota Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 627 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 628 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO,

Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 629 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995 – 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 14
Algemene bespreking, blz. 207

Motie van orde

Voorstel tot spoedbehandeling en voorstel met betrekking tot de agenda, blz. 208

Spreker : minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 208

Sprekers : de heren A. Denys, J. Geysels, W. De Vlieghe, E. Van Rompuy, L. Hancké, minister-president L. Van den Brande

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen 1 tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 616 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 624 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsnota Huisvesting, ingediend door

de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 627 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 628 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 629 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995 – 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 14
Algemene bespreking (Voortzetting),
Algemene toelichting, blz. 212
Spreker : de heer M. Didden, verslaggever

Financien en begroting, blz. 217

Sprekers : de heren A. Denys, L. Hancké, E. Van Rompuy, J. Timmermans, F. Dewinter, C. Lisabeth, J. Geysels, H. Schiltz, W. De Vlieghe, P. Van Grembergen, G. Annemans, P. Dewael, W. Verreycken en minister W. Demeester-De Meyer

Brussel, blz. 249

Sprekers : de heren M. Seghers, V. Anciaux, E. Van Rompuy, mevrouw S. Creyf, de heren J. Van Hauthem, F. Dieleens, A. De Boeck en minister H. Weckx

Regeling van de werkzaamheden, blz. 269

Nr. 9 Dinsdag 13 december 1994 **Morgenvergadering**

Berichten van verhindering, blz. 271

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995

– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen I tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 616 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 624 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsnota Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 627 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 628 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen; Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 629 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995 – 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 14
Algemene bespreking (Voortzetting)

Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken, blz. 271

Sprekers : de heren L. Pierco, M. Van der Poorten, A. Denys, E. Van Rompuy, J. Van Hauthem, G. Vermassen, J. Tavernier, E. Van Vae-

renbergh, mevrouw A. De Maght-Aelbrecht, de heren R. Vanlerbergh, J. Valkeniers, minister T. Kelchtermans en minister L. Van den Bosche .

Regeling van de werkzaamheden, blz. 296

Bijlage

Vraag om uitleg van de heer H. Olaerts aan de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over maatregelen om de leescultuur te bevorderen, blz. 298

Nr. 10 Dinsdag 13 december 1994 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 301

Regeling van de werkzaamheden, blz. 301

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende de mid-delenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen I tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 616 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Econo-

mie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 624 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsnota Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 627 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu “en Huisvesting
– 628 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 629 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995
– 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 14
Algemene bespreking (Voortzetting)

Huisvesting, Ruimtelijke ordening en Landinrichting, blz. 301

Sprekers : de heren J. Devolder, P. Breyne, F. Van den Eynde, J. Timmermans, L. Steenwegen, J. Caudron, V. Vautmans, J. Van Eetvelt, J. De Mol, J. De Seranno, M. Van der Poorten, minister N. De Batselier, minister T. Kelchtermans, minister-president L. Van den Brande en minister J. Sauwens

Media, blz. 327

Sprekers : de heren D. Van Meche-len, W. Seeuws, P. Dewael, S. De Clerck, mevrouw M. Dillen, de heren D. Van der Maelen, H. Van Dienderen, H. Olaerts en minister H. Weckx

Regeling van de werkzaamheden, blz. 344

Nr. 11 Woensdag 14 december 1994 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 345

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende de mid-delenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 15 (1993-1994) -Nrs. 1 (+ Bijlagen I tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
– 17 (1993-1994) -Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 616 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 624 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsnota Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 627 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 628 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 629 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995
– 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 14
Algemene bespreking (Voortzetting)

Buitenlandse en Europese Aangelegenheden, blz. 345

Sprekers : de heren H. Suykerbuyk, L. Van Nieuwenhuysen, L. Steenwe-

gen, D. Van der Maelen, P. Van Grembergen, L. Dierickx, J. Geysels, G. Versnick, J. Ulburghs, K. Van Overmeire, E. Van Rompuy, F. Van den Eynde, H. Candries, minister J. Sauwens en minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 369

Nr. 12 Woensdag 14 december 1994
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 371

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende de mid-delenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen I tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 616 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 624 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsnota Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering,

Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 627 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 628 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 629 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995
– 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 14
Algemene bespreking (Voortzetting)

Economie! Energie, Landbouw en Werkgelegenheid, blz. 371

Sprekers : de heren F. Vergote, A. Denys, L. Barbé, E. Van Rompuy, P. Deprez, F. Wymeersch, J. Sleenckx, A. De Boeck, H. Olaerts, mevrouw L. Nelis-Van Liedekerke, de heren L. Hancké, E. Schuermans, J. Ulburghs, F. Dielens, F. Vermeiren, minister L. Detiège en minister-president L. Van den Brande

Openbare Werken en Vervoer, blz. 395
Sprekers : de heren V. Vautmans, J. Ansoms, W. Verreycken, J. De Mol, H. Van Dienderen, R. Van Hooland, mevrouw V. Dua, de heer J. De Serano, minister T. Kelchtermans en minister J. Sauwens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 420

Nr. 13 Donderdag 15 december 1994
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 421

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende de mid-delenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4

– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen I tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 616 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 624 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsnota Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 627 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 628 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 629 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995
– 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 14
Algemene bespreking (Voortzetting)

Leefmilieu en Natuurbehoud, blz. 421
Sprekers : de heren M. Verwilghen, A. Denys, H. Brouns, mevrouw V. Dua, de heren F. Wymeersch, E. Van Rompuy, X. Buisseret, J. Timmermans, L. Barbé, J. Van Looy, J. Geysels, M. Maertens, M. Capoen, G. Annemans, P. Van Grembergen, minister N. De Batselier

Regeling van de werkzaamheden, blz. 445

Nr. 14 Donderdag 15 december 1994
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 447

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende de middeledenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) – Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) – Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen 1 tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 616 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 624 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsnota Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 627 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de

Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 628 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 629 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995
– 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 14
Algemene bespreking (Voortzetting)

Cultuur, blz. 447
Sprekers : de heren D. Ramoudt, M. Van Peel, P. Van Grembergen, F. De Man, W. Seeuws, L. Dierickx, H. Lauwers, D. Van Mechelen, F. Cauwenberghs, J. Geysels, F. Van den Eynde, J. Caudron, M. Maertens, P. Dewael, minister H. Weckx

Welzijn en Gezondheid, blz. 472
Sprekers : de heer J. Valkeniers, mevrouw T. Merckx-Van Goeij, de heren F. Van den Eynde, mevrouw L. Maximus, de heren M. Maertens, G. Bossuyt, E. Van Vaerenbergh, B. Vandendriessche, mevrouw A. Gijsbrechts-Horckmans, minister L. Dettiège en minister W. Demeester-De Meyer

Regeling van de werkzaamheden, blz. 497

Nr. 15 Vrijdag 16 december 1994
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 499

Ontwerp van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 499

Voorstellen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 499
Intrekking, blz. 499

Voorstel van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 499

Moties
Indiening, blz. 499
Intrekking, blz. 500

Verslag
Indiening, blz. 500

Kennisgeving van de Vlaamse regering
Indiening en verwijzing, blz. 500

Schriftelijke vragen (Regl. art. 76)
Indiening, blz. 500

Regeling van de werkzaamheden, blz. 500

Spreker : de heer J. Tavernier

Ontwerp van decreet betreffende het onderwijs VI

– 600 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 7
Algemene bespreking, blz. 500
Sprekers : de heer P. Hostekint, verslaggever, de heren J. Eeman, L. Martens, mevrouw A. Leysen, de heren G. Annemans, J. Tavernier, C. Moors, L. Appeltans, minister L. Van den Bossche

Motie van orde

Voorstel tot verdaging, blz. 512
Sprekers : de heer A. Denys, mevrouw J. Leduc, de heren E. Van Rompuy en P. Van Grembergen

Ontwerp van decreet betreffende het onderwijs VI

– 600 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 7
Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 514
Sprekers : de heren R. Swinnen, C. Moors, mevrouw J. Leduc, de heren R. Deswaene, J. Eeman, L. Appeltans, G. Annemans, J. Tavernier, L. Martens en minister L. Van den Bossche

Artikelsgewijze bespreking, blz. 528
Sprekers : de heren R. Deswaene, J. Tavernier, J. Eeman, mevrouw J. Leduc, de heren R. Swinnen, A. Denys, G. Annemans en minister L. Van den Bossche

Regeling van de werkzaamheden, blz. 563

Nr. 16 Vrijdag 16 december 1994
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 565

Samenstelling van commissies en werkgroepen, blz. 566

Actuele vragen (Regl. art. 77)
Actuele vraag van de heer J. Vandeurzen tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de hergroepering van de resterende Limburgse reconversiemiddelen, blz. 566

Actuele vraag van de heer P. Van Grembergen tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse rege-

ring, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de verzoening in de deelstaat Vlaanderen en in de federale staat België, blz. 567

Actuele vraag van de heer M. Maertens tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de verwerking van potvis in veevoeder, blz. 568

Actuele vraag van de heer J. Van Hauthem tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening 'en Binnenlandse Aangelegenheden, over de mogelijke voordracht van de heer Hapart als burgemeester van Voeren, blz. 569

Actuele vraag van mevrouw M. De Meyer tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over het gebruik van de middelen van het Fonds voor Scheepsbouw voor de Wase reconversie, blz. 569

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtingen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen 1 tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 616 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 624 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsnota Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 627 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
– 628 (1994-1995) – Nr. 1

Beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen. Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
– 629 (1994-1995) – Nr. 1

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995
– 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 15
Algemene bespreking (Voortzetting)

Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid, blz. 570

Sprekers : mevrouw J. Leduc, de heren R. Swinnen, de heer G. Annemans, L. Appeltans, P. Van Grembergen, L. Martens, E. Van Rompuy, J. Van Hauthem, H. Schiltz, J. Tavernier, mevrouw A. Leysen, minister-president L. Van den Brande en minister L. Van den Bossche

Voorstel van decreet van de heren R. Landuyt en M. Capoen houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse regering van 16 november 1994 betreffende de definitieve aanwijzing van de beschermde duingebieden en van de voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, en houdende wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurgebied
– 632 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 5

Voorstel van decreet van de heer D. Ramoudt c.s. houdende wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud
– 543 (1993-1994) – Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche c.s. houdende wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud
– 636 (1994-1995) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 600

Sprekers : de heer H. Brouns, verslaggever, de heer R. Landuyt, verslaggever, de heer D. Ramoudt, mevrouw M. Tyberghien-vandenbussche, mevrouw V. Dua, de heren J. Devolder, M. Capoen, L. Bril, M. Verwilghen, R. Van Rompaey, J. De Serrano, H. Coveliers

Motie van orde

Voorstel tot verwijzing naar de commissies, blz. 622

Sprekers : de heren A. Denys, R. Landuyt, J. De Serrano, mevrouw V. Dua, de heer M. Verwilghen

Voorstel van decreet van de heren R. Landuyt en M. Capoen houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse regering van 16 november 1994 betreffende de definitieve aanwijzing van de beschermde duingebieden en van de voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, en houdende wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurgebied
– 632 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 5

Voorstel van decreet van de heer D. Ramoudt c.s. houdende wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud
– 543 (1993-1994) – Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche c.s. houdende wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud
– 636 (1994-1995) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 624

Sprekers : de heren D. Ramoudt, J. Devolder, R. Van Rompaey en minister N. De Batselier
Artikelsgewijze bespreking, blz. 627

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het Verdrag betreffende de toetreding van het Koninkrijk Noorwegen, de Republiek Oostenrijk, de Republiek Finland, en het Koninkrijk Zweden tot de Europese Unie en van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden en de aanpassing der Verdragen met de erbij horende Bijlagen 1, 11, 111, IV, V, VI, VII, VIII, IX, x, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII en XIX, de Protocollen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 en 10 en de Gemeenschappelijke Verklaringen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 en 9
– 644 (1994-1995) – Nr. 1

Algemene bespreking, blz. 629

Sprekers : mevrouw R. Van Cleuvenbergen, verslaggever, de heren P. Van Gremberaen, L. Dierickx, H. Suykerbuyk, minister-president L. Van den Brande

Artikelsgewijze bespreking, blz. 633

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de volgende internationale akten : Akkoord houdende oprichting van de Wereldhandelsorganisatie, Slotakte, Bijlagen IA, IB, IC, 2, 3 en 4, Besluiten en Verklaringen, en Memorandum van Akkoord inzake de verbintenissen betreffende financiële diensten, ondertekend te Marrakech op 15 april 1994
– 646 (1994-1995) – Nr. 1

Algemene bespreking, blz. 633

Sprekers : mevrouw R. Van Cleuvenbergen, verslaggever, de heren G. Geens, W. De Vlieghere, D. Van der Maelen, K. Van Overmeire, P. Van Grembergen, mevrouw V. Dua, de heren W. Van Wambeke, L. Steenwegen, G. Versnick, minister-president L. Van den Brande

Artikelsgewijze bespreking, blz. 653

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 x1994-1995) – Nr. 1 (Aangepaste administratieve begroting)
Artikelsgewijze bespreking, blz. 653

Ontwerp van decreet houdende de mid-delenbegroting van de Vlaamse Gemeen-schap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtin-gen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Re-kenhof)

Artikelsgewijze bespreking, blz. 654

Ontwerp van decreet houdende de alge-mene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtin-gen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen I tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Admini-stratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Re-kenhof)

Artikelsgewijze bespreking, blz. 655
Spreker : de heer W. De Vlieghe

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995
– 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 15
Artikelsgewijze bespreking, blz. 688

Werkingsbegroting van de Raad
Beraadslaging en stemming, blz. 700
Spreker : de heer C. Moors, verslag-gever

Motie van orde
Voorstel tot verdaging van een agenda-punt, blz. 700
Spreker : de heer M. Olivier

Verklaring van de voorzitter, blz. 700

Ontwerp van decreet betreffende het on-derwijs VI
– 600 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 7
Aangehouden stemmings, blz. 702
Sprekers : de heren G. Versnick. J. Devolder, F. Vergote
Hoofdelijke stemming, blz. 716

Ontwerp van decreet houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbe-groting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994
– 19 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) – Nr. 1 (Aangepaste administratieve begroting)
Hoofdelijke stemming, blz. 717

Voorstel van motie van overeenstemming
Hoofdelijke stemming, blz. 719

Ontwerp van decreet houdende de mid-delenbegroting van de Vlaamse Gemeen-schap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtin-gen)
– 14 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Re-kenhof)
Hoofdelijke stemming, blz. 720

Ontwerp van decreet houdende de alge-mene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 12 (1993-1994) -Nr. 1 (Advies SERV)
– 13-A (1993-1994) – Nr. 1 (Toelichtin-gen)
– 15 (1993-1994) – Nrs. 1 (+ Bijlagen I tot XXV) tot 9
– 16 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4 (Admini-stratieve begroting)
– 17 (1993-1994) – Nr. 1 (Verslag Re-kenhof)
Aangehouden stemmings, blz. 721
Hoofdelijke stemming, blz. 726

Voorstel van motie van overeenstemming
Hoofdelijke stemming, blz. 72X

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995
– 605 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 15
Aangehouden stemmings, blz. 729
Hoofdelijke stemming, blz. 730

Ontwerp van decreet houdende vaststel-ling van het wapen en de vlag van de provincies en gemeenten
– 603 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 3
Hoofdelijke stemming, blz. 731
Spreker : de heer F. Dewinter

Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 22 januari 1975 houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugd-werk
– 604 (1993-1994) – Nrs. 1 en 2
Hoofdelijke stemming, blz. 733

Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeen-ten
– 607 (1994-1995) – Nrs. 1 en 2
Hoofdelijke stemming, blz. 734

Ontwerp van decreet houdende goedkeu-ring van het Verdrag betreffende de toe-treding van het Koninkrijk Noorwegen, de Republiek Oostenrijk, de Republiek Finland, en het Koninkrijk Zweden tot de Europese Unie en van de Akte betref-fende de toetredingsvoorwaarden en de aanpassing der Verdragen met de erbij horende Bijlagen I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, x , XI, XII, XIII, XIV,

XV, XVI, XVII, XVIII en XIX, de Pro-tocollen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 en 10 en de Gemeenschappelijke Verklaringen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 en 9
– 644 (1994-1995) – Nr. 1
Hoofdelijke stemming, blz. 735

Ontwerp van decreet houdende goedkeu-ring van de volgende internationale ak-ten : Akkoord houdende oprichting van de Wereldhandelsorganisatie, Slotakte, Bijlagen IA, IB, IC, 2, 3 en 4, Besluiten en Verklaringen, en Memorandum van Akkoord inzake de verbintenissen betref-fende financiële diensten, ondertekend te Marrakech op 15 april 1994
– 646 (1994-1995) – Nr. 1
Hoofdelijke stemming, blz. 736
Spreker : mevrouw M. De Meyer

Voorstel van decreet van de heren R. Landuyt en M. Capoen houdende be-krachtiging van het besluit van de Vlaam-se regering van 16 november 1994 betref-fende de definitieve aanwijzing van de beschermde duingebieden en van de voor het duingebied belangrijke landbouwge-bieden, en houdende wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurgebied
– 632 (1994-1995) – Nrs. 1 tot 5

Voorstel van decreet van de heer D. Ra-moudt c.s. houdende wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud
– 543 (1993-1994) – Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van mevrouw M. Tyberghien-Vandebussche c.s. houdende wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud
– 636 (1994-1995) – Nrs. 1 en 2
Aangehouden stemmings, blz. 738
Hoofdelijke stemming, blz. 739
Spreker : de heer M. Maertens

Met redenen omklede motie van mevrouw S. Crevf tot besluit van de op 29 november 1994 door mevrouw S. Crevf in commissie gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-pre-sident van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Weten-schansbeleid, Energie en Externe Be-trekkingen, over het archiefwezen
– 638 (1994-1995) – Nr. 1
Hoofdelijke stemming, blz. 741

Met redenen omklede motie van de he-ren E. Van Vaerenbergh, P. Van Grem-bergen en H. Olaerts c.s. tot besluit van de **Op** 29 november 1994 door de heer E. Van Vaerenbergh gehouden internellatie tot de heer L. Vanden Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de kansen ter afwer-king van de verdere staatsvorming na de Sint-Michielsakkoorden en de initia-tieven van de Vlaamse regering in dit ver-band
– 639 (1994-1995) – Nr. 1
Hoofdelijke stemming, blz. 742

Met redenen omklede motie van de heren E. Van Vaerenbergh, P. Van Grembergen en H. Olaerts tot besluit van de op 29 november 1994 door de heer E. Van Vaerenbergh gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO; Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, en de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de noodzaak van een samenhangend Vlaams beleid voor Brussel en Vlaams-Brabant – 640 (1994-1995) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 743

Spreker : de heer F. Dielens

Met redenen omklede motie van de heer H. Van Dienderen tot besluit van de op 30 november 1994 door de heer H. Van Dienderen gehouden actuele interpellatie

tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, en de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming, over het vrachtwagenvignet en de NMBS – 643 (1994-1995) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 745

Motie van de heer H. Coveliers c.s. betreffende de uitoefening van het recht van onderzoek over het ontstaan, de omvang en de resultaten van de contacten tussen de Vlaamse regering en de Begeermann Groep

– 648 (1994-1995) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 746

Sprekers : de heren H. Coveliers, J. Ulburghs, mevrouw M. De Meyer

Eindejaarswensen, blz. 750

Sprekers : de heer P. Van Grembergen en minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 750

Bijlagen

Bijlage I : Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 (Tabel), blz. 753

Bijlage II : Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 (Tabel), blz. 781

**VOORZITTER : de heer E. Balde-
wijns**

– *De notulen van de jongste vergade-
ring worden ter tafel gelegd.*

– *De vergadering wordt geopend om
14.04 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de
vergadering is geopend.

**BERICHTEN VAN VERHINDE-
RING**

G. Cardoen, L. Goutry : gezond-
heidsredenen ;

J. Ansoms, A. Boesmans : buitens-
lands ;

L. Appeltans, M. Colla, M. Logist,
F. Vandenbroucke, M. Van der
Poorten : ambtsverplichtingen.

**ONTWERP VAN DECREET hou-
dende tweede aanpassing van de al-
gemene uitgavenbegroting van de
Vlaamse Gemeenschap voor het be-
grotingsjaar 1994**

– 19 (1994-1995) - Nrs. 1 tot 3
– 20 (1994-1995) - Nr. 1 (Aange-
paste administratieve begroting)

**ONTWERP VAN DECREET hou-
dende de middelenbegroting van de
Vlaamse Gemeenschap voor het be-
grotingsjaar 1995**

– 12 (1993-1994) - Nr. 1 (Advies
SERV)

– 13-A (1993-1994) - Nr. 1 (Toe-
lichtingen)

– 14 (1993-1994) - Nrs. 1 tot 4
– 17 (1993-1994) - Nr. 1 (Verslag
Rekenhof)

**ONTWERP VAN DECREET hou-
dende de algemene uitgavenbegro-
ting van de Vlaamse Gemeenschap
voor het begrotingsjaar 1995**

– 12 (1993-1994) - Nr. 1 (Advies
SERV)

– 13-A (1993-1994) - Nr. 1 (Toe-
lichtingen)

– 15 (1993-1994) - Nrs. 1 (+ Bijla-
gen 1 tot XXV) tot 9

– 16 (1993-1994) - Nrs. 1 tot 4 (Ad-
ministratieve begroting)

– 17 (1993-1994) - Nr. 1 (Verslag
Rekenhof)

**BELEIDSBRIEF Leefmilieu, na-
tuurbehoud, landinrichting en wa-
tervoorziening, ingediend door de
heer N. De Batselier, minister vice-
president van de Vlaamse regering,
Vlaamse minister van Leefmilieu en
Huisvesting**

– 616 (1994-1995) - Nr. 1

**BELEIDSBRIEF Het wetenschaps-
beleid in Vlaanderen, Beleidsbrief
voor 1995, ingediend door de heer
L. Van den Brande, minister-presi-
dent van de Vlaamse regering,
Vlaamse minister van Economie,
KMO, Wetenschapsbeleid, Energie
en Externe Betrekkingen**

– 624 (1994-1995) - Nr. 1

**BELEIDSNOTA Huisvesting, inge-
diend door de heer N. De Batselier,
minister vice-president van de
Vlaamse regering, Vlaamse minister
van Leefmilieu en Huisvesting**

– 627 (1994-1995) - Nr. 1

**BELEIDSBRIEF Inrichting van het
landelijk gebied, ingediend door de
heer N. De Batselier, minister vice-
president van de Vlaamse regering,
Vlaamse minister van Leefmilieu en
Huisvesting**

– 628 (1994-1995) - Nr. 1

**BELEIDSBRIEF Investeren in de
toekomst, Het economisch beleid in
Vlaanderen, Beleidsprioriteiten
voor 1995, ingediend door de heer
L. Van den Brande, minister-presi-
dent van de Vlaamse regering,
Vlaamse minister van Economie,
KMO, Wetenschapsbeleid, Energie
en Externe Betrekkingen**

– 629 (1994-1995) - Nr. 1

**ONTWERP VAN DECREET hou-
dende bepalingen tot begeleiding
van de begroting 1995**

– 605 (1993-1994) - Nrs. 1 tot 14

Algemene bespreking

De voorzitter : Aan de orde zijn :

– het ontwerp van decreet houden-
de tweede aanpassing van de alge-
mene uitgavenbegroting van de
Vlaamse Gemeenschap voor het be-
grotingsjaar 1994 ;

– het ontwerp van decreet houden-
de de middelenbegroting van de
Vlaamse Gemeenschap voor het be-
grotingsjaar 1995 ;

– het ontwerp van decreet houden-
de de algemene uitgavenbegroting
van de Vlaamse Gemeenschap voor
het begrotingsjaar 1995 ;

– de beleidsbrief Leefmilieu, na-
tuurbehoud, landinrichting en wa-

Voorzitter

tervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting ;

– de beleidsbrief Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen ;

– de beleidsnota Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting ;

– de beleidsbrief Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting ;

– de beleidsbrief Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen ;

– en het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995.

Het werkschema voor het begrotingsdebat werd reeds eerder rondgedeeld en ligt eveneens op de banken.

Is de Raad het daarmee eens ? (*Instemming*)

MOTIE VAN ORDE

Voorstel tot spoedbehandeling en voorstel met betrekking tot de agenda

De voorzitter : Dames en heren, met toepassing van artikel 37 van het

Reglement heeft de minister-president bij motie van orde het woord gevraagd.

De minister-president heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, ik stel voor om nog twee punten aan de agenda van deze week toe te voegen.

In de eerste plaats dring ik erop aan om het toetredingsverdrag met betrekking tot Oostenrijk, Finland, Zweden en Noorwegen te behandelen. Gezien de stemming die in Noorwegen werd uitgebracht, zal er nadien een gewijzigd stuk moeten worden ingediend. Ik kon niet eerder verzoeken om dit verdrag te bespreken vermits wij de stukken nu pas van de federale instanties hebben ontvangen.

Voorts zou ik het op prijs stellen indien de goedkeuring van de GATT-overeenkomst en dus ook de oprichting van de Wereldhandelsorganisatie deze week nog kon worden behandeld. Ik kan mij immers moeilijk indenken dat Vlaanderen als enige entiteit in de Europese Unie deze overeenkomsten niet zou ratificeren.

De voorzitter : Mijnheer de minister-president, wij nemen er akte van dat u de spoedbehandeling vraagt voor deze twee ontwerpen. Wij zullen ons vrijdag aanstaande vóór de stemmingen uitspreken over de spoedbehandeling.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord met betrekking tot de regeling van de werkzaamheden ?

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, u weet dat de VLD zich in het Bureau heeft verzet tegen de voorgestelde regeling van de werkzaamheden.

Wij zijn het eens met de geplande agenda tot en met donderdag, maar

hebben bezwaren tegen de agenda van vrijdag. Wij blijven erbij dat het ontwerp van decreet betreffende het onderwijs VI vrijdag niet kan worden besproken.

Wat het verzoek van de minister-president betreft, heb ik geen bezwaar tegen de behandeling van het toetredingsverdrag omdat hieromtrent wellicht weinig discussie bestaat.

De bespreking van de GATT-overeenkomst vergt echter een uitgebreide inhoudelijke discussie.

Alle leden van het Bureau van de Vlaamse Raad waren het erover eens dat de agenda van deze week zeer zwaar is.

Wij zijn dan ook van oordeel dat dit verzoek van de minister-president niet kan worden ingewilligd.

Wij doen een oproep om het ontwerp van decreet betreffende het onderwijs VI uit te stellen tot de eerste plenaire vergadering in januari.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels : Mijnheer de voorzitter, wat de vraag van de minister-president omtrent de goedkeuring van de GATT-overeenkomst betreft, meen ik dat de leden van de Vlaamse Raad horen te weten – ook al hebben wij specifieke bevoegdheden met betrekking tot dit verdrag – dat deze overeenkomst nog niet werd goedgekeurd in de Senaat en dat de Kamer de bespreking ervan vandaag nog moet aanvatten. Het is onaanvaardbaar dat de Vlaamse Raad dit belangrijk verdrag zou goedkeuren zonder bespreking in de commissie.

Wij verzetten ons ertegen dat deze discussie vrijdag in gestrekte draf wordt afgehandeld.

Wij verzoeken om dit onderwerp deze week niet op de agenda te plaatsen, die werd opgesteld in het kader van de begrotingsbesprekingen.

De voorzitter : De minister-president heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer Geysels, dit ontwerp hoeft voor mij niet in gestrekte draf te worden behandeld : rustige galop is ook goed. Het komt er op aan de nodige tijd ervoor uit te trekken.

Ik vind het argument van de heer Geysels echter merkwaardig. Inderdaad, ingevolge de staats hervorming werd een regeling uitgewerkt waardoor de verschillende Raden en de federale Kamer hun deel van de materie voor zich nemen, afhankelijk van hun bevoegdheden. Ter zake bestaat er trouwens geen hiërarchie inzake normen en er zijn geen voorgaande vergaderingen van de federale Kamers vereist. Op dat vlak kan het argument van de heer Geysels aldus moeilijk worden aanvaard.

Vervolgens, mijnheer Geysels, hebben sommigen het er moeilijk mee dat wij de verschillende ratificaties doen, weliswaar in het kader van onze bevoegdheden. Op dat punt sta ik erop dat de bevoegdheden zonder meer worden ingevuld.

Ik sta volledig ter beschikking van de Vlaamse Raad om deze materie hetzij in commissie hetzij in plenaire vergadering – zoals trouwens de voorbije weken voor een aantal internationale verdragen het geval was – te behandelen. Dat laat ik uiteraard over aan de appreciatie van de Raad.

Mijnheer Geysels, volgens mij bewijst u het geheel van onze werkzaamheden geen goede dienst door op die manier te komen tot een niet-bekrachtiging. Wanneer u daarvoor echter de nodige tijd wil uittrekken, sta ik geheel tot uw beschikking.

De voorzitter : De heer De Vlieghe heeft het woord.

De heer W. De Vlieghe : Mijnheer de voorzitter, ik vraag mij af waarom de minister-president het verdrag waarvan sprake absoluut vóór 1 januari wil laten ratificeren, terwijl artikel 2 van de federale wetgeving ter zake bepaalt, en ik citeer : “De datum van de neerlegging van de ratificatie-instrumenten zal het voorwerp zal zijn van een in ministerraad overlegde beslissing na eva-

luatie van de stand van zaken van de werken betreffende de sociale -en milieuclausules. . . .” Einde citaat.

Mijnheer de voorzitter, het is duidelijk dat het neerleggen van de instrumenten op zijn minst maanden zal aanslepen en misschien zelf een paar jaar indien deze werkzaamheden ernstig worden verricht.

Ik begrijp aldus werkelijk niet waarom deze Raad dit verdrag in uitgestrekte draf en bovendien tijdens de begrotingsbesprekingen moet behandelen, te meer daar de federale Kamer het nodig vond dit uiterst belangrijke verdrag precies deze week te agenderen. Aangezien ik een inhoudelijke inbreng wens te doen ter zake en aangezien ik eveneens de begrotingsbesprekingen van de Vlaamse Raad wil bijwonen, zal ik verplicht zijn voortdurend van de ene naar de andere vergadering te hollen.

Mijnheer de voorzitter, wellicht protesteerde u reeds bij de voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers over een dergelijke gang van zaken. Volgens mij is het hoe dan ook onaanvaardbaar zo'n belangrijke zaken door mekaar af te haspelen.

Bovendien, mijnheer de minister-president, zie ik het helemaal niet meer zitten mocht u hetzelfde debat willen voeren in de Vlaamse Raad. Wil men deze aangelegenheid ernstig bespreken, dan moet men ervoor de nodige tijd uittrekken. Ik verwittig u trouwens nu al dat ik tijdens de commissievergadering van de Kamer een betoog van minstens drie uur zal houden over dit onderwerp.

Mijnheer de voorzitter, ik herhaal dat een dergelijke organisatie ons niet toelaat ons werk ernstig te doen.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels : Mijnheer de voorzitter, ik ben mij perfect bewust van wat het Sint-Michielsakkoord met betrekking tot de verdragsrechtelijke bevoegdheden en de ratificatie door deze Raad bepaalt.

Als parlamentslid, en als persoon die moet waken over de vormgeving van de democratie, is het echter zeer moeilijk om in zeven haasten een verdrag goed te keuren dat voor een aantal aspecten nog in behandeling is in de Kamer van Volksvertegenwoordigers, ontwerp dat hier zonder discussie in de bevoegde commissie zou worden behandeld, zonder dat er zelfs momenteel een gedrukt stuk bestaat. Ik vind dit geen behoorlijk parlementair werk. Dat is dan ook de reden waarom ik het niet met u eens ben om op deze manier het GATT-akkoord in de Vlaamse Raad te behandelen. Daarom ging het precies, en niet om, wat mijzelf of onze fractie betreft, het in twijfel trekken van het Sint-Michielsakkoord.

De voorzitter : De minister-president heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, ik wil alleen wijzen op het grote belang van deze zaak. Ik ben beschikbaar zowel in de commissie als in de plenaire vergadering om het ontwerp te behandelen.

Toch moeten wij goed nadenken over het feit dat wij binnen bepaalde termijnen moeten handelen. Er is inderdaad uitdrukkelijk bepaald dat tegen 1 januari 1995 alle parlementen van de EU-lidstaten, in ons geval ook de gefedereerde entiteiten, een uitspraak zouden doen. Ik wil deze verantwoordelijkheid aan de Vlaamse Raad voorleggen en het belang nogmaals onderstrepen om binnen de welbepaalde termijnen te handelen.

Mijnheer de voorzitter, wellicht zullen wij in de toekomst duidelijke afspraken moeten maken met het federale departement van Buitenlandse Zaken.

Het is nu maandag, 14.15 uur, en ik ben de hele week ter beschikking om dit ontwerp te bespreken hetzij in de commissie hetzij in plenaire vergadering.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, allereerst wil ik iets zeggen ter attentie van de heer Denys inzake het ontwerp van decreet betreffende het onderwijs VI.

Ik wil laten opmerken dat een aantal bepalingen betrekking hebben op de begroting. Een discussie hieromtrent werd trouwens gevoerd in het Bureau van de Vlaamse Raad. Zoals u weet, worden sommige bepalingen van kracht op 1 januari 1995. Dit is dan ook de reden waarom wij dit ontwerp deze week willen behandelen. Hetzelfde geldt trouwens voor het duinendecreet. Daarom hebben wij deze twee ontwerpen van decreet deze week op de agenda geplaatst.

Mijnheer de voorzitter, wij steunen de opvatting van de minister-president betreffende het GATT-akkoord. Onze fractie is eveneens bereid in de loop van de week hetzij in commissie hetzij in plenaire vergadering dit debat te voeren.

Senator Maurice Didden (CVP) bracht het verslag uit over de algemene toelichting bij de begroting 1995

Trouwens, vandaag ontvingen wij daaromtrent een brief van de partijsecretaris van Agalev. Ook daarover wens ik een publiek debat te voeren. Wat in die brief staat, is grotesk. Volgens Agalev zou het gaan om de meest belangrijke hervorming, belangrijker zelfs dan het Verdrag van Maastricht.

Wij zijn vragende partij om een debat te houden en, zoals gezegd, zijn wij daarvoor heel de week beschikbaar, hetzij in de commissie, hetzij in de plenaire vergadering.

De voorzitter : Collega's, ik vestig uw aandacht op de bepalingen van het reglement. Ik heb aan meer dan één spreker per fractie al minstens een keer het woord gegeven. Ik dring dus aan het proceduredebat niet te lang te laten duren.

Mijnheer de minister-president, ofwel vraagt u de spoedbehandeling en spreken wij ons daarover vrijdag uit, ofwel worden beide ontwerpen bij voorrang in de commissie behandeld. Indien er werkelijk tijdnoed is, dan bestaat de mogelijkheid – maar ik moet mij daarover niet uitspreken – om deze ontwerpen, na een mondeling verslag, in de plenaire vergadering te behandelen. Wij moeten echter weten waar men naartoe wil.

De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels : Mijnheer de voorzitter, ik wil graag ingaan op uw suggestie om dit proceduredebat te sluiten, maar ik vestig er toch uw aandacht op dat wij zelfs niet over een gedrukt document in verband met de GATT-akkoorden beschikken. Waarover spreken we hier dan ? Formeel bestaat dit niet. Ik heb geen enkel document ontvangen, ik ken het nummer niet, er bestaat geen enkel formeel stuk over het GATT-akkoord dat deze week door de Vlaamse Raad kan worden besproken. Hoe kan ik mij daarover nu uitspreken ?

Ten tweede, ik wil zeker het debat met de heer Van Rompuy aangaan. Dat is geen probleem. Nu gaat het echter over een wijziging van de agenda, op basis van een vraag van

de regering, voor een onderwerp waarover zelfs nog geen parlementair document bestaat.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, ik wens het proceduredebat niet te rekken, maar ik wens dat we ons hier uitspreken over de agenda zoals zij vandaag voorligt. Een aantal fracties hebben in het Bureau bezwaren geopperd, en meer bepaald wat het onderwijsdecreet VI betreft. We waren het erover eens om het duinendecreet te behandelen.

Inzake het decreet betreffende het onderwijs VI vragen we dat de Vlaamse Raad zich uitsprekt. Wij zijn het niet eens met de werkwijze van de commissie. In de commissievergadering werden meer dan 80 amendementen ingediend.

Collega Van Rompuy, uw argument dat een aantal zaken aan de begroting gebonden zijn, wordt te pas en te onpas gebruikt. U weet dat bepaalde maatregelen, die in het onderwijs VI decreet staan, reeds in de praktijk van toepassing zijn. Welnu, wachten tot 15 januari 1995 zal dat niet verhelpen.

Wij vragen de stemming over ons voorstel om de bespreking van het onderwijs VI decreet te verschuiven naar de eerstvolgende plenaire vergadering.

Ten tweede, wat de discussie over het GATT-akkoord betreft, sluiten wij ons volledig aan bij de bezwaren van de heer Geysels. Wij steunen de procedurevoorstellen die hij naar voren brengt.

Ik spreek mij niet uit over de inhoudelijke discussie. Dat is iets anders. De wijze waarop het debat hier wordt ingeleid, vinden wij totaal verkeerd. Ter zake treden wij het standpunt van de heer Geysels bij.

De voorzitter : Collega's, wij lopen het risico een lang proceduredebat te hebben en de kern van de zaak te laten verloren gaan.

Ik stel voor dat het Bureau morgen

Voorzitter

om 11 uur bijeenkomt teneinde de agenda op te stellen, zowel in verband met het probleem dat nu door de heer Denys in de plenaire vergadering naar voren wordt gebracht – u hebt gelijk wanneer u zegt dat de Raad de agenda bepaalt – als in verband met de vraag van de regering, bij monde van de minister-president, met betrekking tot de twee ontwerpen van verdrag.

Is iedereen het daarmee eens ? (*Instemming*)

Dan zullen we morgen om 11 uur het Bureau bijeenroepen. Indien het nodig mocht blijken, dan kunnen we ons 's middags uitspreken.

De heer A. Denys : Uiteindelijk moeten we ons ook nog uitspreken over het verloop van de agenda voor deze week.

De voorzitter : Tenzij daarover morgen in het Bureau een akkoord wordt bereikt. Het is in elk geval de Raad die zich zal uitspreken.

De heer A. Denys : Ik kan u nu reeds zeggen dat, indien de agenda blijft zoals ze is – dus met het onderwijs VI decreet inbegrepen – we ons akkoord niet zullen geven. Wij zullen dan vragen, ik geef er de voorkeur aan dit nu reeds te zeggen, dat de Raad zich daarover uitspreekt.

De voorzitter : Indien het nodig mocht blijken, dan zullen wij ons daarover morgen om 14 uur uitspreken.

De minister-president heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, ik heb mij even geïnformeerd. De stukken, zowel inzake de toetredingsverdragen als inzake de GATT-overeenkomsten, werden vorige week aan het secretariaat van de Raad bezorgd. Ik neem aan dat het enige tijd vergt om tot het drukken over te gaan. Ik wenste toch deze verduidelijking te geven. Het spreekt voor zich dat ik niet zou hebben gevraagd om deze punten op de agenda te

plaatsen, zonder de stukken naar de Raad te hebben verzonden.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké : Mijnheer de voorzitter, ik heb een probleem met de tussenkomst van de heer Denys. Wij hadden in het Bureau immers een beslissing genomen in verband met de agenda van deze week. Dit gebeurde inderdaad met meerderheid tegen minderheid, maar we hadden hoe dan ook een meerderheid. Als de heer Denys vraagt om de agenda te wijzigen, dan moeten we daar nu over beslissen.

Het onderwijs VI decreet werd in overeenstemming met alle bepalingen van het reglement aan de agenda geplaatst. De fracties kunnen nu, zoals voor ieder ander decreet, over een uur spreektijd beschikken, los van de begroting. Dit was bepaald voor vrijdagmorgen.

Wat de GATT-akkoorden betreft, neem ik akte van de verklaringen van de minister-president. In dit verband wil ik enkel naar het reglement verwijzen. De leden die stellen dat er een document voorhanden moet zijn, hebben gelijk. Wij kunnen niet werken als er geen document is.

Mijnheer de voorzitter, u kent de omstandigheden waarin wij vorige week woensdag de agenda in het Bureau hebben vastgelegd. Ik zie dan ook niet in waarom wij deze regeling bij het begin van de plenaire vergadering opnieuw in vraag zouden moeten stellen. Het heeft naar mijn mening geen zin om daar morgen nogmaals over te palaveren aangezien de meerderheid vorige week in het Bureau een behoorlijke regeling heeft uitgewerkt in overeenstemming met het reglement.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, ik was bereid om op uw suggestie in te gaan om dit morgen nogmaals te bespreken in het Bureau. Collega Hancké staat er echter op de beslissing van het Bureau te handhaven. Wij vragen dan ook dat

de Raad zich zou uitspreken over de agenda zoals die er nu uitziet. U geeft ons geen andere kans. Ik hoop dat een aantal collega's die voortdurend de mond vol hebben van goed parlementair werk zich de moeite willen getroosten om even aan de leden van de commissie voor Onderwijs te vragen op welke manier het onderwijs VI decreet daar werd besproken .

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels : Mijnheer de voorzitter, ik doe een beroep op het reglement. Ik verzoek u om in uw functie van voorzitter van de Raad de vraag tot spoedbehandeling van de GATT-akkoorden onontvankelijk te verklaren omdat er geen gedrukt stuk voorhanden is. Ik vraag u dit uitdrukkelijk en ik beroep mij in dit verband op het reglement. Als er geen gedrukt stuk is, dan kan men de spoedbehandeling niet vragen.

De voorzitter : Mijnheer Geysels, wij kunnen ons hier uiteraard pas over uitspreken als er een gedrukt stuk is rondgedeeld. Ik hoop dat dit duidelijk is. Indien de Raad het wenst, spreken wij ons nu uit over de ontwerpagenda. (*Onderbreking door de heer Denys*)

Wij zullen ons uitspreken over de ontwerpagenda zoals zij werd opgesteld.

Mijnheer de minister-president, als het opportuun is om de vraag te stellen zullen wij ons uitspreken over het verzoek tot spoedbehandeling.

De minister-president heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, behelst dit ook de ratificatie van de toetredingsverdragen ? Wat de GATT-akkoorden betreft, zullen wij de spoedbehandeling vragen zodra de diensten kans hebben gezien ons een gedrukt stuk te bezorgen.

De voorzitter : Mijnheer de minister-president, de Raad kan zich enkel uitspreken over de ontwerpagenda.

Voorzitter

Dames en heren, wij stemmen nu bij zitten en opstaan over de ontwerp-agenda. De leden die de ontwerp-agenda wensen aan te nemen, worden verzocht op te staan.

De tegenproef.

De ontwerpagenda is aangenomen.

ONTWERP VAN DECREET houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994

- 19 (1994-1995) - Nrs. 1 tot 3
- 20 (1994-1995) - Nr. 1 (Aangepaste administratieve begroting)

ONTWERP VAN DECREET houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995

- 12 (1993-1994) - Nt. 1 (Advies SERV)
- 13-A (1993-1994) - Nr. 1 (Toelichtingen)
- 14 (1993-1994) - Nrs. 1 tot 4
- 17 (1993-1994) - Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

ONTWERP VAN DECREET houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995

- 12 (1993-1994) - Nr. 1 (Advies SERV)
- 13-A (1993-1994) - Nr. 1 (Toelichtingen)
- 15 (1993-1994) - Nrs. 1 (+ Bijlagen I tot XXV) tot 9
- 16 (1993-1994) - Nrs. 1 tot 4 (Administratieve begroting)
- 17 (1993-1994) - Nr. 1 (Verslag Rekenhof)

BELEIDSBRIEF Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en watervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

- 616 (1994-1995) - Nr. 1

BELEIDSBRIEF Het wetenschapsbeleid in Vlaanderen, Beleidsbrief voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
- 624 (1994-1995) - Nr. 1

BELEIDSNOTA Huisvesting, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
- 627 (1994-1995) - Nr. 1

BELEIDSBRIEF Inrichting van het landelijk gebied, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
- 628 (1994-1995) - Nr. 1

BELEIDSBRIEF Investeren in de toekomst, Het economisch beleid in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten voor 1995, ingediend door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen
- 629 (1994-1995) - Nr. 1

ONTWERP VAN DECREET houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995
- 605 (1993-1994) - Nrs. 1 tot 14

Algemene bespreking (Voortzetting)

ALGEMENE TOELICHTING

De voorzitter : Dames en heren, wij vatten de algemene bespreking aan van de verschillende ontwerpen van decreet houdende de begrotingen.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Didden die namens de heer Pinxten, verslaggever, het verslag zal uitbrengen, heeft het woord.

De heer M. Didden, verslaggever (*op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-presi-

dent, mevrouw de minister, collega's, de commissie voor Financiën en Begroting heeft het ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 en het ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 onderzocht. Omdat er een sterke band bestaat tussen de middelen- en uitgavenbegroting heeft men slechts een verslag opgesteld betreffende de twee ontwerpen van decreet.

Het Rekenhof heeft een aantal materiële vergissingen vastgesteld in het ontwerp van de uitgavenbegroting. De materiële verbeteringen werden verwerkt in de door de commissie aangenomen teksten.

Het voorliggend ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting werd behandeld overeenkomstig artikel 73 van het reglement van de Raad.

De voorzitter van de Raad heeft de algemene uitgavenbegroting 1995 verwezen naar de bevoegde commissies die, na indicatieve stemming, verslag hebben uitgebracht bij de commissie voor Financiën en Begroting over de hun voor onderzoek toegewezen artikelen van decreet en gedeelten van de afdelingen I, III en V van de krediettabel. Het Advies- en Overlegcomité Brussel en Vlaams-Brabant heeft eveneens advies uitgebracht over de hem toegewezen gedeelten.

Zowel in de commissie voor Financiën en Begroting als in de bevoegde commissies konden amendementen worden ingediend. De stemmingen in de inhoudelijk bevoegde commissies hadden een indicatieve waarde. De definitieve stemmingen en de eindstemmingen over het ontwerp van decreet houdende de uitgavenbegroting hebben plaatsgevonden in de commissie voor Financiën en Begroting.

De wet van 28 juni 1989 heeft de administratieve begroting, een bud-

Didden

gettaire nieuwigheid, ingevoerd. De administratieve begroting dient het voorwerp uit te maken van een met redenen omklede motie waarbij de Vlaamse Raad verklaart dat de administratieve begroting in overeenstemming is met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting.

De inhoudelijk bevoegde commissies bevestigden dat de hen toegewezen onderdelen van de administratieve begroting overeenstemmen met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting. Formeel werd alleen in de commissie voor Financiën en Begroting een met redenen omkleed voorstel van motie van overeenstemming behandeld.

We wijzen er bovendien op dat, behalve het Advies-en Overlegcomité Brussel en Vlaams-Brabant, de volgende inhoudelijk bevoegde commissies verslag uitbrachten bij de commissie voor Financiën en Begroting inzake de algemene uitgavenbegroting 1995. Het gaat hier om de commissies die inhoudelijk bevoegd zijn voor aangelegenheden zoals gedefinieerd in de artikelen 127 tot 129 van de Grondwet – de vroegere zogenaamde gemeenschapsmateries – en ook zoals bedoeld in artikel 39 van de Grondwet, namelijk de gewestmateries.

We danken bij deze gelegenheid de leden van de commissies en vooral hun verslaggevers voor de geleverde inspanningen.

Alleen de commissie voor Financiën en Begroting onderzocht het ontwerp van middelenbegroting 1995 en behandelde het thema terzelfder tijd als het ontwerp van algemene uitgavenbegroting 1995.

De Vlaamse minister van Financiën en Begroting wees er in haar inleidende uiteenzetting in eerste instantie op dat de Vlaamse regering, wat de indiening van de begroting betreft, alle voorgeschreven procedures

heeft gevolgd. Zij schat evenwel het resultaat daarvan nog hoger in : de Vlaamse regering kan een begroting voorstellen met een beperkt netto te financieren saldo, binnen de marges vastgelegd door de Hoge Raad voor Financiën en met inachtneming van de Vlaamse meesternorm.

De minister had aan het begin van deze zittingsperiode vooropgesteld dat de Vlaamse Gemeenschap aan een bepaalde norm zou tegemoetkomen dankzij een aangehouden inspanning om de uitgaven in een redelijk, budgettair keurslijf te wringen zonder daarbij de belangrijke sociale dimensie van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap uit het oog te verliezen. Men plukt nu de vruchten van die inspanning : de uitgaven blijven binnen de vooropgestelde normen. De Vlaamse Gemeenschap profiteert niet van de gunstige conjunctuur, maar wel – en alleen – van haar eigen inzet die het mogelijk maakt de begroting in handen te houden.

De financieringswet leverde voor Vlaanderen bitter weinig op, want de Vlaamse Gemeenschap ontvangt zo goed als niets van de meeropbrengsten van de personenbelasting. Die gaan bijna integraal naar de federale overheid.

Vervolgens benadrukte de minister dat het meest recente verslag van de Hoge Raad voor Financiën vermeldt hoeveel de Vlaamse Gemeenschap bijdraagt om de Maastrichtdoelstellingen te bereiken. De Vlaamse regering doet dit vrijwillig teneinde de interne stabiliteit van de Vlaamse Gemeenschap te handhaven.

De inleidende toelichting van de minister spitste zich toe op drie thema's, namelijk de Vlaamse economie -nog altijd de motor van de Belgische economie-, de hoofdlijnen van de begroting 1995 – de ingebouwde beheersingsfactoren en de verdere ontwikkeling van de begroting – en ten slotte het programma-decreet.

De Vlaamse economie blijft de loco-

motief van de Belgische economie. Meer dan tien jaar lang was Vlaanderen een groeiregio bij uitstek. De gemiddelde groei tijdens de afgelopen vijftien jaar was te vergelijken met de Duitse economische groei en lag boven de gemiddelde nationale economische groei op jaarbasis.

In 1993 kende de regio echter één van haar slechtste economische jaren sinds twintig jaar. Niettemin was de economische achteruitgang waarschijnlijk minder sterk dan de Belgische terugval in zijn geheel. De economische gegevens wijzen er ook op dat de economische heropleving in 1994 sterker was in Vlaanderen dan in de rest van het land.

Een en ander heeft te maken met de sectoriële samenstelling van de Vlaamse economie. Door de sterke vraag vanuit het buitenland naar halfafgewerkte produkten en produkten en diensten waarin de regio sterk is gespecialiseerd, komt er stilaan opnieuw een economische dynamiek op gang vanuit het bedrijfsleven. De groei is in 1994 dan ook voor het grootste deel te danken aan de export, want de investeringen en de consumptie blijven nog zeer zwak. Dit wordt ook door een van de studiediensten van een Vlaamse bank vastgesteld.

Wat de macro-economische situatie betreft, benaderen de fundamentele gegevens van de Vlaamse economie uiteraard voor een groot deel de gegevens van de Belgische economie. Toch heeft Vlaanderen op macro-economisch vlak een aantal eigen karakteristieken. Zo gaat bijvoorbeeld de export in Vlaanderen sterker vooruit dan in de andere regio's. Vlaanderen had in 1982 bijvoorbeeld een exportaandeel van 64 procent, dat in 1994 was gestegen tot 68 procent.

Ook inzake tewerkstelling en werkloosheid zijn er relatief positieve geluiden te horen. De werkloosheidsgraad bedroeg in Vlaanderen in augustus 14,1 procent, tegenover 25 procent in Brussel en 26,5 procent in

Diden

Wallonië. In 1994 is de Belgische economie met ongeveer 2,1 percent gegroeid, voor Vlaanderen verwacht men evenwel een groei van bijna 2,5 percent, wat in de lijn ligt van de groei in onze buurlanden.

Het sterke Vlaamse herstel kan worden verklaard door twee elementen.

Ten eerste is Vlaanderen gespecialiseerd in zogenaamde vroegcyclische sectoren, zoals chemie, bouwmaterialen, plastic, ijzer en metaal die allen een sterkere vraag noteerden. Ook de automobiellindustrie is opnieuw op gang gekomen en kon herleven door een toegenomen vraag vanuit Scandinavië, het Verenigd Koninkrijk en Ierland. In de dienstensector plukten vooral de havendienst de eerste vruchten van het herstel.

Ten tweede zorgen de betere exportprestaties en de sterkere consumptie in de Vlaamse regio voor relatief sterkere groeicijfers tegenover het nationaal verwacht groeicijfer.

Wat de micro-economische situatie betreft, dient te worden vastgesteld dat Vlaanderen weinig eigen grote bedrijven heeft, maar wel de vestigingsplaats is van heel wat buitenlandse grote bedrijven.

De grote bedrijven waren ook het eerst onderhevig aan de internationale herstructureringsgolf. Een deel van de daarmee gepaard gaande afslankingen werd opgevangen door de vele KMO's die Vlaanderen rijk is. De concurrentiekracht van de KMO's is daarom zeer belangrijk om de tewerkstelling op lange termijn te garanderen. Het Globaal Plan is in deze context een stap in de goede richting.

De eerste tekenen van tewerkstellingsverbetering zijn reeds merkbaar in Vlaanderen, al is het nog te vroeg om van een structurele verbetering te spreken.

De minister besloot haar uitgebreide

economische analyse van Vlaanderen met drie belangrijke vaststellingen :

Ten eerste, Vlaanderen was in de huidige economische heropleving opnieuw de locomotief van de Belgische economie. De sectorspecialisatie speelt in de eerste fase van het herstel in het voordeel van de Vlaamse regio.

Ten tweede, de fundamentele gegevens zijn nog steeds vrij positief in vergelijking met de buurlanden.

Ten derde, de economische prestaties uit het verleden garanderen geen succes voor de toekomst. In dit verband is de tewerkstellings situatie zeer belangrijk, dit ten einde eveneens een interne dynamiek in de economie te creëren, opdat de binnenlandse vraag via investeringen en consumptie de rol van de export als motor van de groei gedeeltelijk zou kunnen overnemen.

Het tweede punt van de uiteenzetting van de minister had betrekking op de begroting en op de beheersfactoren die nagenoeg allemaal zijn opgenomen in het verslag onder het document visie.

Samengevat zijn de grote lijnen van de begroting 1995 de volgende : de uitgaven stijgen minder dan het inkomensritme ; het kastekort is lager dan het bedrag dat door de Hoge Raad voor Financiën wordt vooropgesteld ; het uitgavenpeil past perfect binnen de Vlaamse norm en binnen de normering van de Hoge Raad voor Financiën ; de parameters zijn zeer voorzichtig opgesteld ; de uitgavenevolucie wordt perfect in de hand gehouden en blijft ook op lange termijn beheersbaar ; het deficit zal snel worden weggewerkt, door de toepassing van de meesternorm zal men in 1998 of in 1999 tot een nulgroei komen ; de gehanteerde norm is strenger dan de andere, de Vlaamse Gemeenschap past namelijk 1,2 percent toe als maximale groeivoet van de beleidskredieten toe, dit terwijl deze groeivoet volgens de

SERV zelfs 1,6 percent mag bedragen ; het onderwijs is de belangrijkste uitgavenpost in de begroting, de evolutie van de personeelskost is dan ook de voornaamste groeifactor ; de investeringen nemen toe ; de Vlaamse Gemeenschap heeft zich geëngageerd voor beter betaalde, maar minder ambtenaren. Wat blijkt uit de totale salarismassa. De hogere salarissen worden namelijk intern gecompenseerd door natuurlijke afvloeiingen slechts voor 22 percent te vervangen ; de Vlaamse regering bereikt de begrotingsdoelstellingen, men zal namelijk ook dit jaar ver onder het toelaatbare tekort blijven.

De minister gaf eveneens een toelichting bij het programmadecreet. Zij wees erop dat het, naast een aantal technische bepalingen, slechts bepalingen bevat die onmiddellijk verband houden met de begroting. Door het programmadecreet wordt een verhoging van bepaalde milieueffingen op vaste afvalstoffen ingevoerd. Er wordt eveneens voorzien in de oprichting van een Vlaams Fonds voor Lastendeling.

Dit fonds wordt opgericht met als doel een reserve aan te leggen voor de zogenaamde lasten van het verleden. De taak van dit fonds kan ook worden uitgebreid met andere lasten. In de commissie werd in dit verband verwezen naar het duinendecreet. Het programmadecreet bevat eveneens een aantal technische bepalingen waaronder de verdeling van het Vlaams Provinciefonds, naar aanleiding van de oprichting van de provincie Vlaams-Brabant.

Collega De Vlieghe zal straks nog verslag uitbrengen over de bespreking met betrekking tot dit programmadecreet.

De Vlaamse minister van Financiën en Begroting heeft ook meteen geantwoord op de in het onderzoeksverslag van het Rekenhof gemaakte opmerkingen. Ik zal daar niet op ingaan en mij beperken tot de meest belangrijke opmerkingen en de antwoorden daarop.

Didden

Wat de meerjarenbegroting betreft, deelde de minister mee dat een gedetailleerde meerjarenbegroting volop in uitwerking is op het niveau van de administratie. Deze gedetailleerde meerjarenbegroting baseert zich op de cijfergegevens voor 1995. Het werk van de administratie heeft tot doel de Vlaamse Raad op een zinvolle wijze te informeren. Daarom wordt thans, naast cijfergegevens, informatie verzameld per horizontaal programma die aangeeft wat mogelijk is binnen de budgettaire grenzen. Daaruit zal bijvoorbeeld blijken hoeveel personen er kunnen worden aangeworven zonder beleidswijziging en welke grote investeringsprogramma's naast elkaar kunnen worden opgestart. Dit document zou zo mogelijk aan het verslag worden toegevoegd, wat ondertussen ook is gebeurd.

Volgens de minister is de kritiek van het Rekenhof inzake het ruime aantal kredietoverschrijdingen over de grenzen van de begrotingsprogramma's heen, evenals omtrent het toenemende aantal provisionele kredieten niet volledig terecht, gezien er voor het begrotingsjaar 1995 in feite geen zijn bijgekomen. Niettemin zal de minister er over waken dat de begrotingsprerogatieven van de Vlaamse Raad worden gerespecteerd.

Wat de middelenbegroting betreft, had het Rekenhof vragen met betrekking tot de juiste draagwijdte en de betekenis van de overeenkomst die in de loop van de maand juni door de ministers bevoegd voor Financiën en Begroting van de drie gemeenschappen werden afgesloten in verband met het rechtstreeks doorstorten van het kijk- en luistergeld door Belgacom naar de gemeenschappen. De minister legde er de nadruk op dat deze overeenkomst niet als voorwerp heeft in uitvoering van artikel 5bis, paragraaf 5 van de financieringswet de inning van het kijk- en luistergeld aan de staat te ontnemen en de inning zelf te orga-

niseren. De overeenkomst is ontstaan ingevolge een dispuut over de wijze van doorstorten van de opbrengst van het kijk- en luistergeld. De Vlaamse Gemeenschap streeft er naar om de onduidelijkheid die reeds zo lang bestaat aangaande de rol van Belgacom in het inningsproces juridisch uit te klaren. In die rol was tot op heden nergens voorzien, noch in de statuten van deze instelling, noch in een contractuele vorm.

Inzake de verantwoording van de programma's is er volgens de minister ongetwijfeld vooruitgang geboekt. In het raam van de prestatiebegrotingen zal op een systematische en wetenschappelijk onderbouwde wijze de relatie tussen middelen en doelstellingen worden vastgelegd. OVAM en Kind en Gezin zullen ook voor 1995 een partiële prestatiebegroting voorleggen en vanaf de begrotingscontrole 1995 zal door beide instellingen een volledige prestatiebegroting worden ingediend. Het is de bedoeling om tegen de begrotingscontrole 1995 ook een aantal andere entiteiten aan bod te laten komen, zoals het medisch schooltoezicht, de buitendienst wegen-Antwerpen, het informaticabeleid, het bibliotheekwezen, de economische expansiewetgeving, de PMS-centra en T-interim.

Tijdens de bespreking hebben meerdere leden vragen gesteld of opmerkingen geformuleerd in verband met de voorgestelde begroting voor 1995 en het geplande beleid. Ook hier moeten we ons wegens tijdgebrek beperken tot een samenvatting van de vragen en de antwoorden.

Op vraag van een lid antwoordde de minister dat de onderwijsuitgaven nu met 4 percent gestegen zijn. Aangezien de onderwijsbegroting – in het kader van de norm – maximum met 1,2 percent mag stijgen, moeten er maatregelen worden getroffen. Men staat dus voor de keuze : ofwel aanvaardt men dat de onderwijsuitgaven binnen de algemene uitgavenbegroting groeien ten kosten van de andere uitgaven, ofwel aanvaardt men dit

niet en moet men in bepaalde posten van de onderwijsbegroting gaan snoeien.

Een projectie van de onderwijsuitgaven van 1993 tot 2000 laat toe de uitgavenevoluntie te volgen. Inzake budgettaire lange-termijnplanning staat men van de twee budgettaire moeilijkst beheersbare departementen – onderwijs en welzijn – het verst in onderwijs. Voor het departement Onderwijs kan men immers heel nauwkeurig de effecten van de vergrijzing berekenen. Ook de evolutie van het aantal leerlingen is goed gekend. Hierdoor is de onderwijsbegroting goed onder controle te houden. Lange-termijnplanning laat aldus toe maatregelen te treffen en de scholen de nodige tijd te geven om zich aan te passen aan deze maatregelen.

Meerdere leden wezen er op dat de begroting Welzijn enerzijds ieder jaar stijgt en dat er anderzijds toch kritiek blijft komen uit de welzijnssector.

De minister overhandigde een overzichtstabel betreffende de financiering van de welzijnssector. Deze tabel is als bijlage opgenomen bij het verslag. De elementen van de groei zijn de afgesloten CAO's en de uitbreiding van het aantal plaatsen in de verschillende sectoren. Van de totale uitgaven in de hele welzijnssector gaat ongeveer 80 percent naar lonen en 20 percent naar de werking. In sommige subsectoren kunnen die cijfers iets hoger of iets lager liggen.

Er werd door verschillende leden gewezen op de verhoging van het aantal diensten met afzonderlijk beheer, wat de controlemogelijkheden van het Vlaamse parlement niet ten goede komt.

Ook in de repliek van het Rekenhof op de antwoorden van de minister werd nog eens op dit probleem gewezen.

Volgens de minister kan de oprichting van een dienst met afzonderlijk beheer duidelijke voordelen bieden

Didden

en druist het geenszins in tegen het streven naar een duidelijke en orthodoxe begrotingsvoorstelling.

In het gebruik van een dienst met afzonderlijk beheer is trouwens uitdrukkelijk voorzien in artikel 140 van de gecoördineerde wetten betreffende de rijkscomptabiliteit. De begrotingen van de diensten met afzonderlijk beheer – waarin de inkomsten en uitgaven omstandig worden weergegeven – worden jaarlijks aan de Vlaamse Raad voorgelegd en maken integraal deel uit van de algemene uitgavenbegroting. De Vlaamse Raad kan zich dus uitspreken over de opportuniteit van de inkomsten en de uitgaven.

Ook worden alle inkomsten en uitgaven van de diensten met afzonderlijk beheer in de begrotingsnormering opgenomen. De oprichting van een dienst met afzonderlijk beheer is dus zeker geen omzeiling van de begrotingsnorm.

Op vraag van een lid gaf de minister een overzicht van de evolutie van de uitgaven van Aquafin.

Deze evolutie houdt in dat de middelen van het Minafonds dermate moeten evolueren dat niet enkel het huidig dekkingspercentage – middelen exclusief dotatie/uitgaven – constant blijft, maar dat er tevens over gewaakt wordt dat niet wordt geteerd op de middelen beschikbaar voor andere beleidsdomeinen. Alhoewel de discussie ten gronde eigenlijk in de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud moet worden gevoerd, zal men – als men voor het Minafonds 75 percent heffingen wil behouden als inkomsten – de komende jaren een discussie moeten voeren over regulerende heffingen versus financieringsheffingen. De minister bevestigde tenslotte de zienswijze van het lid dat bij een ongewijzigd beleid de dotatie aan het Minafonds zal moeten stijgen om de rekeningen van Aquafin te dekken.

Verschillende leden vroegen zich af

waarom de winst van de gezondheidsindex niet werd omgezet in nieuwe tewerkstellingsinitiatieven, zoals dat was opgenomen in het Vesec-akkoord van Kerstmis vorig jaar. Aan de hand van slides heeft de minister aangetoond dat de bonus van de gezondheidsindex ongeveer 32,7 miljard frank bedraagt. Daarbij komen er bijkomende middelen ingevolge het Sint-Michielsakkoord. De Vlaamse regering heeft bij de goedkeuring van het Sint-Michielsakkoord beslist een deel van de bijkomende middelen aan te wenden voor tewerkstellingsinitiatieven en een deel voor schuldafbouw.

Wat het Vesoc-actieplan Werkgelegenheid betreft, herinnerde de minister eraan dat op 17 maart 1993 de Vlaamse regering met de sociale partners een protocol afsloot met betrekking tot een werkgelegenheidsconferentie. Het protocol bevat enerzijds een actiestrategie voor de stimulering van de economische activiteiten in Vlaanderen, en anderzijds acties inzake tewerkstelling.

De acties worden gespreid over drie jaar – vanaf 1993 tot 1995 – en hebben in totaal betrekking op een bedrag van 8,5 miljard frank. Door de Vlaamse regering werd onmiddellijk begonnen met de uitwerking van de vooropgestelde acties. In de opeenvolgende begrotingsrondes werden een aantal verschuivingen in de programma's uitgevoerd. De Vlaamse regering heeft echter wel de bedragen behouden. Bij de begrotingscontrole 1994 is beslist om de uitgaven in het kader van de tewerkstellingsconferentie ook in de begrotingsnormering op te nemen.

Het is dus niet juist dat er geen nieuwe middelen zijn geïnvesteerd in werkgelegenheid. Bepaalde tewerkstellingsprogramma's worden echter niet vanzelfsprekend ingevuld. Dit geldt niet alleen voor de deeltijdse arbeid. De programma's voor werklozen jonger dan 26 jaar en die twee jaar werkloos zijn, komen pas nu goed op gang.

In antwoord op een vraag omtrent de solidariteitsbijdrage zei de minister dat door het invoeren van een eigen norm – die betrekking heeft op het verleggen van de horizon van de schuldstabilisatie van het jaar 2000 naar het jaar 2010 – de Vlaamse Gemeenschap een groter aandeel bijdraagt in het bereiken van de Maastrichtnorm. Daardoor wordt evenwel niets aan anderen gegeven.

De Vlaamse Gemeenschap provisioneert dat bedrag langs het pensioenfonds. Dit is geen solidariteitsbijdrage, enkel een provisie om op termijn uit het pensioenfonds te kunnen putten voor de responsabiliseringsbijdrage. De minister preciseerde ook nog dat het federale parlement een wet heeft goedgekeurd die de regio's verplicht om ter financiering van de federaal betaalde pensioenen een bijdrage te betalen voor de stijging van de loonmassa. In het Vlaamse Gewest gaat het om 368 miljoen frank. Een lid van de commissie merkte daarbij terecht op dat het gaat om het neutraliseren van de effecten van de eigen loonpolitiek op de pensioenuitgaven van de federale overheid. Dit is geen solidariteitsbijdrage, maar een correctie om de autonomie van de loonpolitiek in de Vlaamse Gemeenschap veilig te stellen.

Tijdens de algemene bespreking werd door een lid nog gepleit voor een begroting zonder tekort en voor het hanteren van een uitgavennorm in plaats van een tekortnorm. Hij pleitte er tevens voor dat de overheid zich zou beperken tot een aantal essentiële overheidstaken.

Een ander lid vroeg uitdrukkelijk bijkomende prikkels voor de werkgelegenheid, dus om de werkloosheid te bestrijden. De conjunctuur – gunstig of minder gunstig – moet sterker worden ondersteund dan in de huidige begroting. Het wees ook op de problematiek van de groei van het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn en vooral van het Gemeentefonds en het Investeringsfonds en vroeg meer bepaald

Didden

dat op deze instellingen de decretaal bepaalde groeivoet zou worden toegepast.

Na de artikelsgewijze bespreking werden de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 en de algemene uitgavenbegroting voor 1995 goedgekeurd met 7 stemmen tegen 1.

Een motie betreffende de overeenstemming van de ingediende administratieve begroting met de inhoud en de doelstellingen van het ontwerp van uitgavenbegroting voor 1995 werd met dezelfde meerderheid goedgekeurd. (*Applaus*)

FINANCIËN EN BEGROTING

De voorzitter : Wij behandelen eerst de materie Financiën en Begroting waarvoor minister Demeester-De Meyer bevoegd is.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, de verslaggever heeft een globaal beeld gegeven van de begroting. Ik heb hem hiervoor applaus gegeven – dat doe ik graag –, hoewel in drie vierden van zijn verslag de stelling van de minister wordt vertolkt.

Zou het niet nuttiger zijn indien mevrouw de minister de tijd wordt geboden om een repliek te geven in plaats van het debat te herbeginnen door te herhalen wat reeds door de heer Didden werd gezegd ?

De voorzitter : Mijnheer Denys, de minister kan te allen tijde het woord vragen.

Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer Denys, ik was trouwens van plan om dingen te zeggen die nog niet werden gezegd.

Mijnheer de voorzitter, ik zal met veel aandacht alle leden aanhoren

die een uiteenzetting zullen houden. Toch wil ik enkele punten aanhalen vooraleer wij volop in het debat verwickeld zijn.

Het verslag van de heer Didden heeft duidelijk aangetoond dat wij er sedert het ogenblik dat het verslag in de commissie werd afgesloten, in geslaagd zijn om een meerjarenbegroting toe te voegen aan het rapport. Deze meerjarenbegroting kan niet worden vergeleken met de meerjarenbegroting van de federale regering, die zich ertoe beperkt een aantal cijfers op 1 of 2 bladzijden op te sommen. De administratie heeft in samenwerking met de overheid een meerjarenbegroting opgesteld waaruit duidelijk kan worden opgemaakt dat Vlaanderen zijn eigen weg volgt en een goede, correcte begroting indient. Deze meerjarenbegroting werd aan het verslag toegevoegd.

Hierbij gaat het niet enkel om cijfers. Er kan systematisch worden nagegaan waar zonder beleidswijzigingen de aangroei van de uitgaven boven een bepaald percentage uitstijgt. Dit is in verscheidene sectoren het geval, onder meer in de sectoren leefmilieu, onderwijs en welzijn.

Dit alles leidt ertoe dat het netto te financieren saldo inclusief de aflossing van de directe schuld zonder beleidswijziging in 1996 omstreeks 25 miljard frank en in 1997 omstreeks 5 miljard frank zal bedragen. Afhankelijk van het feit of er nieuwe CAO's worden afgesloten, kan het netto te financieren saldo in 1997 iets hoger liggen en ongeveer 8 tot 9 miljard frank bedragen in de veronderstelling dat het gaat om een CAO van 1 percent.

Wij kunnen nu aan de hand van cijfers aantonen dat wij nog vóór het einde van deze eeuw een netto te financieren saldo halen van 0 frank.

Mijnheer Denys, ik wil hieraan toevoegen dat het niet mijn bedoeling is om zo veel mogelijk boni, besparingen en saneringen te realiseren.

Wij willen dit alles doen zonder dat dit leidt tot sociale afbraak. De evenwichten in Vlaanderen moeten behouden blijven. Wij hebben daarom onze eigen norm uitgestippeld. Op basis hiervan kunnen wij zeggen dat het begrotingsdeficit in 1996, exclusief de aflossingen van de indirecte schuld, 21 miljard frank zal bedragen en in 1997 amper 4,5 miljard frank. Wanneer wij deze cijfers vergelijken, stellen wij vast dat de Hoge Raad 24 miljard frank beschouwt als netto te financieren saldo in 1996 en 13 miljard frank in 1997.

Indien wij ons binnen de normen houden en indien wij de geleverde inspanningen blijven volhouden, kunnen wij dus gemakkelijk onze begrotingen voor 1996 en 1997 en later ook voor 1998 en 1999 correct invullen, in overeenstemming met de verwachtingen van de Hoge Raad. Ook op termijn zullen wij bijzonder goede begrotingen kunnen voorstellen zonder te worden geconfronteerd met sociale moeilijkheden.

Een tweede element is dat wij tevens reserves kunnen opbouwen, onder meer via het Vlaams pensioenfonds. De Vlaamse regering werkt inderdaad aan een begroting die vanaf 1998 een duidelijk overschot kan kennen. Zij doet dit echter uitsluitend en alleen om ook tijdens het komende decennia – vanaf het jaar 2000 – de Vlaamse Gemeenschap dezelfde groeimogelijkheden als nu te geven. Aangezien de groei van de middelen na het jaar 2000 lager zal zijn dan nu, moeten wij voor overschotten zorgen en dus een omgekeerde rentesneeuwbal tot stand brengen. Enkel en uitsluitend het effect hiervan zal zorgen dat wij op dat ogenblik dezelfde groei kennen als nu. Dat is trouwens fundamenteel. Het komt er immers op aan de uitgaven verder beheerst te laten groeien, maar daarvoor mag thans een gedeelte van de beschikbare groeimogelijkheden niet worden aangewend. De niet-gebruikte groeiruimte zal zelfs wat groter zijn dan wat de Hoge Raad toelaat, omdat onze normen

Demeester-De Meyer

strenger zijn. Wie er vroeger nog aan twijfelde of Vlaanderen met de meesternorm wel op de goede weg was, die vindt nu een klaar antwoord.

Wij zorgen ervoor dat de kinderen van de Vlaamse Gemeenschap niet zullen worden geconfronteerd met ondraaglijke lasten, omdat wij ervan overtuigd zijn dat onnodige en lichtzinnige schulden leiden tot een minder sociale wereld. Hoge schulden impliceert immers hoge belastingen in de toekomst of zelfs uitsluitend belastingen op arbeidsinkomsten. Maar hoe men het ook draait of keert, de financieringsnood bij een hoge overheidsschuld dwingt ertoe om de belastingen op kapitaalsinkomsten matig te houden.

Sommigen vragen zich misschien af waarom al deze inspanningen worden geleverd en soms hoor ik zeggen dat wij te veel inspanningen leveren in vergelijking met andere gewesten, waardoor wij te veel bijdragen, rekening houdend met de Maastrichtnorm. Welnu, ik herhaal dat ik ter zake nog steeds – en meer dan ooit – het spreekwoord “doe wel en zie niet om” erop nahoud. Wij beheersen onze uitgaven niet omdat zulks goed is voor België of voor de EEG, maar omdat wij ervan overtuigd zijn dat het vooral Vlaanderen ten goede komt. Dat is trouwens de keuze die wij hebben gemaakt. En mocht dit elders niet gebeuren of mocht men willen discussiëren over nieuwe transfers, dan behoudt de Vlaamse Gemeenschap een sterke onderhandelingspositie en dat was een van onze doelstellingen. Dat sluit overigens aan bij wat door de vroegere Vlaamse minister van Begroting, de heer Gaston Geens, en thans door minister-president Van den Brande wordt gesteld, met name – en ik parafraseer een beetje : “Wat Vlaanderen samen doet, doet het zeker en vast beter”.

Verder heeft de commissie voor Financiën en Begroting vruchtbaar

werk verricht, zowel de meerderheid als de oppositie, elk vanuit hun eigen rol. Het Rekenhof trad meestal op als strenge hoeder van de wettelijkheid en van de prerogatieven van de Vlaamse Raad. Ik wens van de gelegenheid trouwens gebruik te maken om hulde te brengen aan de oppositie voor de constructieve samenwerking tijdens het voorbije jaar. Met genoeg nam ik kennis van het feit dat de oppositie en vooral de heer De Vlieghere vaak erkenden dat, naar de vorm, niet veel meer valt op te merken aangaande de begroting 1995 en dat voorheen nooit een dergelijk inzicht werd geboden.

Wij zullen blijven ijveren voor een goede samenwerking met de oppositie en daarom namen wij het initiatief alle departementen te onderwerpen aan verschillende doelmatigheidsanalyses. In het verleden gebeurde dat trouwens ook, onder leiding van de heren Taylor en Van Hooland, en wij hielden er een goede ervaring aan over. Dergelijke doelmatigheidsanalyses worden voorbereid samen met de administratie. In het verslag vindt u de prestatiebegrotingen die hiervan het resultaat zijn. Vanaf januari zal ieder commissielid kunnen samenwerken aan de begroting.

Ik ben ervan overtuigd dat wij er alle belang bij hebben om vanuit oppositie en meerderheid gezamenlijk begrotingen op te bouwen.

Mijnheer Denys, ik zal met veel aandacht luisteren naar uw wellicht kritische bemerkingen op de begroting 1995.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik stel vast dat de minister-president momenteel niet aanwezig is.

Minister W. Demeester-De Meyer : Ik luister voor twee.

De heer A. Denys : Mevrouw de minister, ik moet eerlijk toegeven dat uw uiteenzetting het mij een beetje moeilijk maakt. Inderdaad, u hebt nu iets nieuws gezegd, iets anders dan in de commissie. U hebt het water tussen u en ons iets minder diep gemaakt. Ik kom daarop straks nog terug.

Vooreerst wil ik de twee verslaggevers, het Limburgse CVP-duo, de heren Didden en Pinxten, danken voor hun verslag.

Tijdens het debat naar aanleiding van de Septemberverklaring zijn de fractieleiders van de CVP en de SP, de heren van Van Rompuy en Hancké, hun uiteenzetting begonnen met de verwijzing naar de voor hen goede uitslag van de Europese verkiezingen. Volgens deze heren was de uitslag van de Europese verkiezingen de onderbouw, de morele steun, om tijdens het laatste jaar van de zittingstijd nog eens als Vlaamse regering te tonen wat Vlaanderen van hen kan verwachten. Collega's, ik geef graag toe dat zij op dit vlak iets handiger zijn dan wij. Inderdaad, zij kunnen een verkiezingsnederlaag verkopen als een overwinning ; ons lukt dit minder omdat wij misschien iets eerlijker zijn.

Wat de morele ondersteuning van de Vlaamse regering betreft om dit laatste jaar nog eens krachtig en moedig te regeren, moet ik vaststellen dat de afstand tussen woord en daad bijzonder groot is geworden.

Mevrouw de minister, iedere week lees ik met grote aandacht en belangstelling de notulen van de persconferenties die naar aanleiding van de Vlaamse ministerraad worden gehouden. Er worden daar zeer veel ballonnetjes opgelaten. Vooral minister-president Van den Brande schijnt daarin gespecialiseerd. Wanneer men dan later een evaluatie maakt, moet men echter vaststellen dat daarvan bijzonder weinig wordt uitgevoerd. Ik heb het dan niet alleen over het Boel-dossier, maar ook

Denys

over de discussie rond de Vlaamse verankering, over het bussonderzoek in het Waalse Gewest, over het misbruiken van de EG-subsidies in Wallonië. Onlangs nog was er een nieuw initiatief, namelijk het zogenaamde Vlaamse telecomnet.

Naar aanleiding van de Septemberverklaring was er ook een voorstel voor een nieuw communautair pact. Wij waren zo naïef te zeggen vanuit de oppositie hieraan te willen meewerken, maar sindsdien hebben wij geen enkele voorstel of uitnodiging ontvangen om dit concreet in te vullen.

Mevrouw de minister, ik moet dus vaststellen dat Vlaanderen een minister-president heeft die zich heeft gespecialiseerd in het oplaten van ballonnetjes, die echter worden doorprikt vanaf het ogenblik dat zij moeten worden geconcretiseerd of gerealiseerd.

Collega's, het is duidelijk dat Vlaanderen op dit ogenblik geen sterke regering heeft. Ik zeg niet dat die regering niets heeft gedaan; het zou er nog aan mankeren als men jaarlijks over een budget van 490 miljard frank beschikt! Als men echter eerlijk wil zijn, moet men toegeven dat er de laatste drie jaar eigenlijk maar twee zaken zijn die echt werden hervormd en als verdienstelijk kunnen worden bestempeld.

Ik denk dan in de eerste plaats aan de sociale woningbouw en aan het dossier inzake Domus Flandria, waar wij het niet altijd eens waren met de wijze van aanpakken. Wij zouden het op een andere manier hebben gedaan en meer rechtstreekse subsidies hebben toegekend. Wij geven echter toe dat het losweken van 10.000 nieuwe sociale woningen een grote verdienste is.

Een tweede dossier, met name het HOBUS-dossier – waaraan wij na lang aarzelen hebben meegewerkt – is eveneens een succes geweest. We kunnen daar de vergelijking maken

met de HOBUS-situatie in de Franse Gemeenschap. De wijze van enveloppefinanciering kan als voorbeeld gelden voor de andere sectoren van het onderwijs en de welzijnssector.

Collega's, het is goed om naast die twee zaken, de andere departementen eens te bekijken.

Collega Van Rompuy, inzake economie hebt u de vorige keer gesproken over de hervorming van de Gewestelijke Investeringsmaatschappij en over het zogenaamd economisch overheidsinitiatief. Nu blijkt dat deze mini-hervorming tot niets heeft geleid. Collega Dewael heeft dit trouwens uitstekend aangetoond na de KS-discussie.

Hetzelfde geldt voor de ruimtelijke ordening. Wij hebben een carroussel meegemaakt. Het mini-decreet en de opvolgeregels werden afgeschaft en opnieuw ingevoerd. Tot op vandaag blijkt uit niets een behoorlijke beleidsvisie.

Wat leefmilieu betreft, wens ik aan collega Hancké te zeggen dat het arrest van de Raad van State – waardoor de hele Vlaremreglementering op de helling komt te staan – aan toont dat er inzake leefmilieu een bijzonder broze onderbouw is.

Wat cultuur betreft, werden de vroegere cultuurdecreten, die collega Dewael zeer goed kent, uitgevoerd. Inzake media zou men er niet veel van terecht brengen mochten wij vanuit de oppositie de hand niet reiken.

De heer L. Hancké : Het water zal terug veel dieper worden.

De heer A. Denys : Inzake de sector welzijn en gezondheid hebt u financiële inspanningen geleverd. In vier jaar tijd stegen de middelen met 50 procent. De misnoegdheid is echter met 100 procent gestegen. Dit bewijst eens te meer dat meer geld geven niet altijd betekent dat er een beter beleid komt. Mij kan men er niet van overtuigen dat de mensen in de sector altijd maar meer en

meer willen, zonder daarvoor een reden te willen geven. De misnoegdheid zit heel diep en toont aan dat de hogere middenstand niet op de juiste plaats en bij de juiste mensen terecht zijn gekomen.

Collega's, dit alles toont aan dat niets grondig werd hervormd. Er werden door de Vlaamse regering geen moedige beslissingen genomen.

Mevrouw de minister, ik heb u in de commissie de lof toegezwaaid – en ik wil dit ook doen in plenaire vergadering – voor de manier waarop deze begroting naar voren wordt gebracht. Niet alleen inzake de vormgeving, maar ook inzake de informatie moet ik in alle eerlijkheid toegeven dat dit een goede aanpak is die een stevige basis vormt voor de toekomst. Bovendien hebt u gezegd, naar aanleiding van deze begroting, dat de uitgaven met 1,2 procent kunnen stijgen. Dit is dus een vorm van meerjarenplanning voor de toekomst.

Collega's, deze uitspraak stelt ons in staat om een vergelijking te maken tussen wat de VLD op lange termijn voorstelt en wat deze Vlaamse regering doet.

Ik heb deze discussie al eens in de Vlaamse Raad gevoerd. Wat wij vroeger voorstelden werd door collega Van Rompuy afgedaan – in een soort van cafétaal – als een sociaal bloedbad, het wegsnoeien van 20.000 jobs in het onderwijs, enzovoort. Ik verkies niet te reageren op dergelijke cafétaal. Ik aanvaard echter wel de uitdaging om een inhoudelijke vergelijking te maken tussen wat de regering doet en wat de VLD voorstelt.

Mevrouw Demeester heeft de cijfers in verband met het resultaat lichtjes genuanceerd. Ik heb mij gesteund op het resultaat zoals dat in de commissie naar voren werd gebracht.

Ik stel vast dat er op drie terreinen een verschil is. Er is een cijfermatig verschil, een verschil inzake beleidsvisie en een verschil inzake beleids-

Denys

keuzen tussen wat de Vlaamse regering zegt en wat de VLD voorstelt.

Wat het cijfermatig mechanisch verschil betreft, is de stelling die de VLD aankleeft vrij eenvoudig. Wij willen iedere uitgavenpost op zijn merites onderzoeken – een soort zero-base-budget aanpak dus – , terwijl het eindresultaat een reële nulgroei moet zijn. Ook de federale regering hanteert deze stelling voor haar primaire uitgaven. Bovenop de inflatie laat u nog een groei van de uitgaven met 1,2 percent toe. Wij vinden dat er boven de inflatie geen groei meer mag zijn, we moeten dus tot een reële nulgroei komen. Als we onze cijfers met elkaar vergelijken, dan stellen we vast dat er in het eerste jaar geen spectaculair begrotingsverschil is. In 1995 levert de meesternorm een uitgavenpakket van 496 miljard frank op. In ons voorstel bedragen de uitgaven 492 miljard frank. Het verschil bedraagt dus 4 miljard frank. In 1996 bedraagt het verschil echter al 10 miljard frank. Mevrouw de minister, met de nieuwe cijfers die u ons hebt gegeven, bedraagt het verschil dan slechts 5 miljard frank. Ik baseer mij echter op de cijfers van de commissie. Door de structureel andere aanpak worden de verschillen steeds groter. In 2005 hebben we al een verschil van 85 miljard frank. Ook het renteverskil is merkwaardig. In 1996 bedraagt het renteverskil slechts 300 miljoen frank maar in 2005 wordt dat al 14,1 miljard frank. Louter cijfermatig bekeken zien we dat er in de aanvangsfase geen groot verschil is. Door het effect van de andere aanpak moeten we in het jaar 2005 echter 14 miljard frank minder uitgeven aan rente.

Collega's, het is geen grote kunst om 4 miljard frank te besparen op een begroting van meer dan 500 miljard frank die bovendien jaarlijks nog met meer dan 3 percent stijgt. Dit kan gebeuren door een aantal eenvoudige ingrepen in verband met subsidies en structuren die niet zo-

zeer de mensen zelf treffen. Als we de aanpak van de reële nulgroei toepassen, dan komen we in een heel andere situatie terecht. Collega Hancké zegt nog steeds dat de schuld beheersbaar moet blijven. Wij hebben het over een omgekeerde rentesnieuwbal die de schuld afbouwt in plaats van haar te beheersen. Dit is een heel ander uitgangspunt. Het uitgangspunt van mevrouw Demeester begint dat al te benaderen. Als we dit systeem consequent toepassen, dan moeten we in 2005 14,1 miljard frank minder rente betalen aan de banken. Wie is dan de meest sociale partij in het Vlaamse parlement ? De meerderheidsfracties voeren een beleid dat er voor zorgt dat wij in 2005 14 miljard frank meer intresten moeten betalen. De VLD zorgt er voor dat we dit bedrag kunnen besparen. Collega Hancké zegt steeds dat de rente en de inflatie voor de VLD belangrijker zijn dan de werkloosheid. Alle professoren, om het even uit welke hoek ze komen, zijn het er over eens dat er drie factoren zijn die aanleiding hebben gegeven tot onze hoge werkloosheidsgraad, namelijk de oliecrisis, de grote stijging van de arbeidskosten en de intrest- en rentevoluitie.

De correlatie tussen een hoge rentelast en de tewerkstelling staat reeds lang vast : minder rentelast aan de banken levert meer jobs op in de privé-sector. Daarom wilt de VLD een beleid voeren van schuldvermindering in plaats van schuldbeheersing.

Het tweede grote verschil tussen de visie van de VLD en het beleid van de Vlaamse regering handelt over de keuze inzake de omvang van het Vlaams overheidsbeslag. De staat, zowel op federaal als op deelstaatniveau, is een moloch die zich met alles en nog wat bezighoudt.

Men begrijpe ons niet verkeerd ! In tegenstelling met sommige vooroordelen verwerpen, noch verachten de Vlaamse Liberalen en Democraten de staat. Integendeel. De VLD be-

schouwt de staat als een waarborg voor de bescherming van een aantal sociale rechten zoals het recht op eigendom en de verwezenlijking van de vrijheid van de burgers.

De staat gaat echter te ver ! Onder het mom de burger te beschermen tegen zichzelf wordt de liberale staatsopvatting overschaduwed door een allesomvattend overheidsdenken.

Mijnheer de voorzitter, omdat ik niet wens te vervallen in een abstracte, steriele discussie, beschrijf ik de voor de VLD essentiële taken van de overheid. Een aantal van deze taken zoals het waarborgen van de individuele grondrechten, van vrede, veiligheid en openbare orde, het verzekeren van een basispensioen voor iedereen en het bieden van rechtszekerheid, situeren zich op federaal niveau. Andere taken behoren geheel of gedeeltelijk tot de bevoegdheden van de Vlaamse regering. De bescherming tegen de gevolgen van armoede, ziekte en invaliditeit, de zorg voor de leefbaarheid van de aarde, de toegankelijkheid voor iedereen van het onderwijs, een waardige vertegenwoordiging in het buitenland, de nodige infrastructuur om een goed ondernemingsklimaat te scheppen en een kader waarbij onderwijs, cultuur en pers instrumenten bij uitstek worden om de mondigheid en de kritische zin van de burger aan te wakkeren, zijn daarvan voorbeelden.

De optelsom van deze taken bewijst dat de minimale staat van de VLD heel wat taken op zich neemt. Jammer genoeg stellen wij vast dat de staat veel meer doet ! De Vlaamse staat rijdt zelf met autobussen, doet zelf aan waterzuivering, geeft medische consultaties aan jonge moeders, vervult de taak van mestbank, speelt te pas, maar dikwijls ook te onpas, voor bouwheer, doet aan arbeidsbemiddeling en toerisme. . .

Een of andere sociale reden om een nieuwe overheidsdienst, pararegionale of dienst met autonoom beheer op te richten, is nooit veraf !

Denys

Laten wij eerlijk blijven. Is men minder sociaal omdat men selectiviteit invoert, de instellingen responsabiliseert en de sociale gevallen rechtstreeks subsidieert? Is men minder milieubewust als de overheid zich beperkt tot normering, controle en het verlenen van vergunningen en de overige taken privatiseert?

Mijnheer de voorzitter, collega's, de kern van het debat handelt over de keuzes inzake de overheidstaken en de wijze waarop ze georganiseerd worden: door de overheid of gedemonopiseerd en geprivatiseerd.

Dit debat krijgen we niet. De VLD wenst niet hals over kop te werk te gaan. Mijn fractie is wel van oordeel dat het de plicht van het parlement is uit te zoeken wie recht heeft en wie geen recht heeft op de vele honderden miljarden frank overheidssteun die wij, via de begroting, elk jaar verlenen. Iedereen voelt duidelijk aan dat een groot percentage van de Vlaamse begroting niet terecht komt waar ze moet terechtkomen.

Het feit dat daarover met geen woord wordt gerept, doet ons revolteren. We krijgen de indruk dat vele parlementsleden hier in eerste instantie zitten om de subsidies van bevriende organisaties te verdedigen en niet om erop toe te zien dat ze doelmatig en doeltreffend worden aangewend. Dát zou de essentie van het debat moeten vormen.

Collega's, er is nog een derde verschil inzake beleidsvisie. Wanneer het erom gaat het meest prangende probleem van deze tijd, de werkloosheid, op te lossen, houden wij er toch wel een andere mening op na dan de CVP en de SP. Over de partijgrenzen heen is men het erover eens: dit is de grootste gesel van de maatschappij.

De inspanningen van de Vlaamse regering op het vlak van tewerkstelling richten zich onmiskenbaar op twee aspecten. Ten eerste op tewerkstellingsvormen die door de overheid

worden gesubsidieerd en ten tweede op het subsidiëren van de herverdeling van het werkaanbod in de privé-sector. Het zijn de enige instrumenten waarmee de Vlaamse overheid poogt de tewerkstelling aan te zwengelen. De voorbije twintig jaar maakten ze ook de dienst uit en ze faalden grandioos: in de jaren zestig bedroeg de werkloosheid 2 procent, de twee volgende decennia steeg dit percentage respectievelijk naar 4 en 8 procent om uiteindelijk in de jaren negentig een werkloosheidscijfer van 12 tot 14 procent op te leveren.

Overheidstewerkstelling en arbeidsherverdeling hebben gefaald omdat men één ding over het hoofd heeft gezien: de kunstmatige overheidstewerkstelling voerde de staatsschuld alsmear op terwijl arbeidsherverdeling de arbeidskost de hoogte injoeg. Het herverdelen van de beschikbare banen, van de arbeidsduur, van de verdiensten werkt alleen de herverdeling van de bestaande tewerkstellingsarmoede in de hand en betekent een uitholling van ons welvaartsprincipe.

Wij schuiven het creëren van meerwaarde als bruikbaar alternatief naar voren. Dat kan gebeuren door het verhogen van marktaandelen, het verbeteren van de concurrentiepositie, het stimuleren van nieuwe bedrijven, enzovoort. Jongeren en kaderleden moeten ertoe worden aangezet een eigen bedrijf op te richten, wetenschappelijk onderzoek moet worden aangescerpt en de interactie tussen bepaalde onderwijsvormen en het beroepsleven heeft een nieuwe impuls nodig.

Ik ben me ervan bewust dat er zich omtrent de maatschappelijke betekenis van het begrip meerwaarde een zekere discussie aandient, maar overdadig gefilosofeer in dit verband brengt geen zoden aan de dijk. Meerwaarde houdt voor ons in elk geval direct verband met de economische onderbouw en de graad van actieve deelname aan het economisch leven vanwege de bevolking. Dat zijn de fundamentele pijlers

waarop de welvaart in Vlaanderen is opgebouwd.

Iedereen heeft het bovendien over het evenwicht tussen milieu en economie, maar het wordt hoog tijd dat deze begrippen eens concreet worden ingevuld. Wij verstaan hieronder dat milieudoelstellingen moeten worden bereikt zonder jobverlies. Vandaar ook dat wij ons verzetten tegen een MAP dat een verlies van 15.000 tot 20.000 banen vooropstelt in de agrarische en aanverwante sectoren. We stellen voor vanaf vandaag, behalve "MER" – milieueffectenrapport – ook een gloednieuw begrip in gebruik te nemen, namelijk "SER", wat dan staat voor "sociaal-economisch rapport". Telkens een milieureglementering of bepaalde milieugerichte maatregelen worden opgelegd, zou dan een dergelijk rapport opheldering moeten brengen wat de sociaal-economische impact daarvan betreft. Concreet betekent dit dat we in de eerste plaats over de gevolgen van het structuurplan op de tewerkstelling een SER verwachten.

De VLD krijgt de indruk dat de Vlaamse regering een regering van lopende zaken is geworden, die bovenal snakt naar het einde van de rit en verlamd lijkt door de pre-electurale sfeer die alles beheerst.

Nochtans hebben wij nu iets anders nodig. Wij hebben een regering nodig die luistert, niet alleen naar de subsidietrekkers, maar ook naar diegenen die via belastingen de subsidies helpen betalen. Wij hebben een regering nodig die niet alleen dossiers aankaart – zoals mijnheer Van den Brande doet – maar ook durft dossiers af te handelen. Wij hebben een regering nodig die hoop en verwachtingen creëert voor iedereen in Vlaanderen die wil werken en ondernemen, voor al diegenen die over voldoende gezond verstand beschikken om te weten dat wij onze welvaart niet kunnen behouden door minder te werken, maar juist door iets meer te doen.

Denys

Omdat in de begroting 1995 geen enkel spoor van hoop en verwachting terug is te vinden, zal de VLD deze begroting niet goedkeuren. (*Applaus bij de VLD*)

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy (*op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, ik ben wat ontgoocheld over het einde van de toespraak van de heer Denys. Ik had het verslag van de commissiewerkzaamheden goed doorgenomen, en op basis daarvan had ik in mijn toespraak geschreven "Le Denys nouveau est arrivé".

Collega Denys heeft hier zijn standpunten op een aantal vlakken herhaald, maar ik wil even de aandacht vestigen op zijn verklaringen die een radicale ommekeer laten blijken van het standpunt van de VLD inzake de begroting.

Op 13 december 1993 stond namens de VLD collega Platteau op deze tribune, die stelde dat het tekort op de Vlaamse begroting voor 1994 100 miljard frank bedroeg. Hij vond dat dit tekort in een tijdspanne van vier jaar moest worden teruggebracht naar nul.

Collega Denys, u beschuldigde mij ervan cafétaal te spreken, maar ik heb mij gebaseerd op deze verklaring. De VLD was dus voorstander – bij monde van de heer Platteau – om 20 percent van de uitgaven op een of andere manier te schrappen over een periode van vijf jaar. Het onderwijs is goed voor ongeveer de helft van deze begroting, en dit zou dus inhouden dat zo'n 30.000 jobs in het onderwijs moesten wegvallen. Ik heb dus geen cafétaal gesproken, maar enkel een berekening gemaakt waar de stelling van de heer Platteau toe zou leiden.

Collega Denys wil nu echter de nulgroei invoeren op de primaire uitgaven in de komende jaren. Dit staat

haaks op het standpunt van de VLD, die stelt dat zij voor 1995 akkoord zou kunnen gaan met een bedrag van 492 miljard frank waar de begroting in 497 miljard frank voorziet.

Op vijf miljard frank na stemt de VLD dus in met de uitgavenbegroting.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, ons alternatief bestond uit een reële nulgroei van de primaire uitgaven. Hoe langer men echter wacht om een reële nulgroei toe te passen, hoe groter uiteraard het verschil wordt. Indien men bijvoorbeeld de reële nulgroei van zes of zeven jaar geleden had toegepast, zou het verschil nu groter zijn. Ik verwijs hierbij naar de geensnorm. Intussen is de Vlaamse begroting op vier jaar tijd aangegroeid van 340 miljard frank naar 490 miljard frank. De positieve cijfers van vandaag zijn onder meer het gevolg van de aangroei van de middelen. Bij geen enkel Europees overheidsniveau was er een middelenaangroei zoals bij de Vlaamse regering tijdens de voorbije vier jaar.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Denys, destijds hebt u gezegd dat het natuurlijk tekort de norm was.

Ten aanzien van het jaar 2000 zou er hierdoor een besparing worden gerealiseerd van 600 miljard frank. Dit was in feite de stelling van de heer Platteau en ze werd door u en door de heer Verhofstadt onderschreven. U legde dus een besparing op van ongeveer 100 miljard frank. Dit bedrag werd nu gereduceerd en in 1999 zal de besparing 30 miljard frank bedragen. Nu zou de VLD voor de nulgroei dus een norm van 30 miljard frank in plaats van een van 100 miljard frank aanvaarden. In mijn tekst had ik dan ook vermeld : "Le Denys nouveau est arrivé". Is het niet zo dat u in feite minder ver van deze coalitie staat dan vaak wordt gedacht ? Dit betekent echter niet dat de kloof is overbrugd. De door u voorgestelde norm stelt ons nog steeds voor problemen.

Mijnheer de voorzitter, de nulgroei van de primaire uitgaven, ten aanzien van de door de Vlaamse regering vooropgezette norm, namelijk de lange-termijnnorm om de beleidskredieten reëel met 1,2 percent te doen groeien, is noodzakelijk. 60 tot 70 percent van de begroting bestaat namelijk uit lonen en wedden. Tijdens de volgende jaren zullen we te maken hebben met een reële loonsstijging in het onderwijs. Ter zake werd overigens een CAO afgesloten. Tevens zal de vergrijzing een reële stijging met 0,9 percent tot gevolg hebben en in de welzijnssector zullen een aantal engagementen een reële stijging teweegbrengen.

Wij gaan dan ook niet akkoord met een nulgroei van de primaire uitgaven. In de sectoren onderwijs en welzijn zou dit namelijk leiden tot zeer zware sociale moeilijkheden. Alleen al door de vergrijzing zou deze norm onder meer leiden tot het verlies van 1.500 jobs per jaar in het onderwijs.

Op nationaal vlak is het mogelijk om de norm van de nulgroei van de primaire uitgaven te hanteren. In de nationale begroting bedragen de lonen en wedden van de openbare sector namelijk slechts 15 percent van de globale begroting, terwijl het in de Vlaamse begroting om 60 tot 70 percent gaat. Er zijn immers 150.000 mensen tewerkgesteld in het Vlaamse onderwijs.

Men kan die zaken niet met elkaar vergelijken. De door u vooropgestelde norm ligt sociaal moeilijk. Ik geef toe dat het gaat over maar 30 miljard frank in 1999. Maar die 30 miljard frank houden juist de engagementen in die in de maatschappelijk gevoelige sectoren worden genomen. Het is een afzwakking van uw standpunt. Wij verheugen ons daarover. De nullijn in Vlaanderen toepassen zoals op federaal vlak kan niet. Het gaat om totaal andere begrotingen. Het aandeel van de loonuitgaven in de Vlaamse begroting is 60 tot 70 percent, terwijl die in de federale begroting slechts 15 percent bedragen. Op

Van Rompuy

dat vlak blijven wij een eind van elkaar verwijderd. Laten we hopen dat in de maanden voor de volgende verkiezingen de VLD die laatste stap doet. Dan is die partij misschien in staat om met ons een programma te maken, maar het water is nog diep.

Collega Denys, het woord Vlaams potverteren heb ik hier niet meer gehoord. Integendeel zegt men ten aanzien van de minister van Begroting dat er een eind is gekomen aan het debudgetteren. Wij kunnen er aan toevoegen dat er geen verhoging van belastingen is, dat er een meerjarenplan is, dat het resultaat zelfs lichtjes beneden de Maastrichtnorm ligt. Volgens de Hoge Raad van Financiën blijkt dat op lange termijn de Vlaamse regering op vrijwillige basis een inspanning levert die een bijkomende besparing betekent van ongeveer negen miljard frank. De bijkomende middelen van het Sint-Michielsakkoord en de gezondheidsindex brengen tegen 1996 ongeveer 30 miljard frank op om aan minder schuldaangroei te doen. Dat is een sterke evolutie. De middelen van de Vlaamse regering inderdaad zeer sterk. Mijnheer Daems, het moest er dan nog aan mankeren dat men dan nog geen bijkomende inspanning kan doen. En, zij wordt gedaan. Het geld wordt niet opgesoupeerd. Het stelt ons in de positie om tegen het jaar 2000 niet alleen te kunnen zeggen dat de schuld is gestabiliseerd in percent van de middelen maar dat er een duidelijke afbouw van de schuldratio ten aanzien van de middelen is. Er is een positieve evolutie. Het doet mij plezier dat ook de oppositie dit erkend. Wij zullen straks horen wat het Vlaams Blok er over denkt.

Mijnheer Dewinter, ik hoop ook eens een technische analyse te krijgen van hoe u die zaken inschat. Mijnheer Annemans, midden de cijfers heb ik een aantal politieke dingen gezegd. Het debat tracht rekening te houden met wat in de commissie werd gezegd.

Wij staan er in Vlaanderen budgettair beter voor dan in het verleden door de oppositie werd erkend. Wij blijven echter voor zware uitdagingen staan. De sterke groeisectoren in Vlaanderen zijn welzijn, gezondheid, leefmilieu en infrastructuur. Op het federale niveau is dat de sociale zekerheid waar de reële aangroei 1,5 percent zal bedragen, dus geen nullijn. Dit zal een zware impact hebben. De lange-termijnnorm van de Vlaamse regering, een stijging van de beleidskredieten met 1,2 percent, is aanvaardbaar, gelet op de engagementen van het verleden en deze van de toekomst. Toch rijzen er vragen, dat bleek ook in de commissie, in verband met de onderwijsuitgaven.

Als ik het rapport over de groei van de onderwijsuitgaven nalees, rijzen er bij mij toch een aantal vragen in verband met de reële cijfers. Ik stel vast dat de groei van de onderwijsuitgaven buiten inflatie 4 percent zal zijn. In de toelichting bij de begroting 1995 wordt dan weer gesproken over 3,5 percent. Ten einde een reële stijging van 1,2 percent van de onderwijskredieten te bekomen, moeten deze cijfers alleszins meer dan gehalveerd worden. Waar kan er in deze sector nog worden bespaard? Ik meen dat dit op het eerste gezicht niet zo duidelijk is. Denken wij maar aan de moeilijkheden die er zich op dat vlak voordoen in de Franstalige Gemeenschap.

Er bestaat een studie van de Kredietbank over de kostprijs van de verschillende onderwijsnetten in België waarover maar heel weinig gesproken wordt. Er wordt wel veel gesproken over de verzuiling en over de netoverschrijdende samenwerking, maar uit de studie van de Kredietbank – waarin alle cijfers nog eens netjes op een rij worden gezet – blijkt dat in België voor het secundair onderwijs 44 miljard frank – of 0,7 percent van het BNP – meer wordt uitgegeven dan het Europees gemiddelde. Die uitgaven gaan voor drie vierden naar de per-

soneelsomkadering in de secundaire gemeenschaps- en officieel gesubsidieerde scholen. De kostprijs ligt daar dus aanzienlijk hoger dan in het vrije net.

Voor de personeelsuitgaven in de twee officiële netten is een bedrag van meer dan 45 miljard frank nodig, waarvan er meer dan 22 miljard frank in Vlaanderen wordt besteed. Dat blijft een probleem waarop de CVP-fractie de aandacht wil vestigen.

De heer Denys pleit regelmatig voor de invoering van een enveloppefinanciering. In verband met het HOBUBU werd die discussie onlangs nog gevoerd. Wij zijn er ons van bewust dat dit systeem in de toekomst wellicht noodzakelijk zal worden. Voor de universiteiten bestaat die regeling al grotendeels. Eerst moeten wel de zaken uit het verleden worden rechtgetrokken. Ondanks het enveloppesysteem aan de universiteiten, kost een student aan de officiële universiteit nog altijd 30 percent meer dan een student aan een vrije universiteit. Ten einde een volledige gelijkheid te krijgen, moet de lat ook aan de basis gelijk worden gelegd.

Mevrouw de minister, wij vrezen dat het afremmen van de groei in de onderwijssector niet zo pijnloos zal zijn als wordt voorgesteld. Het gaat toch wel om een drastische ingreep. Als wij in 1998-1999 onze doelstelling, namelijk het wegwerken van de tekorten in Vlaanderen, willen halen, zal dit ook voor het onderwijs ernstige implicaties hebben. Wij zijn van oordeel dat de discussie over de kostprijs van de verschillende netten daarbij niet uit het oog mag worden verloren.

Ik heb nog een opmerking over het economische aspect. In de commissie voor Economie is een belangrijk rapport besproken, namelijk het McKinsey-rapport over de Vlaamse economie. Ik was niet aanwezig tijdens die besprekingen, maar uit het verslag kan men een aantal elementen halen die bewijzen dat de Vlaam-

Van Rompuy

se economie er niet zo goed voorstaat als men ons wil doen geloven.

De groeisectoren van de nieuwe materialen, de biotechnologie, de farmaceutica, de milieuverzorging, de media zijn namelijk maar goed voor 17 percent van de werkgelegenheid en voor 15 percent van de toegevoegde waarde. De meer traditionele sectoren, ook mature sectoren genoemd, – automobiel, chemie, machinebouw en textiel – zijn daarentegen goed voor 75 percent van de werkgelegenheid en voor 78 percent van de toegevoegde waarde. 92 percent van onze export is afkomstig uit de traditionele sectoren.

Het is een goede zaak dat we de expansiewetgeving hebben herzien en meer de nadruk leggen op wetenschappelijk onderzoek, op infrastructuur, kortom op de toekomstgerichte sectoren. Mijnheer Denys, meteen nadat de minister-president het idee heeft gelanceerd van een Vlaams Telecomnet vraagt u al naar resultaten. Hoe kan men de dag daarop nu al resultaten verwachten? Overigens heeft de minister-president benadrukt dat niet de overheid de motor moet zijn van deze investering die ongeveer 30 miljard frank zal vergen. De minister-president heeft de GIMV de opdracht gegeven dienaangaande een studie te maken. De belangrijkste taak van de GIMV is immers niet participaties te nemen in om het even welke maatschappij. De GIMV moet risicodragend kapitaal aanbrengen voor de groeisectoren, signalen geven aan de partijen aanwezig op de markt, de groei van strategische sectoren in een eerste fase ondersteunen om een kapitaalstructuur op te bouwen. De GIMV moet in de eerste plaats meewerken aan de ombouw van ons industrieel weefsel. Zo is de discussie rond de Boelwerf voor iedereen pijnlijk, maar we moeten erkennen dat er nieuwe initiatieven nodig zijn. De overheid en de GIMV moeten daarbij oriënterend optreden.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : De milieureglementeringen van de voorbije jaren hebben vooral de traditionele sectoren getroffen. Acht u het niet wenselijk bij het invoeren van een nieuwe milieureglementering na te gaan wat daarvan de sociaal-economische gevolgen zijn. Door het onbedachtzaam invoeren van milieureglementeringen is veel tewerkstelling verloren gegaan in de traditionele sectoren.

De heer E. Van Rompuy : Ik heb niet de indruk dat de terugval van de traditionele sectoren alleen aan milieumaatregelen is te wijten. Volgens mij bepalen economische determinanten deze achteruitgang, bijvoorbeeld de hoge arbeidskost. Gelukkig doet de federale regering daar nu wat aan : 50 miljard frank lastenvermindering en een aantal maatregelen via het sociaal akkoord.

Door het accent te leggen op de nieuwe sectoren gaat Vlaanderen zeker en vast de goede weg op. De verankeringsdiscussie is alleszins veel ruimer dan de discussie over de GIMV. De CVP-fractie zal overigens over een paar weken haar standpunt bekendmaken over de verankeringsdiscussie die de discussie over de GIMV ruim zal overstijgen.

Er zijn veel elementen met betrekking tot de verankeringsdiscussie waarover niet in de Vlaamse Raad kan worden beslist. Het gaat om juridische maatregelen in het kader van het vennootschapsrecht, financiële maatregelen, de werking van de beurs, de ontwikkeling van de pensioenfondsen. Belangrijk hierbij is het aanbrengen van kapitaal via het mobiliseren van het Vlaams spaargeld. Hiervoor moet in fiscale incentives worden voorzien, waarbij Vlaanderen een beperkte rol kan spelen. Vlaanderen beschikt in dit opzicht over een beperkt aantal bevoegdheden, zoals de successierechten en bepaalde aspecten met betrekking tot de personenbelasting. Wij kunnen

immers niet alleen opcentiemen, maar ook afcentiemen heffen en maatregelen nemen in het kader van het KMO-spaarboekje. Collega Stefaan De Clerck is momenteel bezig met een studie over dit onderwerp. Het debat over de verankeringsdiscussie is zeer ruim en de federale overheid heeft hierbij vele instrumenten in handen.

Ook de gemeenten kunnen in dit opzicht een belangrijke functie vervullen. Wij zullen in de loop van de komende maanden ons standpunt dienaangaande naar voren brengen. Ik meen echter dat het al te gemakkelijk is om te beweren dat het verankeringsdebat een losse flodder is en dat het geen follow-up krijgt. Deze idee moet verder worden ontwikkeld. De slogans moeten worden doorprikt en er moet worden nagegaan hoe de verankeringsdiscussie concreet kan worden georganiseerd. Indien wij de Vlaamse economie in de volgende jaren op Europees niveau willen brengen, is een vorm van verankeringsdiscussie van de grootste betekenis, zeker in de nutssectoren zoals de telecommunicatie. Inzake de nieuwe sectoren bevinden wij ons momenteel immers onder het Europees gemiddelde.

Tijdens deze legislatuur zullen nog enkele belangrijke decreten in verband met het milieubeleid worden besproken in de commissie en in het parlement. Het gaat over een veelheid van decreten, die alleszins noodzakelijk zijn. Wij pleiten echter voor de globalisering van een aantal van deze decreten omdat een gebrek aan globale benadering in de milieusector zelf in relatie tot andere belangrijke beleidsdomeinen zoals ruimtelijke ordening, landschapszorg en natuurbehoud, kan leiden tot overregulering.

De landschappen worden benaderd via ruimtelijke ordening, natuurbehoud, het decreet op de bescherming van landschappen, de afstandsregels in Vlaamse en gebiedsgerichte verscherping. Dit maakt het vaak moeilijk om louter in het kader van de

Van Rompuy

milieuproblematiek en zonder het globaal te bekijken, te discussiëren over een decreet.

In het kader van de discussies die hieromtrent in de komende maanden zullen worden gevoerd, pleiten wij voor globalisering van de problemen en voor een sterke uitbouw van het maatschappelijk draagvlak. Milieumaatregelen moeten worden genomen op het terrein, waar rechtszekerheid, inspraak, dialoog en medewerking van de grootste betekenis zijn. De milieuwetgeving moet niet enkel op papier worden uitgewerkt, zij moet op het terrein worden gerealiseerd. De CVP-fractie is voorstander van een Mestactieplan waarbij de milieudoelstellingen worden verzoend met de economische haalbaarheid en waarbij rekening wordt gehouden met de draagkracht van de Vlaamse landbouw.

De voorzitter : De heer Timmermans heeft het woord voor een onderbreking.

De heer J. Timmermans : Mijnheer Van Rompuy, indien u thans pleit voor een globale benadering van het milieubeleid betekent zulks dat u een achterhoedegevecht wil leveren. Inderdaad tijdens de bespreking van deze materie in de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud, waaraan eveneens commissieleden van de CVP deelnamen, werd overeengekomen decreet per decreet te handelen, uitgaande van de globale filosofie waarvoor minister Kelchtermans destijds de aanzet gaf. Op die manier werd beantwoord aan de regeringsverklaring en uitgegaan van de algemene stellingen van de commissie-Boeken. Wij zouden aldus het definitieve besluit van de commissie-Boeken niet afwachten omdat onze werkzaamheden anders pas na drie jaar konden van start gaan.

Bovendien werd afgesproken nadien te zorgen voor de coördinatie van elk deeldecreet omdat het anders onmogelijk was daadwerkelijk iets te doen op het vlak van het leefmilieu.

Mijnheer Van Rompuy, tot op heden hebben wij dit alles waargemaakt en uw commissieleden namen hieraan deel. Nu blijkt echter dat de CVP op de rem zal duwen om minister De Batselier te beletten verder te werken aan een aantal decreten die in de pipe line zitten en waarover de Vlaamse regering reeds definitieve standpunten innam. Welnu, dat betreurt ik.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Timmermans, wanneer hoorde u mij zeggen dat wij bepaalde milieudecreten niet zouden goedkeuren of dat wij de zaken willen afremmen in afwachting van een globaal verslag van de commissie-Boeken ?

In verband met het duinendecreet hebben wij toch bewezen ernstig werk te willen leveren. Tijdens de commissievergadering hebben wij zelfs belangrijke amendementen ingediend die door u werden goedgekeurd.

Mijnheer Timmermans, tracht u misschien een conflict te creëren ?

Ik heb alleen gezegd dat wij van oordeel zijn dat een aantal milieudecreten moeten worden getoetst, onafgezien van hoe ruimtelijke ordening, monumenten en landschappen of natuurbehoud er tegenover staan. Sommige decreten hebben immers een cumulatief effect en alvorens zij worden goedgekeurd moeten zij worden gecoördineerd en globaal worden bekeken. Ik heb echter nooit gepleit voor uitstel. (*Onderbreking door de heer C. Lisabeth*)

Mijnheer Lisabeth, de heer Staes is één van onze 124.000 leden en wij hebben hem niet nodig om ons milieubewustzijn bij te brengen.

Wat betreft het MAP zoekt de CVP naar een oplossing waarbij de milieudoelstellingen worden gehandhaafd. Het is noodzakelijk op dat vlak milieudoelstellingen te hebben en te realiseren. Het gaat hem echter

om het tempo van de realisatie en om de gevolgen op economisch vlak. Onze fractie vraagt zich af of het niet aangewezen zou zijn een meer gefaseerde benadering naar voren te brengen. Wij vrezen voor de economische en technologische gevolgen van het vooropstellen van normen voor acht, negen of tien jaar. Wij geloven in een meer gefaseerde benadering, waarbij evaluatie mogelijk blijft. Het is immers goed af en toe wat te kunnen bijsturen om een grotere rechtszekerheid te creëren.

Wij zijn dus vragende partij voor een milieu-actieplan. Op het vlak van milieudoelstellingen vinden wij dat er verscherpingen moeten gebeuren ten aanzien van de huidige situatie. Wij moeten ook rekening houden met de effecten ervan op het terrein.

Ik meen dan ook dat er zowel in de Vlaamse regering als in de Vlaamse Raad een meerderheid kan worden gevonden om in de komende maanden een oplossing te vinden voor de bestaande problemen.

Voor VLD-fractievoorzitter André Denys is in de begroting 1995 geen enkel spoor van hoop en verwachting terug te vinden

Van Rompuy

Mijnheer Denys, voor u betekent dit een politiek spelletje. Het is echter een zeer moeilijke dossier en het is ook een toetssteen voor Vlaanderen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : U voert met de SP een discussie over het Mestactieplan. Ik heb al lang gevraagd dit probleem in alle sereniteit te willen oplossen. Ik meen dat mits nieuwe technologieën een oplossing kan worden gevonden waarbij men én gelijktijdig milieudoelstellingen kan bereiken én de produktie handhaven, wat ook een behoud van tewerkstelling betekent.

Dit dossier wordt sinds maanden in de schoot van de regering behandeld. Op de kabinetten worden er politieke spelletjes gespeeld. Wij vragen dat dit dossier naar de Vlaamse Raad wordt gebracht en, op basis van hoorzittingen met de basis, met mensen die het decreet op het terrein moeten uitvoeren, een beslissing wordt genomen. Als wij die procedure zouden volgen, zijn wij ervan overtuigd dat op een serene manier, boven de partijgrenzen heen, een oplossing kan worden gevonden.

De heer E. Van Rompuy : Het Mestactieplan wordt een toetssteen voor het Vlaamse beleid. Wij staan voor een gezondheidsprobleem op termijn en ook voor een zware sociaal-economische uitdaging. Die twee problemen verzoenen, is een zeer belangrijke opgave. Het ego van personen moet ondergeschikt zijn aan het algemene belang.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer F. Dewinter (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, na de vorige sprekers te hebben aanhoord, is het duidelijk : er zijn geen zekerheden meer in de politiek. De liberalen worden blijkbaar socialer ; de

katholieken worden groener ; de VLD zoekt toenadering tot de CVP ; en wat de socialistes straks gaan brengen, weet ik niet ; dit hangt af van de allerindividueelste emoties van de fractieleider, en gezien de Antwerpse situatie, zou dat wel eens zeer zwartgallig kunnen zijn.

Dit debat leert ons misschien veel over cijfers, procenten, komma's, normen allerhande, te veel om op te sommen, maar leert ons in feite weinig over het programma van de verschillende partijen, zeker van de traditionele partijen. Het zegt weinig over de inhoud, die uiteindelijk zou moeten blijken uit de vele cijfers die door de meerderheid via een dergelijke begroting worden voorgelegd en de conclusie zou moeten zijn van een beleid, de samenvatting van een aantal politieke standpunten die men vertaalt in een concrete begroting, in concrete acties, in concrete beleidsdaden die men wenst te stellen.

Zoals collega Van Rompuy dat daarnet, gedurende meer dan een half uur heeft gedaan, verschuilt men zich achter het voorlezen van bijzonder intellectuele nota's, samengegesteld door al even hooggespecialiseerde kabinets- en fractiemedewerkers. Uiteindelijk wordt er echter niets gezegd over de prioriteiten van de CVP, over de veranderingen die men wenst in te voeren of over de klemtonen die zouden moeten worden gelegd.

Het debat, zoals het hier vandaag wordt gevoerd, is een weerspiegeling van wat ook in de commissie voor Financiën en Begroting gebeurt. Men verliest zich in cijfers, in komma's en normen. Dit kan en mag hier niet het geval zijn. Wij moeten dit debat niet voeren om mekaar te overtuigen. Hoe belangrijk dit debat ook moge zijn en hoe lang het ook moge duren – ik las dat wij in totaal 50 uren zullen debatteren deze week – wij weten nu reeds wat het gevolg zal zijn. Dat is een beetje het nadeel van de democratie, althans van de

democratie zoals wij die vandaag kennen. Wij weten nu reeds wat het gevolg zal zijn van een debat van 50 uren. Wij weten dat de begroting, zoals die vandaag bij het begin van het debat voorligt, vrijdagavond omstreeks 21 uur zal worden goedgekeurd.

Mijnheer Denys, mocht ik niet in die democratie geloven, dan zou ik hier het woord niet voeren en zouden de leden van mijn fractie zelfs de moeite niet doen om hier met tien of met twaalf, in plaats van met twee of met drie zoals in uw fractie, gedurende vijf dagen de besprekingen in dit halfroond te volgen en ook telkens gevat het woord te nemen. Ik denk dat dit even mocht worden gezegd.

Ik zal onze kritiek van 28 september 1994 op de beleidsverklaring van de regering niet herhalen. De begroting is voor heel wat zaken meer gedetailleerd en geeft misschien wat meer concrete uitleg, maar is uiteindelijk niet veel meer dan een belichaming, een concrete veruitwendiging van datgene wat wij op 28 september 1994 reeds hebben besproken.

Ik wil thans spreken over een van de belangrijkste punten waar deze begroting tekortschiet, met name over het gebrek aan visie, aan inzicht, het gebrek aan de veruitwendiging van een aantal duidelijke politieke standpunten. Opnieuw lezen we niets over de transfers, waarover het debat zou moeten worden gevoerd, over de verdere federalisering van ons land en over de Vlaams-Waalse verhoudingen. Uiteindelijk gaat het toch daarover. Dat is het debat dat hier moet worden gevoerd en niet het debat, mijnheer Van Rompuy, over de centen en de procenten waar u alleen maar wilt over spreken.

Wij moeten politiek bedrijven. Wij moeten ons niet, zoals begrotings-specialisten dat maar al te dikwijls doen, verliezen in een cijferdebat. Wij moeten durven de grote lijnen uitstippelen.

Toen wij in onze fractie de verschil-

Dewinter

lende departementen in deze begroting doornamen, dan viel het ons op dat er nogal wat geld wordt uitgedeeld. Typisch voor deze begroting is misschien wel het feit dat men, via het uitdelen van ontelbare subsidies in allerlei sectoren – van de gezondheidszorg over de culturele sector tot de sector van het jeugdbeleid – vooral de eigen achterban, en vooral de achterban van de traditionele partijen, zoveel mogelijk probeert te vriend te houden. Als ik spreek over subsidies allerhande, dan ben ik graag bereid, mijnheer Van Rompuy, om enkele cijfers te noemen. Ik zal u aantonen op welke posten in deze begroting besparingen kunnen worden ingevoerd en waar we de miljarden franken kunnen halen om het begrotingstekort, dat er nog steeds is, weg te werken.

Ik kijk dan bijvoorbeeld naar de culturele sector. De Stichting Vlaamse Pers krijgt 35 miljoen frank, de VZW Vakantiecentra ontvangt 4,8 miljoen frank, toeristisch overleg welzijnswerk krijgt 3,1 miljoen frank, de VZW Vlaamse Vereniging voor Ontwikkelingssamenwerking en Technische Bijstand haalt 44,2 miljoen frank binnen en de landelijk georganiseerde jeugdverenigingen krijgen 466 miljoen frank. Bij deze laatste groep behoren ook nog steeds de KP-jongeren. Men subsidieert dus een partij die niet eens meer bestaat. Ook allerlei andere partijpolitieke jongerenorganisaties worden uitgebreid gesubsidieerd. Nu heb ik helemaal geen problemen met de KSA, ik ben er zelfs lid van geweest. Ik zeg alleen dat men zo vele tientallen miljoenen franken uitgeeft.

Er zijn nog meer voorbeelden. Men voorziet ook in 75,2 miljoen frank subsidie voor de koepelorganisaties voor beleidsvoorbereidend overleg in de sector van het sociaal-cultureel werk voor volwassenen. Concreet gaat het hier om vier organisaties van de vier traditionele partijen die het geld onder elkaar verdelen. Het

Centrum voor Amateuristische Kunstbeoefening, een VZW van de socialistische partij, krijgt 3,1 miljoen frank. Ook de christelijke arbeidersbeweging heeft een dergelijke VZW. Die krijgt uiteraard hetzelfde bedrag.

Verder krijgen ook de ziekenfondsen enige miljoenen franken toegeschoven. Zo is er een subsidie van 10,1 miljoen frank voor de culturele animatie in erkende vakantiecentra, lees de ziekenfondsen. Verenigingen en instellingen voor volksontwikkeling en kadervorming krijgen 31 miljoen frank. Het gaat hier uiteraard om de kadervormingsinstituten van de traditionele partijen. Ik zou heel wat meer dan een half uur nodig hebben om alle concrete voorbeelden aan te halen van de manier waarop de traditionele partijen zichzelf betoelagen en verrijken op de kap van de belastingbetaler. Bovendien doen ze er alles aan om dit zo goed mogelijk te verbergen. Ik kan u verzekeren dat men goed moet zoeken om dit te vinden in de begroting. Dit alles staat er niet zwart op wit, men moet diep graven om de honderden miljoenen franken te vinden die worden toebedeeld aan ziekenfondsen en vakbonden die voornamelijk bedekte partijorganisaties zijn.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Dewinter, zeg nu eens welke verenigingen u niet langer wil subsidiëren. Vindt u dat de Chiro en de KSA geen steun meer moeten krijgen ? Wat hebben zij met politiek te maken ? Deze verenigingen mogen niet gesubsidieerd worden omdat u het niet eens bent met hun maatschappelijke doelstellingen. Dat is geen politieke houding.

De heer F. Dewinter : Ik klaag hier in algemene termen een wantoestand aan. De traditionele partijen, concreet bedoel ik dan de SP en de CVP, hebben zich al vele jaren ingegraven in dit subsidiesysteem. Niemand gaat dit in de begroting onderzoeken omdat dit berust op een alge-

mene consensus tussen de traditionele partijen die allemaal uit de staatsruif eten. Al hun verenigingen en organisaties hebben daar een consensus over omdat ook zij allemaal uit die ruif eten. Over dit onderwerp mag hier nooit worden gesproken. De algemene consensus heeft dit onderwerp taboe gemaakt. Als er bezuinigd moet worden, dan kan men misschien eens in deze sector gaan zoeken. Men kan dan nagaan hoeveel geld er afvloeit naar allerlei initiatieven waarop men met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid wel enkele miljarden franken zou kunnen besparen. Ik kan u nog heel wat andere voorbeelden geven. Het gaat hierbij dan niet meer om het subsidiëren of op een verdoken manier onderhouden van de eigen achterban, maar om rechtstreekse regeringspropaganda.

Ik geef opnieuw een opsomming van bedragen : 24,4 miljoen frank voor de fel betwiste campagne Vlaanderen Europa 2002, 67,2 miljoen frank voor de voorlichtingscampagnes van de kanselarij, 140 miljoen frank voor de bekendmaking van beslissingen van de regering, 63,2 miljoen frank voor promoties in het kader van de externe betrekkingen, 25,5 miljoen frank om het gevoerde wetenschapsbeleid te verdedigen, 2,7 miljoen frank voor het anti-Vlaams Blok-project Jeugd-Democratie-Verdraagzaamheid, 1,7 miljoen frank voor het blitse Van den Bossche-tijdschrift Klasse. Dit betekent dat men ongeveer in 300 miljoen frank voorziet voor de Vlaamse regeringspropaganda ! 300 miljoen frank die men afdoet als een druppel op de hete plaat !

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Dewinter, mevrouw Dillen, woordvoester van uw fractie in de commissie voor de Media, heeft verklaard dat zij het budget voor de BRTN met 2 miljard frank wil verhogen. 2 miljard frank meer voor de, in het verleden door de heer Anne-

Van Rompuy

mans, zo verguisde staatszender ! Uw collega Van den Eynde slooft zich iedere dag uit om brieven te schrijven waarin hij de dotatieverhoging steunt ! De heer Elbers, vertegenwoordiger van uw partij in de raad van bestuur van de BRTN, wenst met mij een gesprek te voeren over de noodzaak van de zender en een verhoging van het budget.

De 300 miljoen frank die u als regeringspropaganda bestempelt, is slechts een zevende van de 2 miljard frank ! Op welke overige begrotingsposten gaat u 1,7 miljard frank besparen ?

De voorzitter : Minister Demeester heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, ik spreek de beweringen van de heer Dewinter formeel tegen. Ik beklemtoon dat de regering een open begroting nastreeft waarin alle uitgavenposten gemakkelijk terug te vinden zijn.

Mijnheer Dewinter, u hebt een aantal gesubsidieerde bewegingen opgesomd. Het is niet correct dat enkel bij politieke partijen aanleunende bewegingen subsidies ontvangen. Heel wat jeugdbewegingen en andere sociaal-culturele bewegingen hebben een lange traditie en worden terecht gesubsidieerd.

U hebt zich heel wat moeite getroost om in de tabellen 300 miljoen frank aan regeringspropaganda bijeen te scharen. U zegt dat politiek bedrijven meer moet zijn dan omgaan met cijfers. Inderdaad. De Vlaamse regering toont aan wat zij met de middelen doet. Ik ben van mening dat de regering in een budget moet voorzien om de bevolking te informeren over haar beleid. Dit is de enige manier om uw slogans te doorbreken.

De heer F. Dewinter : Mevrouw de minister, de oppositie heeft geen 300 miljoen frank nodig om haar beleid te propageren. Wij gebruiken de beschikbare kanalen zoals de media.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer Dewinter, u hebt geen beleid, u verkondigt enkel slogans !

De heer F. Dewinter : Wat ten slotte de verscheidene deelaspecten betreft, zal het Vlaams Blok nog uitgebreid zijn standpunt verduidelijken. De heer Verreycken heeft het straks overigens over de begrotingstechniek. Bij het begin van dit parlementaire jaar lanceerde de regering evenwel de krachtlijnen van haar begroting onder de pompeuze noemer van verantwoordelijkheid, inzicht, stabiliteit, innovatie, eerlijkheid, kortom een visie voor Vlaanderen. Van een visie heb ik in deze begroting niet veel gemerkt, maar des te meer vond ik een begroting waarmee men beoogt de vakbonden en ziekenfondsen te vriend te houden, een begroting die de belangengroepen en mantelorganisaties wil lijmen, een begroting die de vele nevenorganisaties aan zich bindt. Een begroting van en voor Vlamingen ontbreekt echter nog altijd. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : De heer Lisabeth heeft het woord.

De heer C. Lisabeth (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik wil een aantal begrotingstechnische overwegingen aan de minister voorleggen met betrekking tot de begroting 1995.

De heer Hancké zal de meer politieke accenten toelichten, hoewel begrotingstechnisch hier niet betekent dat mijn bedenkingen allemaal politiek neutraal getint zijn.

In de commissie voor Financiën en Begroting en tijdens de vergaderingen van het parlement werden destijds langdurige discussies gevoerd met betrekking tot de norm. U herinnert zich ongetwijfeld de verschillende soorten normen die aan de orde werden gesteld : de SERV-norm, de Maastrichtnorm, de norm van de Hoge Raad van Financiën, enzovoort. Nu worden we geconfron-

teerd met een nieuwe norm waarin het gros van de parlementsleden zich wel terugvindt. De normdiscussie vormt dus niet langer het struikelblok voor deze begroting. Er zijn nu andere beleidsdomeinen die meer aandacht verdienen.

De begroting 1995 voldoet aan wat men de meesternorm noemt. Ik stel overigens voor die benaming te laten vallen en het over de Vlaamse norm te hebben, want het lijkt me gevaarlijk aan iets dergelijks namen te koppelen.

- De heer J. Timmermans, ondervoorzitter, treedt op als voorzitter.

Bovendien blijft de begroting 0,7 miljard frank onder de marge die de norm van de Hoge Raad van Financiën heeft vastgelegd. Dat heeft evenwel tot voornaamste gevolg dat er weinig ruimte overblijft voor nieuwe initiatieven op budgettair vlak. Tegenover een toename van de middelen met 6 percent staat slecht een stijging van de uitgaven met 3,7 percent. Dit is te wijten aan twee belangrijke beleidsopties : noch de aankomende Sint-Michielsmiddelen – behalve dan de 8,5 miljard frank die voor de periode 1993-1995 is gereserveerd voor tewerkstelling – noch de winst die uit de invoering van de gezondheidsindex voortvloeit, worden aangewend ten behoeve van nieuwe beleidsruimte. Op die manier claimt men vrijwillig een bijdrage te leveren in het kader van de sanering van de overheidsfinanciën. Mevrouw de minister, u zwaait met het spreekwoord “doe wel en zie niet om”, maar het lijkt me even toepasselijk op andere domeinen, bijvoorbeeld inzake tewerkstelling. Voor de macro-economische basishypothesen die als uitgangspunt voor deze begroting gelden, verwijs ik naar de inleiding van de minister zelf, waarin ze het volgende zegt, ik citeer : De fundamentals voor Vlaanderen zijn gunstig, de inflatie blijft laag, er is een overschot op de lopende rekening, de Belgische frank staat sterk, de lange-termijnrente is gunstig. Het investeringsniveau in Vlaanderen is

Lisabeth

hoger dan in België. Onze export gaat er bovendien verder op vooruit. Einde citaat. Daar tegenover staan dan weer weliswaar voorzichtige basishypothesen die ik hier even aanhaal. In het document van de minister wordt immers ook een vergelijking gemaakt met de basishypothesen op federaal niveau.

In de Vlaamse begroting 1995 gaat men uit van een groei in 1994 van 1,2 percent, terwijl die op federaal vlak 2,5 percent zou bedragen. Wat 1995 betreft, heeft men het voor Vlaanderen over een groei van 2 percent, federaal luidt het 2,6 percent. Inzake de lange-termijnrente wordt in de Vlaamse hypothese gewag gemaakt van 8,5 percent. Federaal schrijft men hier 7,6 percent. De korte-termijnrente zou dan weer 6,5 percent bedragen, ten opzichte van 5 percent op federaal vlak.

Als ik die uitgangshypothesen leg naast een aantal andere cijfers, bijvoorbeeld van de OESO, moet men vaststellen dat het om zeer voorzichtige hypothesen gaat. De gunstige ontwikkeling die algemeen wordt verwacht zou enige nieuwe ruimte kunnen bieden om de tewerkstelling nieuw leven in te blazen.

Wij moeten de moed opbrengen om een afweging te maken tussen schuldafbouw en tewerkstelling. Ik baseer mij hiervoor op de Septemberverklaring van de Vlaamse regering, waarin de Vlaamse minister-president stelde dat de Vlaamse werkgelegenheidsconferentie de aanzet was van het selectief werkgelegenheidsbeleid dat ondanks het conjunctuurherstel noodzakelijk blijft. Verder haalde hij ook een aantal cijfers aan waaruit blijkt dat de werkloosheid verder naar beneden moet en dat er specifieke maatregelen moeten worden genomen om de langdurige werkloosheid tegen te gaan.

Het Planbureau stelt een groei van 2,5 percent voorop, maar dit zal alleen toelaten de werkloosheid te sta-

biliseren. In de inleiding bij de begroting erkent de minister zelf het probleem van de werkloosheid. Ook op andere niveaus wordt veel belang gehecht aan de werkloosheid, en wordt erop aangedrongen er een beleidsprioriteit van te maken. Ik verwijs in dit verband naar het witboek van Commissievoorzitter Delors. Op de recente top in Essen werd de tewerkstelling als een van de hoofd-doelstellingen voor het Europees beleid naar voor geschoven. Het beleid van de federale regering is er ook op gericht de werkloosheid ten volle te bestrijden, en de gemeenten worden hiertoe eveneens aangezet. Ze zijn bereid om via de PWA's hun bijdrage te leveren. Op Vlaams niveau moeten ook de middelen worden benut om de werkloosheidsgraad van 14 percent verder te doen dalen.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Lisabeth stelt dat de Sint-Michielsgelden alleen zouden zijn aangewend voor schuldafbouw, maar dat is niet zo. De Sint-Michielsgelden zijn nu voor een groot deel in de norm opgenomen.

Ik hoop dat wij het eens worden over tewerkstellingsprogramma's die een uiting zijn van ons beleid.

Inzake het jeugd-werk-garantieplan, waarover ik de jongste tijd zeer merkwaardige brieven krijg, heb ik vastgesteld dat dit niet de juiste keuze is om jonge mensen kansen te geven op de arbeidsmarkt.

Wij moeten kiezen voor tewerkstelling, maar dan niet lukraak. Wij moeten ons concentreren op investeringen die resulteren in directe tewerkstelling of welzijns- of milieu-programma's die ingaan op de noden. Tewerkstelling om de tewerkstelling is mijns inziens een foute keuze.

De heer C. Lisabeth : Ik pleit niet voor het louter uitbreiden van de tewerkstellingsprogramma's. Het ef-

fect van bestaande initiatieven, zoals onder meer het jeugd-werk-garantieplan en de aanmoedigingspremies voor verminderde arbeidsduur, is nog onvoldoende gebleken, vandaar dat er geen nieuwe kredieten werden uitgetrokken voor de tewerkstelling. Uit de Septemberverklaring blijkt dat de tewerkstelling prioritair is, en op Europees, federaal en gemeentelijk niveau worden er inspanningen gedaan om de werkloosheid te bestrijden. Het is dan ook zeer belangrijk dat hiervoor ook op Vlaams niveau de nodige inspanningen worden gedaan. In het beleidsdocument wordt overigens gesteld dat, indien het herstel sneller toeneemt dan gepland, dit in Vlaanderen cyclisch zou werken. De werkloosheid zou dan sneller kunnen verminderen.

Tot slot wil ik nog even ingaan op enkele technische aspecten van de begroting voor 1995. Het is goed dat er een meerjarenbegroting werd uitgewerkt. Op die manier kunnen wij in een ruimer tijdspectief werken en de doelmatigheidscontrole die nu bij wijze van project is gericht op een aantal diensten voor afzonderlijk beheer, moet kunnen worden uitgebreid, dit met het oog op een betere doorzichtigheid.

De herbudgettering die sedert enkele jaren in de begroting is ingevoerd, is een goede zaak. Tijdens de laatste jaren steeg het budget van 340 tot 490 miljard frank en de herbudgettering ligt mede aan de basis hiervan.

Qua norm is de begroting voor 1995 geen discussiepunt. De politieke accenten liggen meer op andere concrete beleidsterreinen. De heer Hancké en anderen zullen hierop verder ingaan. Ook in een meerjarenbegroting moet de bestrijding van de werkloosheid een topprioriteit blijven.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, binnen een jaar

Hancké

zullen er waarschijnlijk verkiezingen worden gehouden. Wij gaan dus het laatste jaar van deze bestuursperiode in. Bovendien zal de volgende legislatuur slechts ongeveer drie jaar duren. Normaal zal de bestuursperiode van de Vlaamse Raad vijf jaar bedragen, maar in juni 1999 zullen wij opnieuw naar de stembus gaan. Ik meen dat het goed is om bij deze begrotingsbespreking ook aandacht te besteden aan de periode na de verkiezingen van 1995.

Graag wil ik een aantal prioriteiten voor 1995 omschrijven. In tegenstelling met wat de heer Denys heeft gezegd, die volkomen zijn rol speelt wanneer hij dat beweert, heeft de huidige regering goed, en niet slecht of zwak bestuurd. Wanneer wij nader bekijken wat op alle terreinen is verwezenlijkt, dat geldt voor de ministers van de drie regeringspartijen, dan mag worden gezegd dat na de vele jaren van hun samenwerking die van 1988 dateert, Vlaanderen op vele gebieden een ander aanschijn heeft gekregen. Ik heb met mevrouw de minister in de commissie een klein meningsverschil uitgevochten maar dat doet niets af van de waardering die ik voor haar heb onder meer op het vlak van haar werk in verband met de begroting. Mevrouw de minister, ik wil dit bij wijze van *captatio benevolentiae* hier graag zeggen.

Twee prioriteiten voor de eerstvolgende jaren wil ik beklemtonen.

Ten eerste, zoals collega Lisabeth, is het onze rol te pleiten voor tewerkstelling. Volgend jaar zullen wij de laatste schijf, namelijk 3,5 miljard van de 8,5 miljard frank, aan tewerkstellingsprojecten besteden. Het gaat vooral om recurrente uitgaven. Dat was niet helemaal onze bedoeling in een wat meer Keynesiaanse visie waarbij wordt getracht de economie op een ogenblik waarin het slecht gaat spoorlagen te geven. Vandaag gaat het een beetje beter. Maar u kent mijn stelling. Wij zullen

binnen de Vlaamse begroting, juist omdat ze conjunctuurongevoelig is en derhalve min of meer gelijk blijft, in wat slechtere tijden wat meer spoorlagen moeten geven dan eigenlijk in een puur cyclische begroting mogelijk is. Wij willen, aansluitend op de Europese topconferenties in Glasgow en Essen, een prikkel geven aan de tewerkstelling via de niet recurrente uitgaven, vooral op het vlak van de infrastructuur en de investeringen. Ik weet dat er in de begroting 1995 al voor ongeveer 89 miljard frank investeringen zijn ingeschreven. Er is echter de kwaal van de werkloosheid die wij te allen prijze moeten bestrijden. Wij zullen, binnen het kader van wat nu in Europa wordt vrijgemaakt voor grote trans-Europese vervoersprojecten, moeten trachten ons deel daarvan te krijgen. Bovendien moeten wij dat ondersteunen door een inspanning binnen onze eigen begroting. Ik denk aan de wegen, de waterwegen, havens, spoorverbindingen, sociale huisvesting, telecommunicatie, enzovoorts.

Mijn verwachting is dus dat de Vlaamse regering vanaf volgend jaar een programma uitwerkt dat op het vlak van die investeringen in bijkomende impulsen voorziet. De inspanning die werd geleverd, is belangrijk, maar zij zal in de toekomst aanzienlijk moeten worden opgetrokken. Het belangrijke gevolg van Essen zal zijn dat, nadat wij vroeger een convergentieplan voor de Maastrichtnorm hebben aanvaard, er nu een sociaal convergentieplan zal komen waarin een gezamenlijke bestrijding van de werkloosheid, naar de woorden van de heer Delors, de prioriteit van de prioriteiten wordt. Ik wens dat de Vlaamse regering daarin een belangrijk aandeel neemt.

Een tweede prioriteit is het naleven van de afspraken in verband met het bereiken van de milieudoelstellingen. De jongste maanden, onder meer nog vorige week, heeft de Vlaamse regering een aantal knopen

doorgehakt in bepaalde milieudossiers. Er zijn decreten goedgekeurd die in de Vlaamse Raad zullen worden ingediend, onder meer over de algemene bepalingen van het milieubeleid, de bodemsanering, de duinenbescherming, het rivierbekkenbeleid, de bescherming van de oppervlaktewateren tegen de verontreiniging. Er is dus al een belangrijke weg afgelegd. Inzake de uitvoering van het Mestactieplan wensen wij, in overeenstemming met de afspraken die vorig jaar in september zijn gemaakt, dat wij op het einde van dit jaar de inspanningen kunnen afronden ten einde een akkoord te bereiken op basis van de wetenschappelijke norm. Het MAP is nu helaas uitgegroeid tot een testcase voor de geloofwaardigheid van het beleid van de Vlaamse regering op het vlak van het milieu. Als meerderheidspartij kunnen wij toch moeilijk aanvaarden dat de regering precies op dit terrein van de publieke opinie een onvoldoende zou meekrijgen.

Ik wens daarover niet verder te polemiseren. Ik heb echter nog de volgende opmerkingen.

Ten eerste, zijn er professoren die de beweerde gevolgen van het Mestactieplan aanzienlijk lager inschatten dan uit de altstudie blijkt. Ik spreek over de professoren Viaene en Tollens.

Ten tweede, wensen wij ook niet de indruk te krijgen dat de vice-president in de Vlaamse regering als politicus en als persoon zou worden geïsoleerd in zijn beleid. Ik heb het vorig jaar gezegd en ik blijf het herhalen : minister vice-president De Batselier is iemand die in de SP telkens met veel klem herhaalt dat binnen een coalitie de partijen moeten kunnen aanvaarden dat wat de vertegenwoordiger van een andere partij realiseert, ten goede komt aan de hele coalitie. Wij moeten dus de zon in het water kunnen zien schijnen voor enerzijds realisaties die op rekening van de CVP komen, maar wij zijn

Hancké

anderzijds ook gerechtigd het tegenovergestelde te vragen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer Hancké, u zegt dat het MAP moet rond zijn tegen het einde van dit jaar. De SP heeft nu al enkele keren een vervaldatum naar voren geschoven. Beschouwt u einde december al dan niet als een vervaldatum ?

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké : Mijnheer Denys, ik verwijs naar afspraken die ter zake zijn gemaakt. Ik maak van 31 december te 24 uur, geen deadline. Ze ligt wel in de omgeving van die datum. Veel zal afhangen van de overtuiging die in onze kring zal groeien dat er in verband met dit dossier de vaste wil bestaat om een akkoord te bereiken.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, de heer Hancké steekt een waarschuwend vinger uit naar de CVP. Ik wens daar even op in te haken.

Het gaat hier voor ons ten eerste niet om personen, maar om een beleid. Wij zijn niet alleen bezorgd om het milieu, maar ook om de 20.000 jobs die met het MAP verloren dreigen te gaan zoals blijkt uit objectieve studies. Een werkloze kost ongeveer 800.000 frank, dus daar zal een bedrag van 15 tot 20 miljard frank mee gemoeid zijn. Men heeft een Mestactieplan uitgewerkt tot het jaar 2002. Is het dan niet mogelijk dat in verschillende fasen te bekijken en tussentijdse evaluaties – ook op sociaal-economisch vlak – in te bouwen ? Bepaalde wetenschappers stellen bepaalde bemestingsnormen voorop, maar het is niet moeilijk andere wetenschappers te vinden die dan weer andere normen zullen voorstellen.

Volgend jaar rekt men op een economische groei van 3 percent, waardoor 15.000 nieuwe jobs zullen kunnen worden gecreëerd. Zullen wij dan de verantwoordelijkheid nemen om bepaalde maatregelen te nemen waardoor 20.000 jobs verloren gaan ? Het moet mogelijk zijn die twee bezorgdheden met elkaar te verzoenen.

In verband met de waarschuwing aan het adres van de CVP moet ik nog het volgende zeggen. Wij zijn in de Vlaamse regering om het geheel van een beleid te verdedigen. Het is voor ons van ondergeschikt belang welke partij wat uitvoert. In dit dossier is het de kunst het milieu en het sociaal-economische belang met elkaar te verzoeken.

De heer J. Geysels : Mijnheer de voorzitter, een aantal leden hebben in de loop van dit debat opgemerkt dat ingevolge een aantal milieumaatregelen de werkgelegenheid achteruit is gegaan. Ik durf dat betwijfelen.

Door de autonome en kapitaalintensieve ontwikkeling van de landbouw, de concentratie, de Europese en wereldconcurrentie op landbouwvlak zijn er in Vlaanderen tienduizenden jobs in de landbouw verloren gegaan, dus met of zonder milieumaatregelen, met of zonder Mestactieplan.

De minister-president heeft hier daarstraks aangedrongen op een spoedige behandeling van het GATT-akkoord. Door de invoering van het GATT-akkoord zullen er in de Europese landbouw ongelooflijk veel jobs verloren gaan. Wie zich bekommert om de werkgelegenheid in het algemeen, en de landbouw in het bijzonder, moet ook kritisch durven optreden tegen het GATT-akkoord dat de Europese landbouw, vooral degenen die granen produceren, zwaar zal treffen omdat ze met dat akkoord overgeleverd worden aan de grote Amerikaanse multinationals. Wie zich zorgen maakt over de gevolgen van het MAP voor de Vlaamse landbouw, moet zich ook

zorgen maken voor het GATT-akkoord en zijn kritische stem laten horen in het komende GATT-debat in Kamer en Senaat en in deze Raad.

In juli 1993 kondigt de minister-president in de Vlaamse Raad aan dat het debat over het MAP spoedig zal worden afgerond. Hij herhaalt op 28 september 1993 dat het MAP-debat eind 1993 zal worden afgerond. Daarover geïnterpelleerd op 28 september 1994 naar aanleiding van zijn Septemberverklaring antwoordt de minister-president dat eind oktober 1994 het debat zal worden afgerond. We zijn nu december 1994. Wie durft er hier nog van timing spreken ?

De voorzitter : De heer Hancké heeft weer het woord.

De heer L. Hancké : Mijnheer de voorzitter, ik zal niet ingaan op deze opmerkingen. Ik heb gezegd wat ik meende te moeten zeggen.

In het laatste deel van mijn uiteenzetting wil ik nog even ingaan op het veranderd klimaat in de Nederlands-Belgische betrekkingen. Het recente akkoord over de Scheldeverdieping is een reden om even achteruit en vooruit te blikken.

Toen de SP in 1988 gesprekken startte met de Nederlandse Partij van de Arbeid over grensoverschrijdende problemen heeft die dialoog geleid tot een aantal afspraken die veel gemeen hebben met het akkoord dat recent is bereikt. Dat is voor ons het bewijs dat wij het bij het juiste eind hadden toen wij geloofden in die dialoog, in tegenstelling tot degenen hier in de Vlaamse Raad, maar ook in de gemeenteraad van Antwerpen, die stoere taal spraken tegenover de Nederlanders. Zo konden we begin dit jaar nog een bericht in de pers lezen waarin gevraagd werd “de Scheldeverdieping aan te vatten met Belgische schepen vergezeld van oorlogsbodems”, in de veronderstelling dat we die al hebben.

De heer H. Schiltz : Hebt u die bewering ooit au sérieux genomen ?

Schiltz

Overigens ben ik het met die bewering nooit eens geweest.

De heer L. Hancké : Dan neem ik daar akte van. Hoe dan ook heeft iemand van de VLD zeer recent nog gezegd dat als het akkoord over de verdieping niet rond zou zijn tegen het einde van dit jaar, een voorstel van decreet zou worden ingediend om de Vlaamse regering de toestemming te geven om eigenmachtig baggerwerken uit te voeren in de Schelde, waarop ik meteen vroeg of de VLD niet terzelfder tijd een voorstel van decreet wou indienen om de legerdienst weer in te voeren.

Onze benadering is nu dus de juiste gebleken. Het zou maar al te erg zijn wanneer twee buurlanden er niet in slagen dergelijke problemen via een gesprek op te lossen. De conclusie die hieruit kan worden getrokken, is dat er opnieuw meer ruimte moet komen voor Benelux-samenwerking binnen Europa. De sfeer van wantrouwen die tussen België en Nederland heerst en die historisch is gegroeid, moet worden vervangen door een sfeer van coöperatie. Terloops wil ik erop wijzen dat de provincies Oost- en West-Vlaanderen en de provincie Zeeland in het begin van dit jaar een samenwerkingsverband Scheldemonding hebben opgericht. Naar mijn gevoel is het ook noodzakelijk dat de regio tussen Rotterdam en Antwerpen, eventueel met Gent erbij, een soortgelijk initiatief neemt, al was het maar vanuit welbegrepen eigenbelang. Wij moeten de HST aan Nederland geven, ook al is hij ten noorden van Brussel niet noodzakelijk voor Vlaanderen. Hierdoor geven wij onze Nederlandse burens de kans om zich te ontpoppen tot het distributieland waarvan zij dromen. Het is ook duidelijk dat de Antwerpse haven tegen de Nederlandse grens staat te drummen en dat nieuwe containerkades in de Schelde op Nederlands grondgebied moeten worden aangelegd in een samenwerkingsverband naar het voorbeeld van het samen-

werkingsverband met de Linkerscheldeoever. Zo kan men zich ook afvragen waarom de twee omstrede luchthavens van Antwerpen en Rotterdam zich niet zouden verenigen om een gezamenlijke luchthaven tussen de beide steden op te richten, waardoor deze steden van een zware hypotheek zouden worden bevrijd.

Ook voor het Baalhoekkanaal moet een oplossing worden gevonden. Het zou een eeuwig teken van onbegrip tussen beide landen zijn indien wij de tweede sluisuitgang op de linkeroever in de buurt van Doel zouden leggen omdat Baalhoek onmogelijk zou blijken wegens gebrek aan samenwerking met Nederland. Wij moeten een andere mentaliteit ontwikkelen.

Bovendien mogen wij niet vergeten dat de havengebieden overal ter wereld bestaan uit twee, drie of vier havens, die dicht bij elkaar liggen. Dit geldt ook voor de Maas-, de Rijn- en de Scheldemonding, waardoor de voorspoed van de ene regio de voorspoed van de andere conditioneerst.

De voorzitter : De heer Schiltz heeft het woord.

De heer H. Schiltz : Ik ben het grotendeels met u eens. U zult mij er allerminst van verdenken geen groot belang te hechten aan de innige samenwerking met Nederland. Het is echter naïef te menen dat de goede verstandhouding tussen twee politieke partijen van aard kan zijn om de Nederlandse geopolitiek definitief te beïnvloeden. Ik was vroeger eveneens deze mening toegedaan. Ik ben ook naar Nederland gegaan om er te praten met geestesgenoten, onder wie de toenmalige minister van Waterstaat, de heer Zeevalking van D'66. De ervaring heeft mij geleerd dat, ongeacht de persoonlijke hoogstaande gevoelens van politici in Nederland, de hogere ambtenarij de algemene lijn van de buitenlandse politiek bepaalt.

Zij kunnen zich nu niet langer ver-

schuilen achter het Belgische feit om de verantwoordelijkheid voor het Scheldeprobleem af te wentelen op onze interne discussies, die door het Europees kader trouwens achterhaald zijn ; zij beseffen dat zij voortaan rechtstreeks met de Vlaamse regering te maken hebben, die niet aan die interne spanningen is onderworpen ; en zij beseffen dat er grensoverschrijdende problemen zijn, waarbij niet Vlaanderen, maar Nederland vragende partij is. Het geheel van deze elementen heeft in de helaas nog altijd sterk machtspolitieke inspiratie van de Nederlandse politiek de doorslag gegeven, geholpen door het voorbereidend werk op het terrein dat via verschillende politieke contacten werd gelegd. Deze analyse moet u, als historicus, wellicht toch enigszins bekoren.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké : Mijnheer Schiltz, uw analyse is ongetwijfeld juist, maar dat betekent alleen dat wij momenteel in een gunstige conjunctuur leven die een uitgangspunt moet kunnen vormen voor een meer coöperatieve samenwerking tussen de twee landen.

Ik nodig de Vlaamse regering dan ook van harte uit te trachten in een dergelijke sfeer verder te gaan.

Mevrouw de minister, verder verwacht ik nog een antwoord op de twee vragen die ik tijdens de commissievergadering stelde.

Tot besluit herhaal ik dat onze fractie tewerkstelling – in de geest zoals ik daarnet definieerde –, financiële leefbaarheid van de gemeenten en milieu als prioritaire punten beschouwt in de toekomst.

Voor het overige meen ik hulde te mogen brengen aan het oordeelkundig financieel en begrotingsbeleid dat werd gevoerd en dat leidde tot aanzienlijk betere financiële omstandigheden en een sterkere en meer doorzichtige begroting die overigens ook voorzichtiger werd opgesteld.

Hancké

Het is dankzij uw werk, mevrouw de minister, dat wij over een dergelijk begrotingsinstrument beschikken om de toekomst tegemoet te gaan. Om alle deze redenen zal onze fractie deze begroting goedkeuren.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, namens onze fractie zal ik bondig ingaan op een aantal prioriteiten inzake de begroting en het beleid voor 1995.

De heer De Vlieghere die deelneemt aan de besprekingen in de commissie voor de Financiën en Begroting, zal tijdens zijn betoog ingaan op de technische aspecten van de begroting en van de opmaak ervan.

Mevrouw de minister, ongeveer drie maand geleden lichtte de minister-president de krachtlijnen van het beleid en van de begroting 1995 toe. Toen reeds voelden wij aan dat de Vlaamse regering eigenlijk langzamerhand aan de verkiezingen voorbereidde en hierdoor geen of te weinig beslissingen nam omtrent een aantal belangrijke politieke en maatschappelijke uitdagingen en prioriteiten. Ik zal dit illustreren aan de hand van de volgende voorbeelden.

Het eerste heeft de maken met het probleem van de werkgelegenheid en werkloosheid. Ik herinner mij zeer goed dat minister-president Van den Brande, zowel schriftelijk als mondeling, blijk gaf van een ongeloflijk optimisme aangaande de economische indicatoren. Tijdens zijn betoog zei hij dat de economische prognoses gunstig waren en had hij het over een hoogtepunt in de economische conjunctuur. Hij zei bovendien, en ik citeer : De gunstige ontwikkelingen in de economie op de arbeidsmarkt zullen duidelijk zichtbaar zijn in 1995. Einde citaat. Hij vertrekt aldus van een bijna euforische benadering van de economische conjunctuur en leidt daaruit au-

tematisch af, en ik citeer nogmaals : De gunstige ontwikkelingen wat dit betreft zullen zichtbaar zijn op de arbeidsmarkt in 1995. Einde citaat.

Welnu, wij zijn bijna in 1995, maar van de zichtbaarheid van de gunstige ontwikkelingen is jammer genoeg nog niet veel te merken, welke studie men er ook op nahoudt : Planbureau, OESO of Kredietbank. Zelfs al bereikt men de 2,6 procent voor Vlaanderen die de minister vermeldde in haar inleiding, dan nog gelden de cijfers die de heer Lisabeth aanhaalde en die niet duiden op een groei van de werkgelegenheid. Dat betekent dat de werkloosheid, zowel voor België als voor Vlaanderen, op een onaanvaardbaar hoog niveau blijft.

Hieruit moeten volgens mij de nodige politieke conclusies worden getrokken.

Wij blijven echter op onze honger zitten, zowel op het niveau van de federale regering – maar dat is nu niet aan de orde – als op het vlak van de Vlaamse regering. Wij hebben voortdurend getracht – en wij zullen het blijven doen – in het debat twee elementen naar voren te brengen. Ten eerste, een algemeen element. Als een samenleving van mening is dat mensen moeten kunnen deelnemen aan het maatschappelijke arbeidsproces en aan wat men noemt de betaalde arbeid – want er is natuurlijk ook de zeer belangrijke niet-betaalde arbeid – en als dat niet kan volgens de gangbare economische wetmatigheden, dan heeft de samenleving het recht en misschien ook de plicht om het betaalde werk te herverdelen, gegeven dat het grootste gedeelte van de inkomens van de mensen afhankelijk is van de deelname aan betaalde arbeid. Ik vind het dus evident dat de laatste maanden de discussie over de arbeidsherverdeling terug op de politieke agenda staat. Alleen is de vraag hoe wij daarmee omgaan en of wij ervoor gaan zorgen dat wat nu op de agenda staat niet uitmondt in

een bijna pure retoriek en niet in extra-maatregelen.

De voorzitter : De heer Schiltz heeft het woord.

De heer H. Schiltz : Mijnheer Geysels, uw redenering is formeel uitermate logisch, maar doet u niet alsof het een one issue-probleem is ? Met andere woorden, sluit u andere oplossingen of andere denkpijpen uit die zouden kunnen leiden tot een verhoging van de tewerkstellingsmogelijkheden ? Het is alleen een vraag ; ik spreek mij daarover niet uit. Na uw zeer klare en formeel logische uiteenzetting – helaas zit de realiteit niet altijd puur logisch in elkaar – sluit u daarbij andere mogelijkheden uit om werkgelegenheid aan de mensen te bieden ?

De heer J. Geysels : Mijnheer Schiltz, wij hebben ook andere voorstellen geformuleerd. Ik denk bijvoorbeeld aan de selectieve verlaging van de arbeidskost. Onze criteria zijn tweërlei, namelijk selectief voor een aantal sectoren, iets meer voor de profit dan voor de non-profitsector, iets meer voor milieuvriendelijkheid en zeker niet voor milieuonvriendelijkheid en, iets dat ermee samenhangt, namelijk de arbeidsintensiteit. Dit laatste sluiten wij niet uit, en nog liever voor de laagste dan voor de middelhoge arbeidscategorieën. Zelfs dan nog, met de gigantische werkloosheid moet men arbeidsherverdelende maatregelen nemen.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer Geysels, sluit u al dan niet uit datgene waarop wij op zoek zijn samen met de sociale partners, bijvoorbeeld om weekendwerk en andere momenten die niet in het normale arbeidsmoment opgenomen zijn zodanig te organiseren dat daar bijkomende tewerkstelling wordt gecreëerd ? Dit is één van de mogelijke creatieve ideeën.

De heer J. Geysels : Dat is juist mijn vraag. Uit mijn eerste punt, namelijk

Geysels

arbeidsherverdeling, komt mijn tweede punt, namelijk waarom de Vlaamse regering vanuit haar bevoegdheden dit debat niet versnelt. In de maand september – en zelfs nog eerder – hebben wij gevraagd waarom men geen evaluatie maakt en de resultaten van de tewerkstellingsconferentie niet worden bijgestuurd. Ik denk namelijk aan de inspanning van 2 miljard frank om vormen van arbeidsherverdeling via een systeem van “de tweede cheque” op het Vlaamse niveau te promoten. Op 28 september moest de minister-president erkennen dat, wat deze maatregel betreft, men kwam tot een totaal van 60 personen die ervoor in aanmerking kwamen. Men had ingehaakt op de bedrijfsplannen van eerste minister Dehaene, maar ook uit de gegevens van mevrouw Smet blijkt dat dit systeem niet werkt.

Daarom heb ik toen aan de minister-president gevraagd om die evaluatie zo vlug mogelijk te doen en zo vlug mogelijk de zaken bij te sturen. Ondanks een aantal aankondigingen in de kranten, blijf ik ter zake in de kou staan. Het gaat toch over 2 miljard frank.

Ten eerste, werd daarover een gesprek gevoerd met de sociale partners ? Ten tweede, wat werd in de regering beslist ? Ten derde, hoe zit het met de evaluatie ? Ik heb daarover weinig gehoord.

Het argument dat hier altijd werd aangewend – maar dat daarom nog niet afdoend is – was altijd om eerst het interprofessioneel akkoord af te wachten en pas daarna te handelen.

De heer Dehaene heeft nu gehandeld. Wat heeft de Vlaamse regering nu beslist ? Welke extra-maatregelen neemt u, rekening houdend met het feit dat wij – ik ben het gedeeltelijk eens met wat de heer Hancké in de commissie heeft gezegd – ondanks alle goede berichten, ondanks heel wat inspanningen, nog steeds

maatschappelijk onverantwoorde cijfers en grootheden inzake werkgelegenheid hebben. Ik verwacht dan ook meer van de Vlaamse regering dan alleen de herhaling dat de werkgelegenheid een prioriteit is.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, ik kan alleen concreet zeggen dat de plannen van de tewerkstellingsconferentie een eerste keer werden bijgestuurd met de uitbreiding van de deeltijdse arbeid. Bovendien werd vorige week in de Vlaamse regering beslist, op basis van de resultaten van het interprofessioneel akkoord, opnieuw een evaluatie te maken en samen met de Vesoc-partners na te gaan hoe wij de beslissingen van de tewerkstellingsconferentie nog meer kunnen bijsturen. Wij zullen zo spoedig mogelijk de resultaten meedelen.

De heer J. Geysels : Mijnheer de voorzitter, op 28 september 1994 wordt die vraag gesteld aan de minister-president. Hij zegt dat ik even geduld moet oefenen, dat men gaat evalueren en bijsturen.

Mevrouw de minister, we zijn nu bijna drie maanden later en u herhaalt wat de minister-president heeft gezegd. U vraagt ook nog even tijd.

Mevrouw de minister, wat dit dossier betreft, volstaat dit niet meer, noch inzake de correcte besteding van die 8,5 miljard frank, noch inzake de extra-maatregelen. Daarom is onze evaluatie van het regeringsbeleid negatief.

Mijnheer de voorzitter, ik kom tot mijn tweede punt dat te maken heeft met een discussie die ook door anderen werd aangezwengeld, met name het milieubeleid. Ondanks een aantal ontroerende verklaringen in het begin van deze regeerperiode zie ik dit keer een negatieve evolutie.

Ten eerste, een aantal aangekondigde decreten komen er niet. Misschien heeft dit te maken met de acties van de heer Van Rompuy. Im-

mers, hij heeft ooit verklaard dat, mocht het van hem afhangen, een aantal decreten, onder meer het bekkendecreet, er niet zouden komen.

Minister W. Demeester-De Meyer : Dat is er nu.

De heer J. Geysels : Daarmee kan dan hetzelfde gebeuren als met de opvulregel, want – en dat is mijn volgende punt – de decreten die er komen, worden twee maanden later herzien. Ik denk aan het moratorium op de BPA's, aan de discussie rond de opvulregel, aan de moeilijkheden van een aantal collega's van de meerderheidsfracties die te goeder trouw met het duinendecreet ook een stap in de goede richting wilden zetten en welke moeilijkheden er in de commissie zijn geweest om het minimale, collega Dua zal daarover vrijdag praten, eruit te halen.

We zitten ook met de discussie rond het MAP. Ik heb er daarnet al over gesproken. Ik zal dit niet herhalen. Ook wat dit betreft schuift de kalender naar het voorjaar op. Dan zitten we echt in de electorale periode.

In verband met dit punt wens ik toch het volgende te zeggen. Ik vind het goedkoop te zeggen dat milieumaatregelen slecht zijn voor de werkgelegenheid. Ik durf het tegenovergestelde beweren. Ik durf hier beweren dat in een aantal sectoren de vervuiling toeneemt naarmate de werkgelegenheid daalt. Ik geef u een voorbeeld. Dertig jaar geleden was 8,5 percent van de beroepsbevolking actief in de landbouwsector. Nu is dat nog 2 percent. Zelfs de meest minimale cijfers van de VMM of de cijfers van de Boerenbond bewijzen dat, inzake vervuiling van de grondwateren en de oppervlaktewateren, de vervuiling door de landbouw toeneemt.

Ten tweede, een aantal milieumaatregelen leveren jobs op. Zeker op macro-economisch vlak levert een milieuvriendelijk beleid jobs op.

Laat ons dus uit die karikatuur stap-

Geysels

pen dat milieubescherpende maatregelen slecht zijn voor de werkgelegenheid. De studies bewijzen het tegendeel. Investeren in zachte vormen van energie, investeren in REG-beleid, investeren in openbaar vervoer, levert jobs op.

Investeren in Aquafin levert jobs op, maar de Aquafinoperatie zal ons in het jaar 2000 zowat 17 miljard frank extra kosten. Mevrouw de minister heeft dat in de commissie zelf toegegeven. Dat betekent dat de Aquafinoperatie via het Minafonds door louter financierende heffingen zal worden betaald. Er zullen dus geen regulerende heffingen worden toegepast terwijl die toch nodig zijn voor het milieubeleid. Het is tekenend voor de funeste evolutie van het milieubeleid dat voornamelijk de burgers zullen betalen. Het geld wordt aan het Minafonds betaald dat het op zijn beurt zal overdragen aan het door de overheid gecreëerde privé-monopolie dat een contractueel bedongen winstmarge heeft van ongeveer 10 percent. Dat is het probleem met het milieubeleid waarvoor de heer De Batselier verantwoordelijk is. Binnenkort zullen we daarvoor de facturen betalen.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, de heer Geysels had gelijk in het betoog dat hij zoëven hield. Wat de regulerende heffingen betreft, wil ik hier aan toevoegen dat de vervuiler ook betaalt. Gisteren heb ik nog gehoord dat men in Nederland zes keer meer betaalt voor zuiver water dan in Vlaanderen.

De heer J. Geysels : Mevrouw de minister, u moet toch een onderscheid maken tussen een retributie, een prijs voor een bewezen dienst dus, een financieringsheffing en een regulerende heffing. Als we uitgaan van regulerende heffingen, wat wij voorstaan, dan worden we op ma-

cro-economisch vlak met een dalende ontvangst geconfronteerd. Nu moeten we meer middelen hebben om Aquafin te financieren. Mijn redenering is dat u een instrument van het milieubeleid opgeeft. Daar moet u lessen uit trekken.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer Geysels, er zal altijd een combinatie moeten bestaan van retributies en regulerende heffingen.

De voorzitter : De heer De Vlieghe heeft het woord.

De heer W. De Vlieghe : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik kan het niet laten om nog een woordje toe te voegen aan het debat over de verhouding tussen milieubescherpende maatregelen en werkgelegenheid. Milieubescherpende maatregelen zijn enkel schadelijk voor bedrijven die zichzelf als het ware leegmelken. Voor oudere bedrijven waarin men niet meer investeert, is het inderdaad onbetaalbaar om milieubescherpende maatregelen na te leven. Dit geldt echter zeker niet voor bedrijven die wel degelijk in de toekomst geïnvesteerd hebben en toekomstgericht denken. Het zijn de bedrijven die nu de moed niet hebben om te investeren in milieuvriendelijke technologie die binnen tien of twintig jaar dood zullen zijn.

De heer A. Denys : Mijnheer De Vlieghe, in alle eerlijkheid, KMO's die sterk watergebonden zijn, kunnen momenteel de gevraagde inspanning niet leveren. Dat moet u eens nagaan op het terrein. Als men niet oplet, zullen er daar een groot aantal arbeidsplaatsen verloren gaan. Als deze bedrijven zelf in waterzuivering moeten investeren, wordt het voor hen onbetaalbaar. De kostprijs wordt dan veel te hoog.

De heer W. De Vlieghe : Collega Denys, het is inderdaad de taak van de overheid om zo'n probleem op te lossen.

De heer E. Van Rompuy : Er is een

belangrijk verschil tussen normen die op Europees vlak werden vastgelegd en die uiteindelijk in de kostprijs kunnen worden verrekend en een MAP waarbij men stelt dat men slechts een beperkt aantal varkens mag houden omdat men slechts een bepaalde hoeveelheid mest mag produceren. Op sociaal-economisch vlak is dit een totaal andere benaderingswijze dan de bedrijfseconomische discussie in verband met concurrentie.

De heer J. Geysels : Collega Van Rompuy, gegeven de GATT, de Europese toestand en een aantal wetmatigheden betreffende de landbouw in het algemeen en de varkens in het bijzonder, stellen we vast dat het aantal mensen dat in de landbouwsector werkt, daalt en dat gedeeltelijk ook hun inkomen daalt, ondanks een hogere produktie. Wij zijn er steeds van uitgegaan dat de produktie in een aantal sectoren moet dalen. De prijzen die de kleine en middelgrote boeren krijgen, moeten echter stijgen. Het MAP is eigenlijk een discussie over het landbouwbeleid. In die zin zijn wij zeer koele minnaars van het MAP.

De voorzitter : Collega's, het debat over het milieubeleid is voor woensdag gepland. Laten wij niet op de agenda vooroplopen en ons beperken tot de algemene bespreking van de begroting.

De heer De Vlieghe heeft het woord.

De heer W. De Vlieghe (op de tribune) : Collega's, als Westvlaamse boerenzoon ken ik de problematiek vrij goed. Heel wat nadelige gevolgen voor het milieu worden veroorzaakt door quasi industriële bedrijven die niet grondgebonden zijn.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ga akkoord met de uitspraak van de heer Van Rompuy dat elke werkplaats belangrijk is. Een werkplaats in de land-

Hancké

bouw mag echter niet vergeleken worden met een in de agro-industrie.

De heer A. Denys : Waarom niet ?

De heer L. Hancké : Omdat er een grens is aan het draagvermogen van het milieu. In tien jaar tijd is de varkensstapel gestegen van 4,5 miljoen naar 6 miljoen dieren. Op dit ogenblik worden nog steeds 1,2 miljoen biggen per jaar geïmporteerd. Deze situatie zorgt voor mestoverschotten. De SP staat de sector niet naar het leven maar vraagt dat er rekening gehouden wordt met het beperkte draagvermogen van het milieu.

De voorzitter : De heer De Vlieghe heeft het woord.

De heer W. De Vlieghe : Mijnheer de voorzitter, ik zal toch nog wat olie op het vuur gooien.

De berichten dat minister De Batselier een drietal vergunningen heeft afgeleverd voor nieuwe varkensstallen met een capaciteit van 8.000 à 10.000 dieren doen toch vragen rijzen. Mijn fractie zal deze problematiek woensdag verder behandelen.

Mevrouw de minister, tijdens uw tussenkomsten heeft u verwezen naar een aantal nieuwigheden of resultaten waarop ik jarenlang heb aangedrongen.

Artikel 13 is daarvan een voorbeeld. Artikel 13 bevat een aantal subsidies die volgens de begrotingswet nominatim in de wet moeten worden opgenomen omdat er geen organieke bepalingen bestaan. Paragraaf 2 van artikel 13 bepaalde dat de regering om het even welke organisatie kon subsidiëren. Ik heb daartegen jarenlang amendementen ingediend. De regering heeft steeds geantwoord dat deze mogelijkheid weinig of niet werd toegepast. De paragraaf was nochtans een uitholling van de wettelijke bepalingen. Tot mijn groot genoegen stel ik vast dat deze bepaling geschrapt is.

Het aparte programma inzake indirecte schuld is een ander voorbeeld. 40 percent van de uitgaven voor de huisvesting was voorbehouden voor de overgeërfde schulden veroorzaakt door debudgettering en afschrijving op te lange termijn tegen té lage intrestvoeten. Ook andere uitgaven werden kunstmatig hoog gehouden omdat zij onder zware schulden gebukt gingen. Ik stel vast dat u rekening gehouden hebt met mijn verzoek inzake een apart programma voor indirecte schulden.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, ik wil alleen opmerken dat ik met mijn betoog net de bedoeling had de leden van de oppositie te danken voor de niet-aflatende constructieve medewerking. De heer De Vlieghe boekt overigens resultaten omdat hij over een bewonderenswaardig doorzettingsvermogen en overredingskracht beschikt. Zo heeft hij er tevens toe bijgedragen dat deze begroting opener is geworden.

De voorzitter : De heer De Vlieghe heeft het woord.

De heer W. De Vlieghe : Mevrouw de minister, een ander punt dat ik maar heel kort ter sprake wil brengen, maar dat politiek gezien zeker niet moet onderdoen, behelst het oud zeer van de kabinettenstructuur. **In die materie boekte ik nog geen succes.**

Mijnheer Schiltz, vooral op Vlaams niveau blijft dit een open wonde. Bijna een tiende van de personeelsuitgaven binnen de administratie van de Vlaamse Gemeenschap wordt aan kabinetten besteed.

Per tien Vlaamse ambtenaren – het kunnen er ook twaalf of vijftien zijn – is er één “kabinetard”. Dat is een ongezonde en onhoudbare toestand.

Vroeger voerde ik voor die stelling vooral politieke argumenten aan, die overigens nog gelden, maar nu moet ik daar een ander aspect aan toevoegen, namelijk de grondige hervorming van de werkwijze van de admi-

nistratie die binnen de Vlaamse Gemeenschap plaatsvindt. Dit is een pluim op de hoed van de Vlaamse regering. Men probeert echt moderne managementstechnieken in te lassen en paste in die optiek zelfs het statuut van de ambtenaren aan. Hoewel het ongetwijfeld tijd zal vergen om de mentaliteit te ontwikkelen die aan deze omschakeling de nodige efficiëntie kan koppelen, is het belangrijkste dat men deze stap heeft gezet.

De traditionele kabinettenstructuur staat naar mijn mening evenwel haaks op deze nieuwe managementstechnieken. Het gevaar bestaat dat men in de oude politieke manier van denken zal vervallen, zodat dan al die mooie **zwart-op-wit veranderingen** slechts povertjes renderen. Daarom heb ik ook nu weer amendementen ingediend, in de hoop dat de regering ze bij de volgende regeringsvorming in acht neemt.

Mevrouw de minister, ik merk aan nog een aantal andere factoren dat de nieuwe managementstechnieken hun invloed laten gelden. De eerste aanzet naar een prestatiebegroting is een feit. U en de heer Didden somden al enkele aspecten daarvan op. Dat was ook het doel van de herziening van de wetten op de Rijkscomptabiliteit van 1989. Het programma werd toen de grondslag voor de budgettaire eigenheid en dit hield in dat men de beoogde doelstellingen en de beschikbare middelen met elkaar in verband diende te brengen. Het concept prestatiebegroting beantwoordt perfect aan de onderliggende idee van een programmabegroting. De middelen worden aangewend om bepaalde doelstellingen te bereiken, maar er is een permanente controle op de manier waarop het geld wordt uitgegeven. Bovendien is het mogelijk terug te schakelen naar de fase waarin de koppeling van middelen en streefdoelen gebeurt.

Het gros van de programma's zijn nog altijd middelenprogramma's, waarbij het doel op zichzelf het uitgeven van die middelen is. Dat is de

De Vlieghe

klassieke opvatting van de taak van de overheid. Men experimenteert op dit ogenblik met nieuwe mogelijkheden en belooft een uitbreiding door te drijven om tot echte programma's te komen. Dat zal de kwaliteit van de werking van de administratie van de Vlaamse Gemeenschap alleen maar bevorderen.

Het onophoudelijk oprichten van pararegionale instellingen baart me zorgen. In de programmawet zitten ook nu weer een aantal DAB's verschoen. In de commissie raakten we het thema al even aan. In sommige gevallen betekent het oprichten van een DAB een oplossing. Dat is het geval als er een specifieke, duidelijk afgebakende taakomschrijving bestaat en er aparte beleidsbeslissingen moeten worden genomen. Er zijn evenwel heel wat DAB's en andere, meer gedecentraliseerde instellingen opgericht binnen de Vlaamse Gemeenschap die van bedenkelijk budgetair-technisch nut zijn. De vraag is dan ook of ze niet kunnen worden vervangen door een simpel begrotingsfonds.

Mevrouw de minister, een begrotingsfonds geeft ook de mogelijkheid om aparte inkomsten te gebruiken voor specifieke doeleinden, daar is helemaal geen DAB voor nodig. In de commissie heeft L, mevrouw de minister, een heel aantal argumenten aangehaald, en u stelde dat het wettelijk toegestaan is. Dat lijkt mij geen geldig argument, ik vind het niet meer dan normaal dat de Vlaamse regering geen onwettige handelingen stelt.

U voert ook aan dat de oprichting met een toelating gebeurt. Toelatingen worden altijd gegeven in een programmawet, maar niet waar dat normaal zou moeten gebeuren, namelijk met een apart decreet.

DAB is de meest losse vorm van organisatie die men kan kennen, er is maar één artikel van een wet die bepaalt dat zij kunnen bestaan, voor

de rest hebt u alle vrijheid om ermee te doen wat u wilt bij gebrek aan uitvoeringsbesluiten ter zake.

Er zijn misschien gevallen die tot responsabilisering kunnen leiden, maar dat is niet altijd het geval met die verschillende DAB's en andere fondsen en instellingen van openbaar nut. Ik denk bijvoorbeeld aan het Minafonds, dat helemaal niets meer met responsabilisering te maken heeft, maar gewoon een instelling is die dient om geld door te sluisen.

Als wij concreet kijken naar de DAB's die ons worden voorgesteld, dan valt mij meteen een zinvol project op, namelijk Alden-Biesen. Dat is een duidelijk afgelijnd geheel met een duidelijk afgelijnd doel, maar een Vlaams centrum voor openbaar bibliotheekwerk lijkt mij opnieuw een instelling om geld door te sluisen. Ik zie niet in waarom zoiets niet kan worden gedaan met een gewoon begrotingsfonds.

Als het gaat om uitgaven die uw administratie verricht, kunnen de parlementairen die uitgaven bij het Rekenhof controleren, maar als dat geld verdwijnt in een fonds, verliest het parlement zijn democratische controle. Noch begrotingstechnisch, noch vanuit het oogpunt van politieke controle is dit een goede zaak.

Twee jaar geleden heb ik er u, mevrouw de minister, al op gewezen dat er inzake de begroting een aantal bierkaartjesbegrotingen werden opgesteld. Soms kan misschien worden aangevoerd dat er niet veel moet worden begroot, ik ben het ermee eens dat de begroting voor een psychiatrisch centrum zich beperkt tot een aantal cijfers. Het FITO, een belangrijk instrument voor de ontwikkeling van Vlaanderen, geeft echter een miljard frank aan overheidsmiddelen uit, maar zoiets kan dan toch niet worden begroot op één bladzijde aan de hand van tien cijfers. Zoiets noem ik dan een bierkaartjesbegroting. De Vlaamse Vervoersmaatschappij heeft ook maar

twee bladzijden nodig, al geeft die dan wel 14 miljard frank uit. Nochtans is het interessant te weten hoe die gelden worden besteed, maar enige verwijzing naar een concreet programma is niet in de begroting terug te vinden, alleen heel globale inkomsten en heel globale uitgaven worden vermeld.

Bovendien ontbreekt het ons aan controle, wij kunnen namelijk moeilijk binnenvallen op de kantoren van De Lijn om de juiste besteding van de gelden na te gaan. Gelukkig zijn er een aantal zaken in de begroting omstandig uitgelegd, en ik heb reeds verwezen naar de goede evolutie van de prestatiebegroting.

Ik had het ook nog even willen hebben over het Vlaams Fonds voor Lastendelging. Eigenlijk begrijp ik niet goed waarom hiervoor een fonds nodig is. U hebt dit proberen aan te tonen in de commissie. Misschien heb ik toen niet goed opgelet, maar zelfs na het lezen van het verslag is het me nog altijd niet duidelijk. U hebt gelijk wanneer u zegt dat het hier om een specifieke materie gaat. Maar eigenlijk moet het Fonds dienen om de gevolgen van politieke miskleunen, van politieke misberekeningen en van totaal onverwachte kosten op te vangen. Het zou de last verlichten van het departement dat het geld moet uitgeven en een soort solidariteit invoeren van de andere departementen. Maar waarom moet men daarvoor een aparte rechtspersoonlijkheid oprichten? Dat kan toch ook perfect binnen de bestaande begroting. desnoods met een fonds als er eigen inkomsten zijn. Het is me volstrekt onduidelijk in welke mate er hier eigen inkomsten kunnen zijn.

Ten slotte had ik nog een opmerking over de meerjarenbegroting. Ik moet tot mijn spijt vaststellen dat ook dit een bierkaartjesbegroting is.

Minister W. Demeester-De Meyer : Het is een lijvig document.

De heer W. De Vlieghe : Het is een lijvig document, maar met heel

De Vlieghe

weinig concrete cijfers. Op de eerste bladzijde staan een tiental indexcijfers met de vermelding dat volgens de administratie de lonen de volgende jaren met zoveel procent zullen stijgen.

Maar een meerjarenbegroting moet op zijn minst op basis van de budgettaire eenheid gebeuren, namelijk op basis van een programma. Ik verwacht de vooruitzichten van elk afzonderlijk programma, en niet gegroepeerd in een beperkt aantal cijfers. Voor elk programma had ik ook graag gezien waarom en op welke manier u zult bijsturen.

De voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer De Vlieghe, u hebt inderdaad een beperkt aantal cijfers in handen. Maar ook de volledige begroting – per programma – is beschikbaar. Dit is natuurlijk geen beleidsdocument dat volledig is goedgekeurd door de Vlaamse regering en waarin alle doelstellingen zijn bepaald. Maar het is ook geen vingeroefening. Het gaat erom dat men binnen bepaalde mogelijkheden van inkomsten en uitgaven een begroting ziet evolueren. De Vlaamse regering zal nu ieder jaar een prioriteitenlijst van beleidskeuzen moeten maken.

Als we erin zouden slagen om op termijn voor alle aspecten van de begroting tot doelmatigheidsanalyses en – daaraan gekoppeld – prestatiebegrotingen te komen, zou het inderdaad veel makkelijker zijn om – verspreid over verschillende jaren – aan te duiden welke doelstellingen in een begroting moeten worden nagestreefd, en welke maatregelen er in functie daarvan moeten worden genomen. Ik verwijs ter zake naar de begroting Onderwijs, een begroting waarop ook de heer Van Rompuy daarnet is ingegaan. Als men ziet dat deze begroting iets sterker stijgt dan de andere begrotingen, is het duidelijk dat men nu maatregelen

moet nemen. Een echte meerjarenbegroting veronderstelt dat, als we de begroting Onderwijs op termijn binnen de limieten willen houden, er hervormingen moeten gebeuren in het secundair onderwijs, net zoals we dat bijvoorbeeld hebben gedaan voor het HOBU. Zover zijn we evenwel nog niet. Ik wil ook eens de vergelijking maken met een meerjarenbegroting op het federale vlak. Daar heeft die een omvang van één of twee bladzijden. Hier krijgt u de cijfers opgedeeld per programma, en u kunt zelfs alle cijfers krijgen als u dat wenst.

De politiek ter zake moet uiteraard nog worden bepaald door de Vlaamse regering, dit in samenspraak met het parlement. Dat is trouwens de doelstelling. Als men ieder jaar een meerjarenbegroting indient en bespreekt, kan men ook gezamenlijk de politiek bepalen die men zal voeren.

De heer W. De Vlieghe : Mijnheer de voorzitter, ik stel vast dat de minister beaamt dat de programabegroting nog in embryonale toestand verkeert. Het is echter wenselijk dat het parlement altijd over de omstandige gegevens zou kunnen beschikken. Deze begroting was gebaseerd op totalen, wat betekent dat de minister ook over de cijfers beschikt. Ik zou het dan ook op prijs stellen indien niet alleen ik, maar ook andere collega's, deze cijfers zouden ontvangen.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer P. Van Grembergen (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, niet de ministerin, sommigen denken dat aan alles een mouw moet worden gepast, maar dit is een afschuwelijk woord.

Sommigen beweren dat Vlaanderen nog steeds niet veel te zeggen heeft. Uit de cijfers blijkt echter dat in 1981 voor de Vlaamse begroting een bedrag van 80 miljard frank werd uitgetrokken, in 1987 250 miljard frank

en in 1994 500 miljard frank. Beweren dat een gemeenschap of een deelstaat met 6 miljoen inwoners, die voor haar beleid over een budget van 500 miljard frank beschikt, geen macht heeft, is een aberratie. Wij hebben onbetwistbaar financiële mogelijkheden, zijn soeverein en hebben wel degelijk macht. Dit betekent niet dat onze macht en onze doelstellingen tot een eindpunt zijn gekomen en dat wij geen verdere aspiraties zouden hebben.

Toen we de weg naar soevereiniteit wilden afleggen, werd beweerd dat dit aanleiding zou geven tot destabilisatie, tot onnozelheden, tot avonturen en tot kleinheid. Geregeld ontmoet ik collega's uit verschillende partijen die nog steeds betreuren dat wij de weg naar zelfstandigheid hebben afgelegd en die zich hiermee nog niet vertrouwd voelen. Er is echter geen destabilisatie, de federale Belgische staat is niet in een eindeloos avontuur terechtgekomen, onze economie heeft niet geleden onder de hervormingen en het buitenland heeft vanwege ons revolutionair avontuur zijn investeringen niet teruggetrokken, integendeel, alles is op een continue wijze verlopen. Alles verliep zelfs zo continu dat sommigen zich afvragen of er wel iets is veranderd. Op geen enkel ogenblik was er een moment van ontroering. In 1989 was ik in Berlijn en het verschil was groot. Ik geef evenwel toe dat veertig jaar onderdrukking door een communistisch regime niet kan worden vergeleken met onze evolutie sinds 1945.

Wij zijn van de ene broek in de andere gestapt. Het kostuum werd wat aangepast. Wij beseften niet dat wij een belangrijke historische stap hadden gezet waarvoor honderd jaar Vlaamse beweging en veel opofferingen, vele inspanningen van kleinen werden vereist. Het was geen moment van erkenning noch van ontroering. U mijnheer Annemans, hebt het geminimaliseerd en de Vlaamse ontvoogdingsstrijd in plaats van een dienst een ondienst bewe-

Van Grembergen

zen. Ik zeg u dat zeer open. Ik doe het niet voor de journalisten want die zijn hier niet aanwezig. De vreedzame, democratische stappen die wij in het parlement hebben gedaan om te komen tot waar wij zijn gekomen, hebben de Vlaamse beweging geen dienst bewezen. Dat zal ook in de toekomst niet het geval zijn.

De voorzitter : De heer Annemans heeft het woord.

De heer G. Annemans : Mijnheer de voorzitter, ik heb alleen maar gezegd dat, zoals de heer Van Grembergen zegt, de inertie en het gebrek aan belangstelling en het feit dat de bevolking niet eens iets heeft gemerkt het bewijs is van wat wij altijd hebben beweerd, namelijk dat de staatshervorming niet veel betekent. Zij heeft inderdaad geen belangstelling gewekt omdat zij geen revolutionaire stap was, ondanks alles wat men daarover beweert.

De heer P. Van Grembergen : Mijnheer Annemans, wat u zegt, is bijna infantiel. Ik mag dat van u niet veronderstellen, want dat bent u niet. U bent te gewiekst, te sluw en te cynisch om dat te geloven. Een natie, waarnaar wij op weg zijn, die bevoegd is voor onderwijs, voor de vorming van mensen vanaf het ogenblik dat zij naar de peultuin gaan tot op het moment dat zij de universiteit verlaten, die bevoegd is over alles wat arbeid en tewerkstelling is, voor haar economisch beleid, in een belangrijke mate voor binnenlandse zaken, voor leefmilieu en ruimtelijke ordening, is toch een heel belangrijk gegeven. Welke dienst bewijst gij door alles te minimaliseren ?

De voorzitter : De heer Annemans heeft het woord.

De heer G. Annemans : De voorlaatste en de laatste staatshervorming vertoonden alleen maar een klein verschil met wat er voordien was gebeurd.

De heer P. Van Grembergen : Ik

ben het met u eens als u zegt dat de strijd daarvoor zeer lang heeft geduurd. Het was veel beter geweest dat de zelfstandigheid die wij in 1991 hebben verworven, reeds in 1979 was gerealiseerd. De strijd heeft inderdaad té lang geduurd en té veel energie van vele generaties opgeslorpt. Daarom besluiten dat het resultaat niets is, is niet correct.

Vanaf 1989 zijn er door de verschillende Vlaamse regeringen een aantal goede dingen gerealiseerd. De geleidelijke hervormingen van wijlen minister Coens werden door minister Van den Bossche voortgezet en zijn positief. Wanneer men een vergelijking maakt met de Franse Gemeenschap, dan merkt men het verschil.

De hervormingen op het vlak van sociale huisvesting van vice-president de Batselier zijn uitstekend. Jaar na jaar kan de Vlaamse regering, weliswaar met dotaties, een min of meer sluitende begroting voorleggen. De nuanceringen die de oppositie of de meerderheid daaraan toebrengen, moet men relativiseren.

Uitstekend is eveneens het project Vlaanderen 2002 van de Vlaamse regering. Alleen, en nu word ik onmiddellijk politiek, wijkt de fractievoorzitter van de CVP met zijn verklaringen af van de doelstellingen van Vlaanderen 2002 en van het regeerprogramma dat is opgesteld door de CVP, de SP en de Volksunie. Dat is zeker het geval voor de ruimtelijke ordening, voor het Mestactieplan, voor het natuurbehoud en het Structuurplan Vlaanderen.

Mevrouw de minister, dit is een waarschuwing voor de regering. Ik heb in de regering nog niet de tonaliteit van de heer Van Rompuy gehoord. Als de minister-president of de Vlaamse regering echter hetzelfde zouden zeggen als de heer Van Rompuy, dan ontstaat er een crisis.

De heer E. Van Rompuy : Wat heb ik dan wel gezegd ?

De heer P. Van Grembergen : De

essentie van uw verklaring van vandaag is dat het Mestactieplan hoe dan ook aan een totale herwaardering moet worden onderworpen.

Ik herhaal, dat kan niet anders dan tot een crisis leiden, want wij staan volledig achter de keuze die de Vlaamse regering in de voorbije jaren en maanden heeft gemaakt.

Wij zijn het niet eens met het evolutieve denken dat u al enkele keren, ook in de media, en vandaag kenbaar hebt gemaakt. Het Mestactieplan is voor de Volksunie in essentie een plan van openbare volksgezondheid. Wij kunnen in Vlaanderen niet langer de weg opgaan van de zware bemesting, wat men ook moge bewerken. Hoe de wetenschappelijk vastgelegde normen moeten worden ingevuld, is nog wat anders. Daarover wil ik nog een discussie voeren. U suggereert te vaak dat wij, of anderen die uw mening niet delen, niet bezorgd zouden zijn voor de tewerkstelling. Wij zijn dat wel. Het is niet juist dat wij daar minachtend overheen zouden lopen. De algemene doelstelling moet worden bereikt. Wij zijn het er over eens dat dit niet gepaard moet gaan met scheuren en brokken in de maatschappij. Dat wil echter niet zeggen dat wij akkoord gaan met acties van landbouwers zoals wij ze vandaag hebben gezien. Het is voor ons onaanvaardbaar dat landbouwers publiek domein onherstelbare schade toebrengen om hun onvrede kenbaar te maken. Ter verduidelijking, het gebouw van de Vlaamse Milieumaatschappij is totaal vernield.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Van Grembergen, ik denk dat wij niet fundamenteel van mening verschillen.

Wij pleiten voor een gefaseerde benadering. Er moet een tussentijdse evaluatie plaatsvinden in de loop van de 8 tot 9 jaar die worden gepland om de eindbemestingsnormen te bereiken. Gedurende die periode kunnen er immers nieuwe technologische ontwikkelingen plaatsvinden.

Fractievoorzitter Eric Van Rompuy (CVP) greep de begrotingsbesprekingen aan om de visie van zijn fractie over het Mestactieplan toe te lichten

Voorts moeten ook de economische gevolgen van de wetgeving worden ingeschat.

Iedereen is het ermee eens dat de milieudoelstellingen moeten worden gehaald en dat de huidige bemestingsnormen strenger moeten worden. Er rijzen echter vragen met betrekking tot het tempo en de inschatting van de gevolgen op het terrein.

Het moet toch mogelijk zijn om hiervoor in Vlaanderen een oplossing te vinden. Wij hebben trouwens in eerste instantie te maken met een technisch probleem, dat ten gevolge van de ellenlange discussies een politiek probleem is geworden. Wij hebben in Vlaanderen en in België al ingewikkelder problemen opgelost. De heer Schiltz heeft met zwaardere problemen te kampen.

Hoe langer men wacht om een oplossing te zoeken voor dit probleem, hoe groter de polarisatie zal worden

en hoe moeilijker het wordt om een oplossing te vinden.

Het valt niet te betwisten dat wij rekening moeten houden met het sociaal-economisch gegeven.

De heer P. Van Grembergen : Ik zeg u in alle rust dat wij de intenties van de Vlaamse regering hebben vastgelegd en dat wij niet aanvaarden dat deze intenties worden uitgehouden.

Mevrouw de minister, wij hebben ongeveer 500 miljard frank ter beschikking, afkomstig van dotaties.

Eigenlijk zouden wij liever hebben dat de fiscaliteit ons totaal zou worden toegewezen. Er zou een verband moeten zijn tussen de inspanningen die binnen de begroting worden gedaan en de fiscale lasten die aan de bevolking worden opgelegd. Dit is thans niet het geval. Wij zijn niet in staat om de voordelen van een gunstig begrotingsresultaat aan de Vlaamse belastingbetaler te geven, omdat wij de belastingvoeten niet kunnen verminderen gezien deze federaal worden vastgelegd, behalve wat betreft de retributies.

De minister-president heeft op een 11-juliviering in Ronse en in een 11-julitoespraak tot het diplomatiek korps reeds gezegd dat wij de fiscaliteit volledig in handen zouden moeten hebben. Hij voegde eraan toe dat er gesprekken moeten worden gevoerd om dit mogelijk te maken bij een volgende staatshervorming. Het is essentieel noodzakelijk dat de nodige stappen hiervoor worden gezet.

Uit de verschillende besprekingen is gebleken dat onze situatie in het jaar 2000 voor zover mogelijk nog gunstiger zou kunnen zijn, terwijl de financiële situatie van de andere deelstaat op dat ogenblik problematisch zal zijn. Wij zijn ons ervan bewust dat men dan zal willen tornen aan de financieringswet, die gelukkig gebarrikadeerd is door het twee-derden-systeem. Desalniettemin ontsnappen wij nooit aan de politieke chantage

op het federale vlak wanneer de andere deelstaat een tekort heeft. In een dergelijke situatie wordt naar andere inkomsten gezocht. Het Eurovignet is hiervan een duidelijk voorbeeld. De inkomsten hiervan zouden logischerwijze evenredig moeten worden toegekend aan het Vlaamse, het Waalse en het Brusselse Gewest. Toch gaan de gelden naar de federale staat, die beslist – weliswaar in afspraak met de gewesten – op welke manier zij de bijkomende inkomsten benut. Eigenlijk is dit niet correct.

De federale staat wordt immers onder druk gezet door zichzelf enerzijds en door andere deelstaten die een gebrek hebben aan financiële middelen anderzijds. Het ware aldus beter fiscaal volledig autonoom te zijn. Fiscale soevereiniteit is volgens mij de belangrijkste stap naar de toekomst toe, al vinden sommigen dat separatisme belangrijker is.

Mevrouw de minister, vervolgens zal ik namens mijn fractie nog drie essentiële en specifieke punten aanhalen, namelijk tewerkstelling, onderwijs en ons internationaal optreden.

Op het vlak van tewerkstelling zijn wij het in belangrijke mate eens met de redenering die de heer Geysels formuleerde en met de nuanceringen die hij aanbracht. Het is inderdaad onaanvaardbaar dat Vlaanderen ongeveer 350.000 werklozen telt aan wie thans geen toekomstperspectief kan worden geboden. Onlangs nog deelde de Kredietbank mede dat de economische groei toenam met 3 percent, wat vrij positief is ten opzichte van andere landen van de Europese gemeenschap. Deze 3 percent waarbogen ons echter geen exponentiële groei inzake tewerkstelling. Integendeel, volgens sommigen rapporten kan er zich nog een arbeidsuitstoot voordoen alvorens in 1996 de tewerkstelling te kunnen uitbreiden. De economische groei biedt hoe dan ook geen waarborg voor volledige tewerkstelling, wat trouwens nooit meer het geval zal zijn. Maar tussen de ene vaststelling en

Van Grembergen

de andere moet volgens mij worden gepraat over arbeidsherverdeling en over de hefboom die Vlaanderen moet toelaten mee te beslissen aangaande de loonkost.

Naast de fiscale autonomie is de tweede belangrijke eis de federalisering van de sociale zekerheid, wat zou toelaten de loonkost te verminderen en de tewerkstelling aan te zwengelen. Dat is volgens mij een van de punten die moeten aan bod komen tijdens de onderhandelingen.

Toen de minister-president zei discrete gesprekken te voeren over komende stappen in de staatshervorming, lijkt zulks mij enigszins in tegenstelling tot de politieke conclusie die de heer Collignon vorige week maakte en die erop neerkwam niet te raken aan de sociale zekerheid en het feit dat de minister-president op dat vlak wel stappen zou willen ondernemen.

De heer P. Dewael : Vanaf het ogenblik dat hiervoor een voldoende meerderheid tot stand kwam, zouden de Franstaligen niet meer bereid zijn over andere zaken te praten.

De heer P. Van Grembergen : Mijnheer Dewael, u weet ook dat de achillespees van de Franstalige Gemeenschap en het Waalse Gewest het financieringsgegeven is. Op het gepaste ogenblik zullen wij moeten uitmaken wat voor ons essentieel is en wat op de onderhandelingstafel moet worden gelegd. De voorbereiding van een dergelijk pakket is een van de taken van onze regering. Wij zijn echter niet zonder argumenten en evenmin zonder middelen.

Wat betreft het onderwijs nog dit. Mijn fractie steunt de onderwijs hervormingen zoals zij door de minister worden uitgevoerd. Zij zijn trouwens in belangrijke mate het uitvloeisel van de plannen die reeds door minister Coens werden opgesteld. Inhoudelijk gezien slorpt dit echter de helft van ons budget op.

Toch stelt het een en het ander onze fractie op dat vlak teleur. De technische en pedagogische vorming lijkt overal uitstekend te zijn en de ontevredenheid is aldus beperkt. Tenzij ik er een verkeerde perceptie op nahoud, stel ik echter vast dat de studenten, die morgen onze maatschappij moeten dragen met alle verantwoordelijkheid die ermee gepaard gaat, uiterst weinig historisch en maatschappelijk inzicht hebben. Bovendien engageren zij zich slechts in geringe mate ten opzichte van de maatschappij, weze het ingevolge individualistische- of gemeenschapsmotieven.

Ik stel ook vast dat, wanneer studenten keuzes moeten maken, zij dit doen binnen de beperkte kring van hun eigen inzichten. Dan zeg ik dat ons onderwijs, niet wat zijn technische vorming en het overbrengen van kennis betreft, maar in het vormen van mensen, tekortschiet. Ik ken de oorzaak niet, maar ik stel het wel vast en ik betreur het. Het is des te meer te betreuren omdat wij in West-Europa als gemeenschap verhoudingsgewijze in miljarden frank uitgedrukt, meer uitgeven voor ons onderwijs dan andere staten. Er schort dus iets, en dat probleem zou moeten worden opgelost.

Een laatste punt betreft het internationale optreden van Vlaanderen. Ter attentie van de minister-president wil ik uitdrukkelijk zeggen dat ik daarover tevreden ben. Het feit dat Vlaanderen met Nederland, na jaren discussie, de Waterverdragen heeft kunnen sluiten en Nederland ons ter zake als een volwaardige partner beschouwt, is – en ik zeg dit ook ter attentie van de collega's van het Vlaams Blok – een gegeven dat ook het resultaat is van de Sint-Michielsakkoorden. Men heeft erover gezeurd en geklaagd dat drie ministers van de Vlaamse regering Zuid-Afrika bezochten, maar de wijze waarop de Vlaamse regering contacten heeft gelegd, vind ik uitstekend. De wijze waarop zij bijvoorbeeld in Tsjechië – het middenveld

in Europa – internationaal is opgetreden, is uitstekend.

Niet alles is echter uitstekend. De afspraken die de Vlaamse regering met de federale regering moet maken, moeten sluitender zijn. In haar buitenlands beleid heeft de Belgische regering nog te weinig aandacht voor de identiteit van de nieuwe federale staat. Een bewijs daarvan was onbetwistbaar de belangrijke fout die werd gemaakt inzake het Merkenbureau.

Er zal in de toekomst over Vlaanderen in de Europese Unie moeten worden gediscussieerd. Het ligt in de bedoeling dat de Europese Unie binnen enkele jaren de poort openzet voor Hongarije, Tsjechië, Slowakije, Polen. Dit zijn vier landen waarvan het economische produkt kleiner is dan dat van Vlaanderen. Het zijn vier landen waarvan hoe dan ook de financiële mogelijkheden kleiner zijn dan de onze. Zij zullen volwaardig aan de Europese tafel zitten, samen met Zweden, Finland, Oostenrijk, nochtans in volume gelijke partners. Wij moeten echter de omweg maken langs de Belgische federale regering om njet te kunnen zeggen. En als we nee willen zeggen, moeten wij dat eensgezind doen samen met de Franstaligen, wat niet altijd evident is. Er zullen ogenblikken komen waarop Vlaanderen anders stemt. Wat is de huidige situatie ? Wanneer wij nu een verschillende mening hebben, komt het tot een onthouding en dan hebben wij geen beslissende stem in de uiteindelijke keuze. Welnu, ik denk dat een van de komende evoluties ook op dat vlak de positie van Vlaanderen zal zijn in de Europese Unie, en ook dat is een essentieel gegeven van de staatshervorming.

Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik besluit. Ik heb getracht, zonder stemverheffing, ten eerste mijn appreciatie te geven voor het werk van deze Vlaamse regering, ook voor vroegere Vlaamse regeringen ; ten tweede heb ik mijn appreciatie gegeven over het financiële gegeven, de budgettaire omstandig-

Van Grembergen

heden en de wijze waarop de begroting vrij strak wordt doorgevoerd. Ik heb echter ook gezegd dat er een aantal essentiële zaken zijn die wij nu moeten voorbereiden, met name inzake de sociale zekerheid en het internationaal verdragsrecht. Het zou goed zijn mocht de minister-president daarover zijn intenties laten kennen.

De voorzitter : De heer Verreycken heeft het woord.

De heer W. Verreycken (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collegae, sta mij toe voorafgaandelijk twee opmerkingen te formuleren.

Ten eerste, ik betreur op zijn minst de eigenaardige wijze waarop hier de sprekerslijst wordt gevolgd. Wanneer twee sprekers van dezelfde fractie waren ingeschreven, dan werd de fractievoorzitter onmiddellijk gevolgd door degene die een technische uiteenzetting wenste te geven. Voor onze fractie was dat, eigenaardig genoeg, niet het geval. Ik wil geen enkele machinatie veronderstellen. Ik betreur alleen de chaos die voor dergelijke situaties zorgt.

Ten tweede, ik wil graag bevestigen, collega Denys heeft er reeds naar verwezen, dat de thans voorliggende begroting heel wat doorzichtiger is en dat de debudgetteringen bijna verdwenen zijn, waardoor voor de opvolgers geen lijken meer uit de kast kunnen vallen. Ik kan dit alleen maar toejuichen. Er is een hemelsbreed verschil met de federale begrotingen. Sommige federale ministers van Begroting – zowel de huidige als de voorgaande – zijn of waren enkel meesters in alle mogelijke en onmogelijke camouflagetechnieken en in de creatie van de totale chaos. Deze begroting verdient dus, omwille van de technische opbouw, gelukwensen.

Collegae, gelukkig zijn er commissiezittingen, want het is uiteraard onmogelijk om in vijftien minuten

een miljardenbegroting, een programmadecreet, te bespreken. Ik wil toch pogen een aantal zaken op een rijtje te zetten.

Ten eerste, wat het zogenaamde programmadecreet betreft, merkte ik in de commissie reeds op dat hierover geen advies werd verstrekt door de verschillende adviesraden. De reactie op deze opmerkingen was zo wegwuivend dat ik verplicht ben mijn vragen in deze plenaire vergadering opnieuw te stellen.

Er werd advies gevraagd aan de Raad van State, aan de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, aan de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en aan de Vlaamse Onderwijsraad.

De Raad van State merkte eerder stekelig op dat principieel voorontwerpen van decreet pas aan de afdeling wetgeving kunnen worden voorgelegd, nadat ze alle stadia hebben doorgemaakt, nadat de vereiste adviezen werden ingewonnen en nadat de stellers de gelegenheid kregen hun teksten aan die adviezen aan te passen.

Dezelfde eerbiedwaardige Raad van State meent dan ook dat het voorleggen, gelijktijdig aan alle adviesraden en aan de Raad van State, een verwerpelijke werkwijze is, volledig in strijd met de ratio legis van de wet. Ter informatie aan de massaal aanwezige collegae deel ik mee dat het voorstel werd voorgelegd op 28 september en dat tegen 30 september een advies werd verwacht. We spreken hier over een programmadecreet dat een begroting van circa 500 miljard frank moet begeleiden.

De reactie van de adviesraden zelf loog er dan ook niet om. De SERV stelde vast dat er derhalve geen advies kon worden geformuleerd. De MINA-raad gaf als antwoord dat de antwoordtermijn zo kort was dat de raadsleden de voorgelegde teksten niet konden doornemen. De VLOR was nog snerender en deelde mee, ik citeer : Wij wensen af te zien van

de mogelijkheid om een advies uit te brengen. Einde citaat.

Ik herhaal dus dat geen enkel adviesorgaan advies verstrekte. Mag ik me dan nogmaals afvragen waarom deze Raad adviesorganen rijkelijk subsidieert omwille van hun adviesverlenende functie, opdracht en taken, wanneer zij gewoon schriftelijk meedelen dat zij weigeren een advies uit te brengen ?

De steen moet hier, voor alle duidelijkheid, niet uitsluitend worden geworpen naar de adviesraden die hun subsidie zonder morren aanvaardden, maar wel naar de minister die het voorstel uiteraard veel te laat aan de raden voorlegde om een advies binnen de tien werkdagen mogelijk te maken.

In de marge vernam ik toch graag van de minister of ondertussen door de verschillende raden reeds adviezen werden verstrekt. Tenslotte kan het argument van het tijdgebrek nu niet meer gelden. De tien dagen na 28 september zijn reeds ruimschoots verstreken.

Bij de begroting daarentegen werd wel een onderzoeksverslag meegegeeld, ditmaal door het Rekenhof. Wanneer ik dit verslag leg naast de triomfalistische brochure van de minister, die de titel “Een visie voor Vlaanderen” meekreeg, dan is een relativering van de steekwoorden in die brochure zeker noodzakelijk.

Bij het steekwoord “verantwoordelijkheid” merkt het Rekenhof op en ik citeer : desondanks is de lijst met kredietoverdrachten aangegroeid. Einde citaat. Eveneens bij het steekwoord “verantwoordelijkheid” meen ik de solidariteitsbijdrage van Vlaanderen aan de federatie te mogen onderbrengen.

– De heer E. Baldewijns, voorzitter, treedt opnieuw als voorzitter op.

Vlaanderen kreeg inderdaad een verplicht verantwoordelijkheidsgevoel mee van de wetgever die de financieringswet uitdokterde, waar-

Verreycken

door reeds in 1995 negen miljard frank moet worden uitgetrokken om tegen 1999 aan te groeien tot vijftien en een half miljard frank. Deze solidariteitspot wordt mee gestijfd door het Brusselse Gewest, dat eveneens integraal in Vlaanderen ligt. De totale opbrengst van die pot verhuist dan naar het Waalse Gewest. De verhoudingen wijzigen niet. In 1995 gaat meer dan 10 miljard frank naar Wallonië, om tegen 1999 aan te groeien tot 16,6 miljard frank.

Ik zou mijn afwezige collega die het hier zoëven over de kroon op het werk van de Vlaamse zelfstandigheid had graag met deze cijfers confronteren. Als de kroon op het werk van de zelfstandigheid inhoudt dat wij verplicht solidair mogen zijn voor 16,6 miljard frank, dan vraag ik mij toch af waar wij over praten. Deze solidariteit, vertaald als verantwoordelijkheid, wordt uitsluitend Vlaanderen opgelegd. Met deze solidariteitsbijdrage kan Wallonië Vlaamse bedrijven wegcopen. Hierdoor betaalt Vlaanderen de facto voor de delocalisatie van Vlaamse bedrijven en dus voor het verminderen van de werkgelegenheid. Wij betalen Wallonië om bij ons bedrijven weg te kopen. Als wij daarover klagen, dan vertelt men ons dat wij moeten wachten op een vraag van de Franstaligen alvorens enig initiatief te nemen om hierop terug te komen. Wij moeten niet wachten tot de andere gemeenschap vraagt of zij onze tegeneisen mag ontvangen, wij moeten zelf het initiatief nemen en stellen dat dit te ver gaat.

Ook de steekwoorden "inzicht" en "stabiliteit" roepen bij mij de nodige bedenkingen op. Het Rekenhof meent te moeten wijzen op "budgettaire bijbepalingen die sedert ettelijke jaren in de begroting voorkomen" en zegt tegelijk te betreuren dat "de aangekondigde meerjarenbegroting ontbreekt". De regering verwijst onder deze steekwoorden naar een meerjarenbegroting waarvan het ontwerp de leden van de Vlaamse

Raad zeer recent als bijlage bij de begroting werd bezorgd. In deze meerjarenbegroting wordt een groei van het BNP van 2,8 percent verwacht in 1996 terwijl het BNP in 1994 nog een groeihoop van een luttel 1,2 percent meekreeg. Het inflatieritme wordt voor 1996 op 2,4 percent geraamd waar dit voor 1994 op 2,7 percent was gesteld. De langetermijnrente, de laatste bepalende meefactor voor de meerjarenbegroting, wordt voor 1996 op 7 percent geschat terwijl voor 1995 nog 8,5 percent werd ingeschreven. Al deze hoogst tegenstrijdige gegevens, deze cijfers die enkel rekening houden met een verhoopte verbetering van alle factoren, worden ons verkocht als "stabiliteit".

In verband met het steekwoord "innovatie" kan ik opnieuw verwijzen naar het Rekenhof dat de vinger legt op helemaal niet innoverende praktijken als het wijst op "het ruime aantal kredietoverschrijvingen, alsmede het steeds toenemende aantal provisionele kredieten, waarmee de begrotingsprerogatieven van de Vlaamse Raad worden doorgeschoven naar de regering". Voor de kredietoverschrijvingen kan ik nog begrip opbrengen omdat ze de soepelheid in de werking kunnen verbeteren, hoewel ze het bijhouden van de begrotingsevolutie gedurende een heel jaar zeker niet eenvoudiger maken. Ik heb echter problemen met het systeem van de provisionele kredieten. Hiermee geeft men de regering immers een soort blanco cheque. Zij staat de Vlaamse Raad dan enkel een controle achteraf toe. De provisionele kredieten zijn heel wat minder goed controleerbaar dan de kredietoverschrijvingen die in de lijn van de logica kunnen liggen. Met de provisionele kredieten kan alleen een eventueel verdrongen kalf worden besproken in de Vlaamse Raad. Dit past niet onder het steekwoord "innovatie", er zou eigenlijk een steekwoord "belgitude" moeten bijkomen.

De voorzitter : Minister Demeester heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, collega's, de overschrijvingen laten de regering toe op het einde van het jaar niet opgebruikte middelen aan te wenden in een vergelijkbare sector. Dit is het verschil tussen de statische benadering van het Rekenhof en de dynamische benadering van de regering.

De provisionele kredieten laten een betere controle toe op de andere departementen. Bij een indexverhoging of een afsluiting van een CAO worden de geplande middelen aan de provisie toegekend en niet onmiddellijk aan het departement toevertouwd. Zoniet, beschikt men over te weinig controlemiddelen op de beheersing van de uitgaven. Op het einde van het jaar werden de kredieten voor de lonen wel eens overschreden. Met de provisionele kredieten is dit niet langer mogelijk. Door de provisionele kredieten stelt het departement van Begroting de kredieten pas ter beschikking op het ogenblik dat de loonsverhoging kan worden toegepast. In tegengesteld geval zou het departement bijvoorbeeld in de tussentijd extra-wervingen kunnen verrichten, met kredieten die feitelijk bedoeld waren om de mogelijke loonsverhoging te betalen. De combinatie van een cijfermatige beoordeling van een begroting, een flexibele toepassing en een orthodoxe begeleiding ervan geeft, mijns inziens, blijk van een grote vorm van innovatie.

De voorzitter : De heer Verreycken heeft het woord.

De heer W. Verreycken : Mevrouw de minister, inzake de overschrijvingen ga ik akkoord met uw opmerkingen.

Inzake de provisionele kredieten blijf ik bij mijn standpunt. Het Rekenhof is het enige controleorgaan van de Vlaamse Raad dat voldoende techniciteit bezit om de begroting in detail te analyseren. Ik ben voorstander van soepelheid van toepassing van overblijvende kredieten. Ik

Verreycken

ben echter geen voorstander van de toepassing van provisionele kredieten omdat de Vlaamse Raad, noch het Rekenhof zijn controlefunctie kan vervullen. De provisionele kredieten zijn een blanco cheque aan de regering.

Het laatste steekwoord uit de brochure is "eerlijkheid". Ik verwijs opnieuw naar een opmerking van het Rekenhof. Het Rekenhof is van oordeel dat de programmastructuur van de begroting niet is toegepast op de begrotingen van de diensten met afzonderlijk beheer, noch op de instellingen van openbaar nut (categorie A).

Hierbij horen ook bedenkingen over de vele pararegionales die Vlaanderen rijk is. Het zijn er niet minder dan 32, waarvan slechts 10 een rekening voor 1993 voorlegden.

Sommige van de pararegionales zoals ARGO en DIGO – niet de minst belangrijke – vertikken sinds 1989 enige rekening voor te leggen. Zonder de reële noden van de pararegionales te toetsen, worden vastleggingsmachtigingen in de begroting ingeschreven. Waar is de eerlijkheid te vinden als men politiek benoemde beheerders – vangnetten voor zuilvrienden – gemeenschaps-gelden toevertrouwt zonder dat zij enige verantwoording moeten afleggen? Hoe kan een vastleggingsmachtiging betrouwbaar zijn als geen enkele norm – een controleerbare begroting en rekening – aan het Rekenhof, noch aan de Raad wordt bezorgd?

Mijnheer de voorzitter, collega's, omwille van de tijdsdruk kan ik de begroting niet in detail uitspitten.

Ik doe wel een algemene vaststelling: de begroting die van 350 miljard frank in 1990 naar 490 miljard frank voor 1995 is gestegen, voorziet slechts in een schulddelging tegen 1998.

Ondertussen sijpelen dan de Sint-

Michielsboni binnen, boni van de gezondheidsindex en rekest men bovendien op een wonderbaarlijke stijging van de conjunctuur. Al die boni en verhoopte stijgingen schenkt men echter aan concurrentievervalsende solidariteitsbijdragen, aan zuilgebonden pararegionale instellingen en aan politieke ministeriële kabinetten waarvoor nog altijd één miljard frank wordt uitgetrokken.

Een goed beheerder van eender welk huishoudbudget bekommert zich eerst om de eigen kas en probeert die gezond te houden, vóór hij aan zijn solidariteit met een buur uitdrukking geeft of geld schenkt aan vrienden die daarvoor geen reukenschap willen afleggen. Deze regering werkt net andersom: eerst gaat ze de belangen van de buurman behartigen via een opgelegde solidariteit, dan doet ze hetzelfde voor de politieke vrienden die geen rekeningen moeten voorleggen en – als dan nog iets overblijft – dan pas besteedt ze aandacht aan de belangen van diegenen die de gelden aan de beheerder hebben toevertrouwd. Wij kunnen met het oog op deze toestand de onderhavige voorstellen niet goedkeuren. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter: De minister heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer (*op de tribune*): Mijnheer de voorzitter, collega's, ik stel vast dat naarmate de begrotingscijfers doorzichtiger worden en de begroting op zichzelf gezonder wordt en het netto te financieren saldo daalt, men plots bedenkt dat cijfers niet echt meer het gespreksthema mogen vormen. Dat gebeurt dan na lange besprekingen over niets dan cijfers. Naar mijn mening zijn cijfers inherent aan een goede, open begroting want ze vormen er tenslotte het uitgangspunt voor. Bovendien laten ze toe echt aan politiek te doen.

We voeren nu meerdere doelmatigheidsanalyses uit en stellen prestatiebegrotingen op, wat het voor elk lid van deze Raad mogelijk maakt op basis van de begroting fundamen-

teel politiek te bedrijven. De beoogde doelstellingen kunnen immers worden afgewogen tegen de bedragen die in de begroting zijn ingeschreven. Het lijkt me dan ook fout te doen alsof het bij een begroting niet langer om cijfers gaat. Een begroting moet in evenwicht zijn en we moeten hoe dan ook een netto te financieren saldo van nul frank voor ogen houden, weten wat de vooropgestelde doeleinden zijn en in hoeverre we resultaten kunnen bereiken. Jaar na jaar zal dan duidelijk worden hoe we de begroting beter kunnen bijsturen.

Ik dank iedereen voor de interessante bijdrage aan het debat.

Mijnheer Denys stelde me de vraag wat deze regering concreet heeft verwezenlijkt. Toen ze ongeveer drie jaar geleden aantrad, vroeg men zich af of er geen tegenstelling bestond tussen het zogenaamd bijzonder uitvoerig regeerprogramma en de magere voornemens met betrekking tot het beheersen van de begrotingstekorten die op dat ogenblik in het begrotingsakkoord waren opgenomen. De nieuwe uitgaven waren in de Vlaamse regeringsverklaring gedetailleerd omschreven, maar van strenge begrotingsnormen was alsnog geen sprake. Wel stelde men zich vragen. Wie kon dit omvangrijk programma tot een goed einde brengen? Hoe zou de debudgettering nu in zijn werk gaan? Welke belastingverhogingen zouden nu weer, open of verholen, worden ingevoerd? Welke truuks zou men nu weer uit de goocheldoos opdiepen om bijkomende middelen te vinden voor de financiering van wat daarin werd vooropgesteld.

Welnu, collega's, samen met de rest van de Vlaamse regering kom ik tot de slotsom dat er heel veel -bijna alles wat in het regeerprogramma stond- werd verwezenlijkt. De heer Van Grembergen wees daar trouwens op. Dat gebeurde zonder dat de Vlaamse begroting ontspoorde, wat toch wel een vermelding ver-

Demeester-De Meyer

dient. De Vlaamse begroting is gezonder dan ooit tevoren.

Amper twee jaar geleden werd nog elk jaar voor ongeveer 20 miljard frank gedebudgetteerd en diverse impliciete machtigingen in talrijke sectoren brachten latente uitgavenstijgingen mee die opliepen tot meerdere miljarden franken per jaar.

Vandaag tellen wij geen enkele debudgettering meer en bestaan er geen impliciete machtigingen meer. Alle engagementen zijn terug te vinden in deze begroting. Er werden geen belastingverhogingen doorgevoerd, zelfs geen nieuwe regulerende heffingen. Wel werd er werk gemaakt van een betere inning ervan. Een en ander was niet mogelijk zonder de gezamenlijke inspanning van elk lid van de regeringsploeg. Alle collega's binnen de Vlaamse regering hebben zich vaak gemanifesteerd als goede managers, die erin zijn geslaagd de beschikbare kredieten maximaal te valoriseren.

Het zou soms gemakkelijker zijn geweest om op de veel voorkomende eisen in te gaan. Dat is echter niet gebeurd : als de belangen van bepaalde groepen het belang van de Vlaamse Gemeenschap in zijn evenwicht zouden schaden, stelde de regering dat zulks niet kon. De Vlaamse Gemeenschap staat voor uitdagingen in belangrijke sectoren, en geen enkel groepsbelang is zo belangrijk dat het de totaliteit in verdrukking kan brengen. Als minister van Welzijn ben ik goed geplaatst om de groepsbelangen niet te laten voor gaan op het algemeen belang.

De Vlaamse administratie heeft, aangetrokken door zijn ambtenaren-generaal, bewust geopteerd voor een afslanking, naar een kleinere maar efficiëntere administratie. Minder mensen dus, die echter beter worden betaald.

In de onderwijssector kon de bevoegde minister de inspanningen die door wijlen Daniël Coens waren op-

gezet, consolideren en harmoniseren. De uitgaven voor onderwijs staan in Vlaanderen en België op een zeer hoog peil : meer dan 5 procent van het Vlaams Binnenlands Produkt gaat naar onderwijs, maar de loonmassa is onder controle gebracht. Vergelijken wij de Vlaamse Gemeenschap met de Franse, dan blijkt dat de groei van de loonkosten voor onderwijs in de periode van 1990 tot 1994 steeds lager was voor de Vlaamse dan voor de Franse Gemeenschap. In 1990 bedroegen de groeicijfers respectievelijk 4,85 procent voor Vlaanderen en 6,15 procent voor de Franse Gemeenschap. In 1994 bedroegen de cijfers respectievelijk 4 procent ten opzichte van 5,42 procent.

Het HOBU-decreet dat aan Vlaamse kant werd gefinaliseerd en het HOBU-decreet dat aan Franstalige kant werd ingetrokken, kan alleen maar tot voorbeeld dienen dat er aan Vlaamse kant een evenwichtig geheel werd ingediend, dat budgettair goed zal functioneren. Om de groei van onderwijs in evenwicht te houden, zal op het vlak van het secundair onderwijs een vergelijkbare hervorming moeten worden doorgevoerd. Deze taak vergt meer dan een jaar, ook de HOBU-hervormingen hebben vier jaar tijd in beslag genomen.

Mijnheer De Vlieghe, ik geef grif toe dat een meerjarenbegroting uitvoeriger moet zijn in de toekomst. Evoluties in een bepaalde begroting zoals die van onderwijs doen dan echter andere inzichten ontstaan. Net zoals in Nederland het geval is, zouden wij moeten kunnen voorspellen hoe de begrotingen voor de komende jaren zullen evolueren. Ofwel zijn de noden zo groot en moeten wij ze behouden – maar dat betekent dat wij op andere domeinen toegevingen moeten doen -, ofwel zullen de stijgingen zo hoog zijn dat wij bepaalde hervormingen moeten doorvoeren.

De voorzitter : De heer Annemans heeft het woord.

De heer G. Annemans : Mevrouw de minister, daarmee beantwoordt u toch niet volledig de vraag van de heer Van Rompuy. Hij zag een discrepantie tussen uw cijfers – u spreekt over anderhalf percent in de begroting Onderwijs – en de cijfers die wij van de minister van Onderwijs kregen. Had u het over anderhalf percent inzake onderwijs ?

Minister W. Demeester-De Meyer

De heer Van Rompuy heeft inzake onderwijs gesproken over een stijging van 4 procent in vergelijking met de andere begrotingsposten. Dit is inclusief de inflatie. Wij hebben in onze norm duidelijk gesteld dat er slechts een groei kan zijn van 1,2 procent, exclusief inflatie. Onderwijs stijgt dus sterker en dat komt onder meer door de CAO's. Als men een CAO afsluit van 1 procent, neemt ongeveer 80 procent van de begroting onderwijs met 1 procent toe. Daarnaast is er ook de vergrijzingscoëfficiënt. Deze ligt in het onderwijs waarschijnlijk rond de 0,5 tot 0,6. Dat betekent dat de vervanging van oudere mensen door jongeren nog niet op het nulniveau zit. In welzijn bedraagt deze coëfficiënt zelfs 1,2. Men zit hier immers met een veel jonger publiek. Wanneer men deze elementen incalculeert, is het duidelijk dat de begroting voor onderwijs sterker stijgt dan de norm toelaat.

Eventuele tekorten in 1996 en 1997 gaan thans uit van cijfers waarbij er geen CAO wordt aangegeven, die een kostenverhoging veroorzaakt. Als er evenwel een CAO wordt afgesloten, kennen we daarvan de effecten. En dan moeten we op de een of andere manier andere maatregelen nemen. Ik geloof niet dat er hieromtrent meningsverschillen bestaan. Het is duidelijk dat we inzake onderwijs keuzen moet maken. Ik heb ook aan de heer Van Grembergen gezegd dat we een aantal zaken in Vlaanderen werkelijk goed hebben gedaan. Op sommige vlakken doen we het veel beter dan Wallonië. Ik herhaal : een mooi voorbeeld daar-

Demeester-De Meyer

van is het HOBU-decreet. In Wallonië beantwoordt het HOBU-decreet zeker niet aan de uitgangdoelstellingen. Er is geen beheersing door een enveloppesysteem zoals in Vlaanderen. We gaan dus onze eigen weg, en doen het ook beter. We nemen de eigen autonomie volledig in handen.

De minister-president leverde een bijzonder opmerkelijke prestatie door de steunmaatregelen aan bedrijven af te bouwen. Deze steunmaatregelen werden dertig jaar geleden ingevoerd. Nu keert men terug naar de oorspronkelijke doelstelling, namelijk het aantrekken van buitenlandse investeringen. Een belangrijk deel van deze vrijgekomen middelen werd in de sector van de openbare werken geïnvesteerd. Op die manier werd een belangrijke injectie gegeven aan de directe tewerkstelling.

Mijnheer Hancké, u hebt ervoor gepleit dat we in de toekomst op de ingeslagen weg voortgaan en bij investeringen in havens en wegen dezelfde trend aanhouden. Het gaat hier om een directe tewerkstelling. Met investeringen kan men op bepaalde tijdstippen injecties geven. In de welzijnssector evenwel kan men niet tijdens een bepaalde periode mensen tewerkstellen, en daarna de tewerkstelling opnieuw afbouwen.

In het departement Openbare Werken moest onlangs een klein gedeelte van de groei worden prijsgegeven omwille van het mislukken van de alternatieve financiering van het project Liefkenshoektunnel. Deze mislukking moet voor elke beleidsverantwoordelijke overigens een aansporing zijn om het doorschuiven van lasten steeds te vermijden.

De heer De Vlieghe heeft een vraag gesteld in verband met het Vlaams Fonds voor Lastendelging. Wij hebben geopteerd voor een parastatale A, anders zouden wij dit fonds namelijk niet met begrotings-

middelen kunnen spijzen. Het gaat eigenlijk om overgehevelde lasten van de federale regering.

De minister van Huisvesting heeft de onrechtvaardigheden in het systeem van de huisvestingspremies weggewerkt.

Tevens werd het waterzuiveringsprogramma na moeizame onderhandelingen op een correct en relatief draagbaar peil hersteld.

De minister van Welzijn heeft ernaar gestreefd dat de welzijnsbegroting in belangrijke mate toenam, maar met een houdbaar groeiritme. Hiervoor nog meer geld uittrekken, zou namelijk als gevolg hebben dat andere sectoren, bijvoorbeeld de sectoren leefmilieu en kunst, het jeugdwerk, of bepaalde tewerkstellingsprogramma's zouden moeten inleveren.

Ik ben er evenwel van overtuigd dat wij een belangrijke stap hebben gezet, dat er een nieuwe geest groeit, en dat er in de welzijnssector nieuwe kansen zullen worden gecreëerd. Ik ben het niet eens met de heer Denys die beweert dat de onrust is gegroeid naarmate wij over meer middelen beschikten. Alle achterstallen voor vele voorzieningen zijn intussen betaald. De werkgevers moeten niet meer met kaskredieten werken, teneinde te kunnen functioneren. Dit behoort tot het verleden. Voor de werknemers zijn er eveneens zeer goede resultaten bereikt. Met betrekking tot de welzijnssector zal er worden onderhandeld, teneinde na te gaan in welke mate het weekendwerk en de abnormale werktijden kunnen worden omgezet in nieuwe tewerkstellingskansen. Ik meen dan ook dat het noodzakelijk is om een klein bedrag uit te trekken om deze arbeidscreatie mogelijk te maken.

In diverse sectoren werd een aanvang gemaakt met de beheerscontracten. Er is reeds een dergelijk beheerscontract voor de VDAB, de VVM, de BRTN en voor VITO. Dit impliceert een grotere vrijheid voor de directie en de bestuursorganen

van deze instellingen, binnen een nauwkeurig en vaste inkomstestroom. Maar de beheersorganen van de instellingen moeten bewijzen dat zij een goed management voeren. Tevens werd van alle sectoren een kleine, maar universele productiviteitsinspanning gevraagd. De combinatie van drie factoren, namelijk de stopzetting van alle lastendoorschuivingen, de heroriëntatie van verouderde en achterhaalde interventiemechanismen en kostenbewustzijn, maakte het voor de minister van Begroting niet steeds gemakkelijk, maar beslist haalbaarder en gemakkelijker dan voorheen.

Ik meen te mogen stellen dat wij goede resultaten hebben behaald. Het tekort voor 1995, inclusief de aflossingen, wordt geraamd op 30,7 miljard frank, en op circa 26 miljard frank exclusief de aflossingen. Dit is nog nauwelijks 0,6 percent van het Vlaamse bruto binnenlands produkt. Deze percentages worden vaak vergeleken met deze van de federale regering. Op federaal vlak bedraagt het tekort 3 percent van het bruto nationaal produkt. Wij bepalen de percenten in onze begroting echter steeds in verhouding tot onze inkomsten. Omgezet in het Vlaams bruto binnenlands produkt komen wij dus tot een tekort van nauwelijks 0,6 percent. Hiervoor moesten geen excessieve inspanningen worden geleverd. Dit is niet het gevolg van de ruime inkomstenstijging zoals door sommigen wordt beweerd, maar wel door systematisch de uitgaven onder controle te houden. De gelden die wij hebben ontvangen naar aanleiding van het Sint-Michielsakkoord worden deels aangewend om de schuld te verminderen en deels om de tewerkstelling te bevorderen. Tijdens de komende jaren zal dit op een geëigende, maar meer creatieve manier dan in het verleden moeten worden geregeld.

Indien men het tekort van het BBP van de Franse Gemeenschap samenvoegt bij dat van het Waalse Gewest, dan is dat bijna het dubbele van dat

Demeester-De Meyer

van de Vlaamse Gemeenschap. Het Waalse Gewest heeft geen problemen, het heeft bewezen dat het de begroting kan beheersen. De Franse Gemeenschap zal duidelijk de tering naar de nering moeten zetten. Wij moeten ons eigenlijk niet zeer bekommeren om die vergelijking. Vlaanderen volgt zijn eigen pad. Het jaar 1994 dat zo moeilijk scheen te beginnen met de waarschuwing van de Hoge Raad in het begin van het jaar dat wij boven het toelaatbare tekort zouden uitkomen, eindigt zoals wij het hebben gewild. Goed en correct.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer P. Van Grembergen : Mevrouw de minister, het is goed dat u de vergelijking maakt, maar dat mag ons niet tot zelfgenoegzaamheid brengen. Ik meen dat dit ook niet uw bedoeling is. Ze zou in elk geval wel een basis moeten zijn voor een politiek gesprek. Met het oog op de Maastrichtnorm kan het niet dat er een grote breuk ontstaat op het vlak van de schuld en de begroting tussen enerzijds de Vlaamse Gemeenschap en anderzijds de Franse Gemeenschap met het Waalse Gewest, binnen één federale staat. Ik besef zeer goed dat het een politiek probleem is.

Minister W. Demeester-Demeyer : Ik ben het met u eens. Het is daarom ook dat ik een aantal vergelijkingen maak. Het moet, zoals u zei, niet aanzetten tot zelfgenoegzaamheid. Wij moeten op de door ons gekozen weg verdergaan. Er is een heel boeiende studie verschenen aan de universiteit van Namen die een vergelijking maakt tussen enerzijds de begroting van de Vlaamse Gemeenschap en anderzijds deze van de Franse Gemeenschap samen met deze van het Waalse Gewest en hoe beide divergeren. Sinds een geruime tijd worden de maandelijkse staten van inkomsten en uitgaven aan Franstalige kant echter niet meer be-

kend gemaakt. Zonder dat wij onze burens moeten aanklagen, hoop ik dat mijn collega van de Franstalige Gemeenschap erin slaagt om zijn uitgaven in bedwang te houden.

De heer P. Van Grembergen : Mevrouw de minister, hoe groter de kloof tussen Vlaanderen en Wallonië in verband met begroting en schuld, hoe dwingender het probleem van de fiscale autonomie en de fiscale verantwoordelijkheid.

Minister W. Demeester-Demeyer : Ik zal u niet tegenspreken.

Wij hebben, inhakend op positieve gevolgen van het Globaal Plan, de financiële gevolgen van het Vlaamse tewerkstellingsplan binnen de begroting gebracht en bepaalde overschattete kredieten teruggebracht tot een correcter niveau. Wij hebben in samenspraak met de Hoge Raad de modelgegevens helpen corrigeren waardoor het toelaatbare tekort voor 1994 36,8 miljard frank exclusief aflossingen mocht bedragen. Aan dat begrotingsresultaat beantwoordde de begroting 1994 inclusief het tewerkstellingsprogramma. Zoals de leden van de Vlaamse Raad ook kunnen merken aan de maandelijkse overgemaakte staten van de kasuitvoering, u ontvangt die elke maand, zal het Vlaamse kastekort duidelijk onder dit cijfer blijven. Dat is nogmaals een bewijs dat wij geen truc toepassen, maar dat wij bij het begroten altijd een beetje overbrogten. U zal zien dat het resultaat van november bijzonder goed is en dat er ook op het einde van het jaar een goed resultaat zal zijn.

De leden van de commissie voor Financiën en Begroting hebben uiteraard vele vragen gesteld met betrekking tot de meerjarenbegroting. Wij hebben ze voor het eerst toegevoegd. Wij zullen in de toekomst op dat pad verder moeten gaan en uitvoerig toelichten.

Exclusieve aflossingen van de indirecte schuld zal het begrotingsdeficit brengen op ongeveer 21 miljard frank in 1996 en op amper 4,5 mil-

jard frank in 1997. Ik meen dat wij ons daar volledig inschrijven in de normen die we zelf vooropgesteld hadden en die de Hoge Raad van Financiën heeft bepaald.

Zoals ik reeds heb gezegd, bevatten de parlementaire stukken ook de meerjarenbegroting. Ik herhaal nog eens wat ook in de inleiding ervan staat, namelijk dat dit geen beleidsdocument is – ik heb dat trouwens reeds geantwoord op een onderbreking van de heer De Vlieghe – maar een beleidsvoorbereidend document. Het toont de mogelijkheden die er zullen zijn, met inachtneming van de bestaande engagementen. Tegen de begrotingscontrole moet het ons ook mogelijk zijn een document in te dienen dat meteen is goedgekeurd door de Vlaamse regering.

Nieuw, en uiteraard niet opgenomen in de parlementaire stukken, is de totaal vernieuwde begrotingsuitvoeringscontrole. Dit is immers typisch de taak van de uitvoerende macht. Vanaf 1 januari 1995 – dat is onlangs in de Vlaamse regering beslist – zal de traditionele, detaillistische begrotingscontrole worden afgeschaft, tenminste voor die administraties die een begrotingsimplementatieplan voorleggen. De thans bestaande drietrapscontrole – inspectie van Financiën, minister van Begroting, controleur van vastleggingen – wordt vervangen door één uitvoerend niveau. Er is immers een implementatieplan per begroting waardoor deze lange weg niet meer moet worden afgelegd. Dat zal de doorstromingstijd van de dossiers in sterke mate inkorten, wat een duidelijke optie is van de Vlaamse regering.

Zo heb ik onlangs, in juli 1994, als minister van Welzijn een beslissing genomen. Ik heb vastgesteld dat de hele administratieve procedure op 7 december is afgesloten, bij de goedkeuring van het dossier door mijzelf, als minister van Begroting. Door het invoeren van die implementatieplannen moet dat veel eenvoudiger worden, sneller gaan en moet het enga-

Demeester-De Meyer

gement dat we ten opzichte van de burger hebben aangegaan, worden waargemaakt. Ik wil daar in de loop van volgend jaar nog een punt van eer van maken.

In het kader van de begrotingsbekendmaking zal ik, na de goedkeuring door de Vlaamse Raad, opnieuw een Centenblaadje uitgeven. Deze publikatie kende vorige jaar een groot succes. Meer dan 10.000 personen vroegen het spontaan aan. Nieuw voor dit jaar is de beschrijving hoe de gemeenschappen en de gewesten in België hun eigen weg zijn gegaan. Ik wil aan de heer Dewinter zelfs zeggen dat ik dit fundamenteel vindt. De burger moet hier inzicht in krijgen. Ik ben van oordeel dat wij daar middelen moeten kunnen aan besteden. Het blaadje kan door iedereen gratis worden aangevraagd.

Nieuw is ook dat we dit jaar een "centenschijfje" zullen uitgeven. Iedereen die over een computer beschikt, kan dit schijfje, tegen betaling van een symbolisch bedrag, aanvragen. Hij kan de Vlaamse begroting dan in evenwicht proberen te houden. Als iedereen zich een klein beetje minister van begroting zou voelen, moet er immers geen minister van Begroting meer zijn. Het is goed dat die op termijn kan worden afgeschaft. Iedereen zal dan proberen zo efficiënt en effectief mogelijk te werken.

Via een bevattelijk en eenvoudig simulatiespel zal meteen ook duidelijk worden hoe groot de impact is die de Vlaamse begroting heeft op een gemiddeld gezin. Het programma is opgevoerd aan de hand van allerlei voorbeelden. Het werd uitgewerkt door het LUC. Er worden heel wat vragen in verwerkt. Ik geef een voorbeeld. Als men een bepaald percentage toevoegt aan de begroting van Onderwijs omdat men een CAO wil indienen, heeft dit tot gevolg dat dit bedrag van een andere post moet worden afgenomen.

Mijnheer Dewinter, het gaat hier

niet alleen om cijfers, men leert de mensen ook verantwoordelijk aan. Dan zullen ze bijvoorbeeld zien dat men, als men aan het POW 3,1 miljoen frank geeft, een enorme groep uitschakelt die op dit ogenblik een coördinerend werk verricht.

Het is niet enkel een kwestie van omgaan met cijfertjes, de mensen moeten zich ervan bewust zijn dat dit een kwestie is van politiek bedrijven. Dan zult u, mijnheer Dewinter, geen demagogische staaltjes meer kunnen verkopen omdat men dan ruimschoots zal begrijpen waar de centen van de Vlaamse begroting naartoe gaan. Dan zult u aan de hand van cijfers moeten bewijzen wat wel en wat niet mag.

Mijnheer Dewinter, ik hoop dat weinig mensen uw uiteenzetting hebben gehoord, want zij was werkelijk beneden alle peil en had niets met een begroting te maken. Alle andere uiteenzettingen waren waardig van stijl, maar de uwe trok op niets. Men kon enkel begrijpen dat er sprake was van 300 miljoen frank.

De voorzitter : De heer Verreycken heeft het woord voor het stellen van een vraag.

De heer W. Verreycken : Mevrouw de minister, ik had eigenlijk enkel graag informatie over de nieuwheid die u ons zopas hebt voorgesteld, over het spelschijfje. Dit is ook voor alle leden van de commissie iets volledig nieuws. Ik zou graag weten waar in de begroting het bedrag kan worden teruggevonden dat dit spelschijfje aan de gemeenschap zal kosten.

Minister W. Demeester-De Meyer : Het is geen spelschijfje, maar een centenschijfje.

De heer W. Verreycken : U hebt gezegd dat het om een simulatiespel gaat, het is dus een videospelletje.

Voorts had ik graag vernomen welk bedrijf dit computerding heeft ontwikkeld. Ik hoop dat u mij niet naar CIPAL zult verwijzen, want in dat

geval kunt u zich aan een nieuwe interpellatie verwachten van een oud-provincieraadslid van Antwerpen.

De voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Ik heb daarnet gezegd dat het centenschijfje een simulatiespel is en zeker geen videospelletje. Het wordt ontwikkeld door een universiteit, namelijk het LUC, het Limburgs Universitair Centrum.

De uitwerking ervan zal nog enige tijd in beslag nemen. Wij kunnen de procedure pas opstarten zodra de begroting is goedgekeurd. Dit geldt eveneens voor het centenblaadje. Het is immers mogelijk dat er op het laatste ogenblik nog wijzigingen worden aangebracht. Het project van het centenschijfje is volledig uitgewerkt. Het zal in de lente voor een symbolisch bedrag kunnen worden aangekocht. Het zal worden gefinancierd via een post in de begroting van ongeveer 19 tot 20 miljoen frank, uitgetrokken voor de verschaffing van de informatie. Het gaat om een klein bedrag rond 500.000 frank en het is volledig in overeenstemming met de begroting.

Mijnheer de voorzitter, dames en heren, naar aanleiding van een amendement in het programmadecreet werd in de commissie reeds gesproken over een nieuwe vorm van financiering, die wellicht in de loop van april-mei van volgend jaar zal worden geconcretiseerd. Het gaat om een nieuw initiatief dat moet toelaten de immense Vlaamse spaargelden te kanaliseren naar zinvolle projecten. Daartoe zal er met de logistieke steun van de Vlaamse regering, maar zonder dat zij zelf participeert, een Bevak worden opgericht. Het federale parlement is op dit ogenblik bezig met de goedkeuring van de nodige wetswijzigingen.

Dit beursinstrument zal wellicht voor het eerst in Vlaanderen worden gebruikt om Vlaamse spaarcenten te oriënteren naar Vlaamse sociale in-

Demeester-De Meyer

vesteringen, meer specifiek naar service-flats voor bejaarden.

Ik hoop dat wij eerlang kunnen meedelen wie de partners zijn die aan dit vernieuwend, gedurfd project zullen deelnemen. Eens te meer bewijzen wij dat Vlaanderen zich een weg zoekt, op een correcte manier, met visie op de toekomst en goed bestuurd.

Mijnheer Van Rompuy, u vroeg zich destijds meerdere malen af of de Vlaamse regering ook al eigen leningen zou uitschrijven. U noemde ze zelfs Wivina's. Ik kan u geruststellen : de meesternorm heeft geen Wivina's nodig. (*Applaus*)

Mijnheer de voorzitter, verder dank ik alle leden die deelnamen aan deze bespreking.

Ik zal thans in alle bescheidenheid besluiten met de woorden van een wijze man, met name Confucius, die 2500 jaar geleden schreef dat hij een goed bestuur als volgt herkende, en ik citeer : Als de sabels verroest zijn en de spaden glinsteren, als de trappen van de tempels uitgesleten zijn door de voeten van de gelovigen, als er gras groeit op de binnenplaats van de gerechtshoven, als de gevangenis leeg zijn en de graanzolders overvol, dan wordt het Rijk goed bestuurd. Einde citaat.

Wellicht zijn wij nog niet zo ver, maar ik ben ervan overtuigd dat wij er toch een stapje dichterbij zijn.

De voorzitter : De heer De Vlieghe heeft het woord.

De heer W. De Vlieghe : Mevrouw de minister, indien het Fonds voor de Lastendelging noodzakelijk is, omdat de middelen niet uit de begroting kunnen worden getrokken, waar zal het geld dan vandaan komen ?

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer De Vlieghe, wellicht heb ik mij verkeerd uitgedrukt.

Men heeft een parastatale A nodig

om middelen uit de begroting te halen om dit fonds te spijzen. Er zou uiteraard geen probleem zijn mocht men de middelen elders kunnen putten.

Wij willen echter ook niet jaar na jaar het exacte bedrag bijvoorbeeld voor de Liefkenshoektunnel of voor Flandria inschrijven in de begroting omdat men dan reeds op voorhand de effecten kenbaar maakt van de lasten uit het verleden. Bovendien willen wij proberen de lasten uit het verleden zo miniem mogelijk te houden. Vandaar dat de Vlaamse regering opteerde voor de formule van een fonds. Dit fonds zal in compartimenten worden onderverdeeld en hierin zijn onder meer opgenomen de lasten die zullen ontstaan ingevolge het duinendecreet.

Het is belangrijk dat de exacte bedragen niet moeten worden ingeschreven. U mag ook niet vergeten dat het gaat om middelen uit de begroting, en dat zij niet extern kunnen zijn. Het is aldus niet anders op te lossen dan via een parastatale A.

De heer W. De Vlieghe : Mevrouw de minister, er bestaan hiervoor wel andere middelen, maar ik zal er niet verder over uitweiden.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

Dames en heren, ik stel u voor onze werkzaamheden te schorsen tot 19.45 uur, om de leden en de personeelsleden toe te laten te gaan eten.

- *De vergadering wordt geschorst om 19.19 uur.*

- *De vergadering wordt hervat om 19.45 uur.*

BRUSSEL

De voorzitter : Wij behandelen nu een materie waarvoor minister Weckx bevoegd is, met name Brussel.

De heer Seghers heeft het woord.

De heer M. Seghers (op de tribune) :

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, sta mij toe namens de VLD-fractie even in te gaan op dit belangrijke hoofdstuk in het begrotingsdebat. Brussel is inderdaad een primordiaal gegeven in het te voeren beleid, als hoofdstad van Europa, België en Vlaanderen. Voor de VLD blijft Brussel immers de hoofdstad van Vlaanderen, dit in tegenstelling tot wat onze VLD-lijsttrekker te Antwerpen heeft gezegd naar aanleiding van de laatste gemeenteraadsverkiezingen.

Wanneer ik vandaag voor de eerste maal in de Vlaamse Raad het woord voer, kan ik meteen melden dat ik mij gelukkig voel. Wanneer dit kan gebeuren in het kader van de bespreking van de uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap die specifiek betrekking heeft op Brussel, zou ik geneigd zijn te zeggen dat ik nog gelukkiger ben. Het is evenwel niet onachtzaam om als inleiding bij deze bespreking enkele ervaringen te vertellen.

Toen ik jaren geleden samen met enkele dorpsgenoten en vele Vlamingen kon deelnemen aan de eerste mars op Brussel en ik onverschrokken daarna ook nog naar Antwerpen, Vilvoorde en Halle kon gaan en tevens de minder geslaagde mars op Dilbeek meemaakte, voelde ik mij een fiere Vlaming die het geluk had bewust te kunnen meelijveren voor de erkenning van onze Vlaamse taal te Brussel. Ik had immers aan den lijve ondervonden wat het was examens te moeten afleggen in de Franse taal om in een bank te kunnen werken. Zelfs in Vlaanderen was in die tijd een dergelijke ingesteldheid realiteit. Om een loopbaan op te bouwen, moest men dus één taal kennen, namelijk de Franse taal, anders kwam men niet aan zijn trekken. In Brussel de weg vragen in het Nederlands gaf aanleiding tot onbegrip. Kortom, de Vlaming voelde zich als vreemdeling in zijn eigen hoofdstad. Als inwoner van Halle-Vilvoorde, en inzonderheid van het Pajottenland, voelde ik de noodzaak

Seghers

om daar iets aan te doen ; de Vlamingen moesten opnieuw welkom worden in Brussel. Hoe kon dit echter gebeuren als er geen initiatieven werden genomen om Brussel als Vlaams-vriendelijke stad te promoten, te tonen aan elkeen in Vlaanderen dat Brussel "welkom" kon zeggen aan Vlaamssprekenden. Dat dit zomaar niet van vandaag op morgen kon gebeuren, staat buiten kijf.

De Vlaamse aanwezigheid promoten, is een plicht. Een van die middelen om de Europeanen te vertellen dat die stad, hun hoofdstad, Brussel, in feite de hoofdstad is van België en dat België drie taalgemeenschappen telt en dat er in ons land meer Vlamingen wonen dan Walen, interesseert de Europeanen niet ; dat er in Brussel een concrete aanwezigheid is van Vlamingen, met een eigen cultuur, een eigen levensstijl, een eigenheid die de moeite waard is om te leren kennen, interesseert hen evenmin. Kortom, wij Vlamingen hebben als plicht geld te besteden, niet alleen om aan onze Vlaamse mensen te leren dat ze Brussel moeten liefhebben en waarderen en dat er een daadwerkelijke Vlaamse aanwezigheid is, dat er typisch Vlaamse culturele en andere activiteiten plaats hebben ; met andere woorden, de Europeanen die Brussel als hun Europese hoofdstad beschouwen, moeten wij vertellen dat er in Brussel ook een Vlaamse aanwezigheid, een Vlaams leven is en dat het ontdekken ervan de moeite waard is.

Is dit "de moeite waard zijn" verkopen in heel Europa met een bedrag van ongeveer 60 miljoen frank, niet te weinig ? Volstaat een besteding van een paar centiemmen per Europeaan om onze Vlaamse eigenheid die uitstraling te geven die noodzakelijk is opdat de liefde voor Brussel en het Vlaamse leven in Brussel zou aanslaan, niet alleen in Vlaanderen maar ook in Europa, ja zelfs in de wereld ? Omdat de oefentijd voorbij is, moeten wij het nu waarmaken.

Mijn besluit is dat 60 miljoen frank te weinig is, wil men Vlaanderen via zijn hoofdstad bekendheid geven.

Uit deze bescheiden middelen blijkt dat er helemaal niets nieuws onder de zon is. De meerderheidspartijen maken verbaal via ronkende verklaringen de goegemeente diets dat zij de zaak van de Brusselse Vlamingen meer dan ter harte wensen te nemen. Doch wanneer dit gedachtengoed zich dient te vertalen in de nodige budgettaire middelen, kan ik slechts vaststellen dat er van de heel mooie en theatrale bedoening slechts een mager afkooksel overblijft.

Het is duidelijk dat de verstregeling van de Brusselse Vlamingen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Vlaamse Gemeenschap, door het Sint-Michielsakkoord wordt gebetonneerd. Is dit verantwoord ? De Brusselse Vlamingen behoren tot de Vlaamse Gemeenschap, maar eveneens tot het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De Vlaamse Gemeenschap heeft een bijzondere verantwoordelijkheid ten opzichte van Brussel, maar die verantwoordelijkheid bestaat uiteraard ook in hoofde van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in wiens executieve de Vlamingen met een bijna pariteit aanwezig zijn.

Vlaams-Brussel mag veel van Vlaanderen verwachten, maar voor wat de Vlamingen rechtens toekomt uit het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, moeten niet Vlaanderen maar wel de Brusselse ministers en de beleidmakers in Brussel zelf zorgen. Wordt die afweging in voldoende mate hard gemaakt ?

Het door de regering met veel bravoure aangekondigde Brusselse luik in de decreten heeft mijns inziens nog geen echt effect geressorteerd. De minister heeft er in zijn inleiding in elk geval niet over gesproken. Evenmin is er enige vooruitgang te bespeuren in de houding van de Brusselse gemeentebesturen wat hun beleid ten opzichte van de Vlaamse inwoners betreft. Ook hier

moet worden vastgesteld dat, in het eventuele geval, de voorgedij – zijnde de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest – moet optreden. Gebeurt dit ? Ik denk dat dit in elk geval te weinig gebeurt.

Ik weet wel dat het gemakkelijk is vanop dit spreekgestoelte te zeggen hoe een en ander optimaal zou moeten verlopen in het persoonsgebonden verkeer tussen de gemeenschappen in onze hoofdstad, en dat het in praktijk brengen van deze materie veel ingewikkelder en delicateser is en veel diplomatie vergt.

Ik pleit er wel voor dat aan dit aspect in de toekomst meer aandacht zou worden geschonken in nieuw overleg met de Vlaams-Brusselse beleidsverantwoordelijken.

Dat zij het niet gemakkelijk hebben in de uitoefening van hun opdracht, wil ik zeker belichten. De VLD, en meer bepaald mijn voorgangster, heeft bij de bespreking van het Sint-Michielsakkoord steeds gewezen op het probleem van de ondervertegenwoordiging van de Vlamingen in de Brusselse beleidsorganen, en de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid om in de beleidsorganen voldoende Vlaamse mankracht te hebben om het beleid adequaat te organiseren.

Ik ben vooral bekommerd om de toepassing van artikel 9 van de bijzondere wet van 16 juli 1993, waarbij de zes eerstverkozen Nederlandstaligen en de 19 eerstverkozen Franstaligen van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad ex officio zullen zetelen in de Vlaamse Raad, respectievelijk de Franse Gemeenschapsraad. Alhoewel de problemen evenzeer rijzen voor de Franse Gemeenschapscommissie, dreigt hierdoor vooral de lamlegging van de werking van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en dus ook van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en zelfs van de Hoofdstedelijke Raad in zijn geheel.

Nu reeds is het aantal leden van de

Seghers

Nederlandse taalgroep eigenlijk te gering om een normale democratische werking te waarborgen. De wetgever is zich daar in laatste instantie van bewust geworden en heeft de bijzondere wet van 12 januari 1989 waarbij het Brussels Gewest opgericht werd, nog vlug aangevuld door te voorzien in plaatsvervangers voor de leden van de regering. Maar dat is in de praktijk onvoldoende gebleken.

Ik wil er hierbij aan herinneren dat de hele structuur van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest eigenlijk berust op een overeenkomst waarbij de Nederlandse taalgroep inzake gewestaangelegenheden haar eigen potje kookt ; hetzelfde geldt uiteraard voor de Franse taalgroep.

Wanneer dus de Nederlandse taalgroep niet meer in staat is haar eigen zaken te regelen – en ik vrees dat dit staat te gebeuren – valt het beginsel weg waarop het Brussels Hoofdstedelijk Gewest stoelt en stuikt de hele, moeizaam opgebouwde structuur als een kaartenhuisje in mekaar.

Ik zei reeds dat het met de huidige samenstelling van de Nederlandse taalgroep zeer moeilijk is om dit beginsel aan te houden. Dit vergelijk kan alleen werken dank zij de positieve houding van de oppositie. In realiteit zijn er immers slechts 11 Nederlandstaligen, of preciezer 8 en 3 opvolgers zonder stemrecht vermits de drie leden van het College werden vervangen door opvolgers. Zij leveren nu reeds een voorzitter van de VGC, een eerste ondervoorzitter van de Raad en drie voorzitters van de commissies. Verder moeten zij zetelen in de commissies van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en die van de eigen VGC. Ook zetelen zij in de respectieve bureaus, leveren zij fractievoorzitters en moeten zij normaal parlementair werk verrichten. Geeft toe dat dit nipt is.

De voorzitter : De heer Anciaux heeft het woord.

De heer V. Anciaux : Mijnheer Seghers, er zit heel wat waarheid in uw opmerkingen. Kunt u mij echter zeggen waarom één van de twee VLD-verkozenen in de Hoofdstedelijke Raad nooit aanwezig is en geen enkele activiteit aan de dag legt ? Als hij zich meer zou inzetten, hadden we tenminste al een man meer.

De heer M. Seghers : Ik zal daar straks op terugkomen. Wat zal er gebeuren als de huidige tendens zich voortzet en er nog meer Nederlandstaligen uit Brussel verhuizen zodat het aantal Nederlandstalige leden met één of twee daalt ? Op dat moment dreigt de werking geblokkeerd te raken met als gevolg een constitutionele crisis van belang. Mijn collega's uit de Brusselse Hoofdstedelijke Raad hebben hierover de alarmbel geluid en de VLD-fracties van Kamer en Senaat beraden zich over deze problematiek. Ik roep de minister op om hiervoor niet ongevoelig te blijven.

Ik zal nog even ingaan op de begroting zoals ze er nu uitziet. In mijn inleiding verwees ik reeds naar de schaarsheid van middelen om het Vlaams karakter dat Brussel heeft en moet behouden te promoten. Mijnheer de minister, ik vind dat u er zich in uw inleiding nogal gemakkelijk van af hebt gemaakt. Ik citeer uit het verslag : Tijdens de bilaterale begrotingsgesprekken werd ik voor de keuze gesteld : ofwel de dotatie aan de VGC inkrimpen met 60 miljoen frank, ofwel zelf 60 miljoen frank inleveren op het programma Brusselse Aangelegenheden. Einde citaat. Ik ben nieuw in het vak, maar ik meen hieruit te mogen opmaken dat u nog geluk hebt gehad dat de minister van Financiën u niet voor de keuze heeft geplaatst om 200 miljoen frank te besparen op het ene of het andere artikel. Ik meen dat u moet uitleggen waarom een besparing van 30 miljoen frank op het programma Brusselse Aangelegenheden werd aanvaard. Uiteraard ben ik gevoelig voor het argument met betrekking tot de beheersing van het

tekort van de Vlaamse Gemeenschap. Dat doet echter niets af aan het feit dat er voor het Brusselse beleid – verbaal altijd een prioriteit – in de Vlaamse Gemeenschap minder geld zal zijn.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Seghers, de Vlaamse Gemeenschapscommissie heeft toch extra middelen gekregen via het Sint-Michielsakkoord ? U moet alles in aanmerking nemen. Ik ben niet op de hoogte van de technische kant van het dossier, maar de VGC heeft meer middelen gekregen door het Sint-Michielsakkoord. Hoewel er nu een besparing wordt doorgevoerd, zijn de middelen van de VGC niet verminderd in vergelijking met twee jaar geleden.

Mevrouw S. Creyf : Mijnheer Seghers, op dit ogenblik heeft de Vlaamse Gemeenschapscommissie een begroting van ongeveer twee en half miljard frank.

De heer M. Seghers : Ik weet wel dat de VGC vanaf 1 januari 1995 meer inkomsten krijgt door het overhevelen van provinciale bevoegdheden. Ik vraag u echter – en dit is mijn enige concrete vraag – of u er zeker van bent dat de VGC over voldoende middelen zal beschikken om haar uitgebreide bevoegdheden, voornamelijk inzake onderwijs, te kunnen bekostigen.

Ten slotte wil ik enkele beschouwingen wijden aan het Internationaal Kunstenfestival. Dit initiatief werd opgezet door een rasechte Vlaminge, daarin bijgestaan door een rasechte Vlaming, en heeft veel succes gekend.

Het Economisch Studiebureau van de provincie Antwerpen heeft zopas aangetoond dat kunst een belangrijk economisch multiplicator-effect kan hebben : Antwerpen '93, dat 2 miljard frank heeft gekost, heeft voor 12 miljard frank bestedingen teweeggebracht. Deze cijfers bewijzen dat

Seghers

een dergelijke budgettaire inspanning, alleen al om economische redenen, aangewezen is. Er zijn echter nog andere dan economische redenen om een jaarlijks festival in Brussel in stand te houden. Met Frie Leyssen – ze heeft het bewezen in De Singel – hebben wij een internationaal erkende kunstprogrammatische in huis. Dergelijke talenten moeten wij koesteren. Dat de Franse Gemeenschap niet meewil of meekan mag ons er niet van afhouden dit festival volmondig te steunen. Op die manier kan de Vlaamse Gemeenschap, die in Brussel kwantitatief in de minderheid is, kwalitatief bewijzen wat zij in haar mars heeft.

Mijnheer de voorzitter, collega's, als Vlaamse parlementair ben ik gelukkig in dit Vlaamse halfroond de tolk te mogen zijn van de vele Vlamingen en op die manier mee te kunnen werken aan het Vlaamse karakterbehoud van Brussel, onze hoofdstad.

Mijn overtuiging blijft vastberaden : Brussel is de hoofdstad van Vlaanderen en moet dat blijven.

De voorzitter : Ik dank de heer Seghers voor de wijze waarop hij zijn maiden-speech heeft gehouden.

Mevrouw Creyf heeft het woord.

Mevrouw S. Creyf (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik ga niet akkoord met de opmerkingen van de heer Seghers.

De voorliggende begroting van de Vlaamse Gemeenschap is een goede begroting voor Brussel.

De CVP steunt de beleidskeuzes van de regering inzake Brussel.

De belangrijkste beleidskeuze is de veiligstelling van de dotatie aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie : zij bedraagt 462,3 miljoen frank, een meeruitgave van 8,9 miljoen frank, bestemd voor de indexering. Met deze dotatie maakt Vlaanderen een belangrijke keuze en blijft het zijn en-

gagementen ten opzichte van Brussel nakomen.

Mijn fractie gaat eveneens akkoord met het voorstel van de minister te besparen op studie- en onderzoeksopdrachten, veeleer dan op de budgetten voor promotionele acties die de Vlaamse aanwezigheid in Brussel moeten ondersteunen.

Het behoud van een dotatie van 30,4 miljoen frank voor de niet-openbare regionale zender TV-Brussel, die een gemeenschapsondersteunde rol vervult, is eveneens heel belangrijk.

De toelage aan het Internationaal Kunstenfestival werd gehalveerd. In de bevoegde commissie heeft de minister verklaard dat er nog geen beslissing genomen is over het al dan niet jaarlijks organiseren van het festival. Hoe dan ook, het Kunstenfestival heeft reeds beslist ook in 1995 aanwezig te zijn, zij het met een beperktere editie dan in 1994. Dit moet mogelijk zijn op basis van de thans door de Vlaamse Gemeenschap beschikbaar gestelde middelen. Persoonlijk ben ik voorstander van een tweejaarlijks festival. Op die manier wordt de kwaliteit het best bewaakt en wordt de programmatie van de Brusselse podia zelf niet beconcurrerd. Er moet trouwens een evenwichtige financieringsregeling tot stand komen met de Franse Gemeenschapsregering.

Ik herhaal dat het belangrijk is dat de dotatie aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) behouden blijft. De VGC vervult als eigen parlementaire instelling een belangrijke rol in de behartiging van de Vlaamse belangen in Brussel.

De VGC is het politiek orgaan dat de sociaal-culturele en welzijnsbelangen van de Brusselse Vlamingen behartigt.

Het gaat immers over de toekomst van de Vlamingen in Brussel. De positie van Brussel in het federale model en de rol van de Brusselse Vlamingen zijn op dit ogenblik voorwerp van heel wat discussies bij de

zogenaamde opinieleiders, de partij en in deze Raad.

De resultaten van de gemeenteraadsverkiezingen maken de vraagtekens omtrent de toekomst van de Vlamingen in Brussel nog actueler.

De huidige institutionele structuur van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest garandeert de Vlaamse aanwezigheid in de hoofdstedelijke instellingen. Op gemeentelijk vlak is dat niet zo. Aangezien de decreten van de Vlaamse Raad niet afdwingbaar zijn ten aanzien van de Brusselse gemeentebesturen, is het noodzakelijk dat er tussen deze laatste en de Vlaamse Gemeenschapscommissie een vruchtbare samenwerking groeit. Dit zou de levensomstandigheden van de Brusselse Vlamingen in de negentien gemeenten alleen maar ten goede komen. De Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt op die manier een onmisbare schakel, maar heeft in feite niet rechtstreeks een greep op wat in de gemeenten gebeurt. Ik pleit er dan ook voor dat de Vlaamse regering en de Vlaamse Raad, in overleg met de Vlaamse Gemeenschapscommissie, een offensieve strategie ontwikkelen zodat de laatstgenoemde haar vervangende positie ten aanzien van het gemeentelijk niveau kan verstevigen.

Meer dan ooit moet de Vlaamse Gemeenschapscommissie een gemeentehuis voor Vlamingen worden : voor wat de Vlaming niet van zijn gemeentebestuur krijgt, kan hij dan terecht bij de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

In de vier beleidsdomeinen, namelijk onderwijs, cultuur, welzijn en gezondheid, is een kwaliteitsbeleid noodzakelijk. Het moet een onderdeel vormen van een nieuwe Vlaamse strategie en het is bovendien essentieel dat het debat inzake de heroriëntering van de middelen in die zin wordt aangevat.

De dotatie aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie speelt hierin een niet onbelangrijke rol en staat in

Creyf

voor een aanzienlijk deel van de middelen van de commissie. Het budget maakte al wel een aantal bokkesprongen. Na de verkiezingen van 1989, toen de Vlaamse Gemeenschapscommissie werd opgestart, schreef men amper 500 miljoen frank in de begroting voor 1990 in. Toen de derde fase van de staatshervorming was afgerond en het Sint-Michielsakkoord een feit was, kreeg de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie in 1994 een budget van meer dan één miljard frank voorgeschoteld. Er kwam immers geld vrij via het Sint-Michielsakkoord, namelijk de trekkingsrechten ten gunste van de commissie op het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest.

Op dit ogenblik staat de Vlaamse Gemeenschapscommissie alweer aan de vooravond van een ingrijpende verandering : de provincie Brabant wordt gesplitst en ze zal haar aandeel in de gesplitste provincie overnemen. Ook de begrotingsperikelen blijven duren. Samen met de provinciale instellingen in Brussel erft de commissie ook de eraan verbonden zware financiële lasten. Wat de niet-onderwijsinstellingen betreft loopt het tekort dit jaar al op tot bijna 100 miljoen frank. Dit jaar vertoont wel een boni voor de onderwijsinstellingen, maar vanaf volgend jaar zal ook daar een gelijkaardig tekort de kop opsteken. Daarom ook moet de Vlaamse Gemeenschapscommissie aan het kwaliteitsaanbod werken en de provinciale "erfenis" mag dat niet beletten.

Nogmaals pleit ik voor een gestructureerd overleg vanwege de Vlaamse Raad en de Vlaamse Gemeenschapscommissie, teneinde een doortastend beleid voor de Vlaamse Gemeenschap in de hoofdstad uit te stippelen. Zo creëren we een belangrijk politiek discussieforum dat de band tussen Brussel en Vlaanderen moet intensifiëren.

De Vlaamse Raad gaf hiertoe al de aanzet. Het Advies- en Overlegco-

mité voor Brussel en Vlaams-Brabant kreeg al de kans om even van gedachten te wisselen met de leden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Onlangs nog werd een gemeenschappelijke vergadering georganiseerd van de uitgebreide bureaus van de Vlaamse Raad en de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Naar aanleiding daarvan ging ik even na in welk opzicht de regelgevingen van de Vlaamse Gemeenschap rekening houden met de Brusselse situatie en het bestaan van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Mijn conclusies in dit verband wil ik graag aan de plenaire vergadering van de Vlaamse Raad en aan de Vlaamse regering voorleggen.

Een aantal decreten bevatten bepalingen voor Brussel, gaande van de vermelding van de Vlaamse Gemeenschapscommissie als inrichtende overheid tot expliciete vermelding van de Brusselse instellingen met naam.

Af en toe merken wij dat de Vlaamse decreetgever aarzelt. Een aantal andere decreten en uitvoeringsbepalingen bevatten echte Brusselparagrafen, zoals bijvoorbeeld het decreet van 24 juli 1991 betreffende de erkenning en de subsidiëring van de Nederlandstalige culturele centra. De decreetgeving waarbij, via het systeem van voorafname, door de Vlaamse Raad extra middelen worden toegewezen aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie is zeer interessant. Belangrijke voorbeelden hiervan zijn het Vlaams Fonds voor integratie van kansarmen van de Vlaamse Gemeenschap, waarbij 40 miljoen frank wordt voorafgenomen voor Brussel. Het decreet op het investeringsfonds voorziet in een progressieve voorafname voor Brussel. Het decreet van 3 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid, verleent subsidies aan de gemeenten en aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor

het opmaken en uitvoeren van een jeugdwerkbeleidsplan. De Vlaamse Gemeenschapscommissie krijgt hiervoor 6 percent toegekend van het krediet dat wordt uitgetrokken voor de uitvoering van het decreet.

Recentelijk heeft de Vlaamse minister van Cultuur bij decreet van 1 juni 1994 tot regeling van de overdracht van roerende en onroerende goederen van de Vlaamse Gemeenschap aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie, de overdracht gerealiseerd van een aantal culturele gebouwen met lokale functie. De Vlaamse regering heeft daaromtrent evenwel nog geen uitvoeringsbesluiten genomen, maar in dit verband wil ik de minister vragen hoever het nu staat met die uitvoeringsbesluiten.

De verbijzondering van het Vlaams beleid voor Vlaams-Brussel kent een positieve evolutie. Met het oog op de toekomst heb ik evenwel nog de volgende suggesties voor de Vlaamse Raad en de Vlaamse regering.

Het is noodzakelijk dat decreten en besluiten van de Vlaamse Gemeenschap getoetst worden op hun toepasbaarheid op het terrein in Brussel.

De volgende twee instrumenten zijn hierbij van essentieel belang.

Ten eerste moet het inlassen van zogenaamde Brusselparagrafen in Vlaamse decreten en besluiten de algemene norm zijn. Dergelijke paragrafen bevestigen de band met de Vlaamse Gemeenschap. Dit veronderstelt wel dat in de voorontwerpfase van het tot stand komen van decreten en besluiten deze paragrafen ook worden ingeschreven.

Ten tweede is het systeem van voorafnames voor de VGC een zeer goed model bij Vlaamse regelgevingen die worden uitgewerkt ten voordele van lokale besturen. Wij pleiten niet voor een algemene delegatie van bevoegdheid aan de VGC, maar wel voor een delegatie van de uitvoeringsbevoegdheid voor wel bepaalde decreten. Deze uitvoeringsbevoegd-

Creyf

heid toevertrouwen aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie garandeert de Vlaamse Raad dat zijn decreet concreet wordt toegepast op het terrein zelf in Brussel. Bovendien heeft de Vlaamse regering toezicht op deze uitvoering via de voorgedijregeling op de VGC als ondergeschikt bestuur van de Vlaamse Gemeenschap.

Ik wil een en ander even met een voorbeeld illustreren. Het huidige decreet van 24 juli 1991 op de culturele centra blijkt, niettegenstaande de goed bedoelde Brusselparagrafen, toch nog moeilijk toepasbaar in Brussel. Naar aanleiding van het reeds vermelde decreet van 1 juni 1994 dat de overdracht van lokale culturele gebouwen aan de VGC regelt, kunnen wij overwegen om tevens de uitvoeringsbevoegdheid van het decreet op de culturele centra uit 1990, dat momenteel wordt herzien, aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie toe te vertrouwen. Op deze wijze ontstaat een coherente regelgeving.

Om alle misverstanden te vermijden, voeg ik eraan toe dat dit voorbeeld geen verdoken pleidooi is voor meer macht of meer geld voor Brussel. Ik sta niet aan de Brusselse klaagmuur, ik waardeer ten eerste de groeiende belangstelling voor de hoofdstedelijke problematiek en de grote inspanningen die de Vlaamse regering zich getroost.

Een vierde mogelijkheid is erkenning en subsidiëring van welzijnsvoorzieningen en -organisaties die worden gekoppeld aan een programma. Ik stel evenwel vast dat de gebruikte parameters voor Vlaanderen meestal geen rekening houden met de specifieke situatie van Brussel. We pleiten dan ook voor een correctie. Ten eerste omwille van de verzorgingsfunctie van Brussel. Ik denk daarbij aan het groot aantal pendelaars uit Vlaanderen. Ten tweede moet er ook een correctie komen omwille van het multicultureel ka-

rakter van Brussel. En ten derde is een correctie nodig om de positie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie te Brussel te versterken ten aanzien van de Commission Communautaire Française – de Cocof. Deze laatste beschikt sedert de jongste staatshervorming immers over decretale bevoegdheid.

Ten slotte kan de erkenning van de Vlaamse Gemeenschap te Brussel worden bevestigd door de gewaarborgde aanwezigheid van een Brusselse vertegenwoordiger in de Hoge Raden, de advies- en overlegorganen en de pararegionale instellingen van de Vlaamse Gemeenschap. Het aanwijzen van deze vertegenwoordiger zou op voorstel van de Vlaamse Gemeenschapscommissie kunnen gebeuren.

Mijnheer de minister, collega's, ik vraag geen spectaculaire aanpak en geen aparte behandeling. Wat ik wel wil bereiken, is dat ten eerste de band tussen Vlaanderen en Brussel wordt versterkt. Ten tweede wil ik ook dat de decreetgever zorgvuldig tewerk gaat, zodat elk Vlaams decreet effecten heeft op het terrein in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie, die als Grondwettelijke instelling van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest fungeert en tegelijk een ondergeschikt bestuur is van de Vlaamse Gemeenschap, moet hierbij onze evidente partner zijn.

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer J. Van Hauthem (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, toen we vorig jaar de begroting van dit departement bespraken, hebben wij het ook even gehad over de resultaten van het Sint-Michielsakkoord met betrekking tot Brussel en met betrekking tot de positie van de Brusselse Vlamingen in Brussel.

Dat institutionele debat – en ik

kom er straks nog op terug – lijkt een beetje vervlogen te zijn. Ik herinner me evenwel dat in Brussel toen de vrees leefde dat de dotatie zou verminderen. Men ging er immers van uit dat het Sint-Michielsakkoord zoveel meer zou opbrengen, ook voor de VGC. Men vreesde dat de Vlaamse regering dat bedrag zou compenseren en afhouden van de dotatie die elk jaar aan de VGC wordt gegeven. Welnu, de vrees voor vermindering is min of meer bewaarheid geworden. Er wordt immers voor 30 miljoen frank gesnoeid. Nochtans werd dit vorig jaar nog ontkend. Ik begrijp niet dat men de verklaringen van vorig jaar nu niet helemaal toepast. Bovendien moet de VGC nu, ten gevolge van de splitsing van de provincie Brabant, ook nog de lasten van bepaalde instellingen dragen.

Wat mij ook stoort – en ook dit heb ik vorig jaar al aangehaald – zijn de trekkingsrechten. Ik lees in het verslag – en ik verontschuldig mij voor het feit dat ik de vergadering van die bewuste adviescommissie niet kon bijwonen – dat men een programma zal opstellen voor eventuele trekkingsrechten die men in de schoot geworpen zou krijgen. Dat is pervers. Het is op dit ogenblik dus voldoende dat één van de twee gemeenschappen in Brussel gebruik maakt van de trekkingsrechten, opdat de andere gemeenschap naar rato van de verdeelsleutel eveneens geld in de schoot geworpen zou krijgen. Of die gemeenschap dat nu gevraagd heeft of niet, doet niets ter zake. Men deelt geld uit. Dat is een perfecte illustratie van het soort wafelijzerpolitiek, van het soort wafelijzerfederalisme, waartegen men gedurende zoveel jaren van leer is getrokken.

Men vergeet echter dat de middelen die men van het gewest ontvangt, hoofdzakelijk door Vlaanderen worden betaald. Er wordt in een budget voorzien ; de ene gemeenschap doet een beroep op de trekkingsrechten en via de verdeelsleutel ontvangt de andere gemeenschap automatisch

Van Hauthem

evenveel. Wij weten allen welke gemeenschap als eerste van deze trekingsrechten zal gebruik maken, met name de Franse Gemeenschap.

De voorzitter : De heer Anciaux heeft het woord.

De heer V. Anciaux : Mijnheer de voorzitter, de trekkingsrechten worden inderdaad automatisch toegekend aan de andere gemeenschap. Het gaat echter om geld van de begroting van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en niet om geld van Vlaanderen en/of Wallonië.

De heer J. Van Hauthem : Onrechtstreeks wel.

De V. Anciaux : Neen, het gaat om geld, betaald door de Brusselse belastingbetaler.

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer J. Van Hauthem : Dat is dan waarschijnlijk de reden waarom het Brussels Gewest geregeld gaat aankloppen bij de federale overheid, teneinde een aantal miljarden frank te ontvangen omwille van de hoofdstedelijke en internationale functie die het vervult.

De heer V. Anciaux : U verwacht alles met elkaar.

De heer J. Van Hauthem : Zo lang het Brussels Gewest geen fiscale autonomie heeft, komt het geld uit de centrale, federale pot. Wij weten allen door wie deze pot voornamelijk wordt gespijsd.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, sta me toe enkele woorden te zeggen over TV-Brussel. Enerzijds is het positief dat er in Brussel een zender is en dat de uitzendingen gedeeltelijk door de BRTN worden uitgezonden. Twee of drie jaar geleden heb ik dienaangaande een interpellatie gehouden. Ik herinner mij nog dat er toen zeer weinig parlementsleden aanwezig waren. De minister zei destijds dat hij de BRTN

ooit had gevraagd om een uitzending specifiek over Brussel uit te zenden, maar men had dit geweigerd. Nu neemt de BRTN een gedeelte van de uitzendingen van TV-Brussel over, maar deze programma's werden intussen reeds naar een minder geschikt uitzenduur verplaatst.

Met de inhoud van de programma's van TV-Brussel ben ik het zeker niet eens, meer bepaald met betrekking tot het kritiekloze promoten van de multiculturele maatschappij en van de integratietheorie. Tevens verwijs ik hierbij naar de behandeling van het Vlaams Blok bij de voorstelling van de gemeenteraadsverkiezingen. Wij kwamen namelijk aan bod samen met het Front National, terwijl er zelfs voor Agalev een aparte uitzending was. Dit geeft duidelijk de mentaliteit aan van de verantwoordelijken voor de redactie van TV-Brussel. Wij hebben overigens nog steeds geen lid in de raad van bestuur. Ooit deelde ik dit mee aan de voorzitter, maar ik heb nooit een antwoord ontvangen. Nu hebben wij opnieuw een aanvraag ingediend, en een lid van onze partij voorgesteld. Indien wij nu andermaal geen antwoord ontvangen, zullen wij hierover een interpellatie houden.

Ik blijf me ertegen verzetten dat TV-Brussel en Télé-Bruxelles worden gefinancierd met middelen van het Brussels Gewest. Dit illustreert overigens perfect hoe men in Brussel in verschillende dossiers de weg opgaat van een vermenging tussen gemeenschapsaangelegenheden en gewestaangelegenheden. In het verleden was voor alle Vlaamse partijen die het in Brussel voor het zeggen hadden een *conditio sine qua non* om tot een bepaalde structuur te komen : geen vermenging tussen gewest- en gemeenschapsaangelegenheden.

TV-Brussel en ook Télé-Bruxelles tonen aan dat men daar naartoe gaat.

Mijnheer de minister, vorig jaar hebben wij hier allemaal ook gesproken

VB-Kamerlid Joris Van Hauthem pleitte bij de bespreking van de Brussel-begroting voor een strategie over de institutionele toekomst van Brussel

over een strategie voor Brussel. U was daar toen zeer verheugd over. Maar blijkbaar verstaan wij onder de term strategie allebei iets anders. Strategie betekent voor mij ook nadenken over de institutionele toekomst van Brussel. Als u en de meerderheidspartijen in het algemeen het hebben over een strategie van Vlaanderen ten opzichte van Brussel, dan gaat het eigenlijk niet zo zeer om de aanwezigheid van Vlamingen in Brussel of over hun machtspositie, maar over de aanwezigheid van Vlaanderen in Brussel. Dat is iets helemaal anders. Ik zal het meteen cru en om het duidelijk te maken simplistisch zeggen. U mag nog zoveel middelen uittrekken als u wil om in Brussel kunstenfestivals te organiseren, om theaters te subsidiëren, wat op zich niet slecht is, u moet mij niet verkeerd begrijpen, u mag daarvoor volgend jaar in nog 30 miljoen frank meer voorzien, maar wat als er op een zeker moment in Brussel bijna geen Vlamingen meer wonen of als zij daar in het beleid niets te zeggen hebben ? Dan zijn al

Van Hauthem

die inspanningen boter aan de galg. Dat is het wat ik bedoel met uw strategie die erop gericht is Vlaanderen in Brussel aanwezig te brengen. Maar dat is iets heel anders dan een concrete machtspositie van de Vlamingen in Brussel. Het stoort mij altijd dat Brussel vanuit Vlaanderen meer en meer enkel als een medium gezien wordt. Ik zeg niet dat dit uw schuld is. Ik stel alleen maar vast. U kent de slogan : Brussel is voor ons het venster op de wereld". Dat is nog juist ook. Brussel is een podium waarop wij ons kunnen presenteren naar de internationale gemeenschap, naar Europa en naar de wereld toe. Maar als men alleen vanuit dat standpunt vertrekt, dan beschouwt men Brussel niet meer als een leefbare realiteit waarbij men zich afvraagt waar de Vlamingen op het vlak van de macht staan, maar wordt het een lege doos. Een lege doos waar u miljoenen en miljoenen frank instopt om effectief Vlaanderen te promoten via Brussel, maar waarbij men uit het oog verliest wat er in de toekomst met de machtspositie van de Vlamingen in Brussel moet gebeuren.

Wat ik wil zeggen is dat Brussel de jongste jaren afwezig blijft uit het institutionele debat. Dat is wat ik de meerderheidspartijen verwijt. Lees "Vlaanderen-Europa 2002". Lees de Septembeer verklaring van de Vlaamse regering. Daarin heeft zij het wel over die institutionele toekomst van Vlaanderen, waarmee men eigenlijk het Vlaamse Gewest bedoelt. Dan doet minister-president Van den Brande bepaalde uitspraken over hoe de staatshervorming nog niet is afgelopen en hoe die verder zal moeten verlopen, over de gedeeltelijke splitsing van de sociale zekerheid omdat hij pleit voor meer bevoegdheidspakketten. Daarin kunnen wij hem allemaal volgen. Maar waarover nooit wordt gesproken is de vraag waar wij Brussel institutioneel plaatsen in het debat over de toekomst van Vlaanderen. Die vraag

wordt angstvallig vermeden. Met andere woorden, de Vlaamse meerderheidspartijen, of moet ik zeggen, ik hoop van niet, Vlaanderen in het algemeen, heeft er zich bij neergelegd dat Brussel institutioneel nu eenmaal een gewest is en dat daaraan niet meer te tornen valt. Dat wij tot nu toe de sociale zekerheid nog niet in handen hebben, nog niet beschikken over de fiscale en financiële autonomie, daarover is iedereen het eens. Daar wil men stappen voor doen. Maar de vraag : wat met Brussel, ontwijkt men eens te meer en dat op één jaar voor de gewestverkiezingen die belangrijk kunnen zijn. De heer Seghers heeft het hier al aangehaald. De Vlaamse Gemeenschapscommissie kan op die manier niet meer blijven werken, net zoals de Nederlandstalige verkozenen in de Brusselse Gewestraad die taken niet meer aan kunnen.

De VGC wordt een beetje beschouwd als het gemeentebestuur van de Brusselse Vlamingen, namelijk dat wat de gemeenten zelf niet doen, komt naar de VGC. De VGC telt elf leden. Wat is het gemiddeld inwonersaantal van een gemeente die bestuurd wordt door elf gemeenteraadsleden ? Het is nogal duidelijk dat dit onvoldoende is.

Toen Brussel een derde gewest werd – ik was hier nog niet – vond men het jammer dat er geen Vlaamse minimumvertegenwoordiging was in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. Het zou bij de volgende ronde echter zeker in orde komen. Die volgende ronde is echter al achter de rug. Als we de Franstaligen mogen geloven, blijft die afgesloten en ze hebben, vanuit hun standpunt gezien, nog gelijk ook. Van die minimumvertegenwoordiging is niets in huis gekomen. We hebben de gemeenteraadsverkiezingen achter de rug en we kunnen gerust zeggen dat het een ramp is geweest voor de Vlaamse lijsten. Dan verheug ik er mij natuurlijk over dat mijn partij vooruit is gegaan, maar het verheugt mij niet –

en ik wentel mij niet in leedvermaak, mijnheer de minister, begrijp mij niet verkeerd – dat u en de VLD het in Brussel absoluut niet goed gedaan hebben. Die verkiezingen hebben de Vlaamse aanwezigheid in Brussel geen goed gedaan. Wij gaan erop achteruit. Er wordt al jaren gevraagd naar een minimumvertegenwoordiging van de Brusselse Vlamingen op het gemeentelijke vlak. Bij de staatshervorming van 1988-1989 heeft men – hoewel er Vlaamse vertegenwoordigers waren in de Brusselse Executieve – toegegeven dat de vertegenwoordiging in de Brusselse Raad nog niet geregeld was en dat de Vlamingen ook in de gemeenten onvoldoende waren vertegenwoordigd. Ook dat zou tijdens die volgende ronde worden geregeld. Ik herhaal nogmaals, die volgende ronde, het Sint-Michielsakkoord, is voorbij en de Franstaligen willen het daarbij laten.

Als men het heeft over de machtspositie of de positie van de Vlamingen in Brussel, kan men niet voorbij aan de vragen waarom de Vlamingen Brussel blijven ontvluchten en of Brussel nog een leefbare stad is. Een aantal jaren geleden hebt u een opiniepeiling gehouden over het beeld dat men in Vlaanderen over Brussel heeft. Het resultaat was bijzonder negatief. Ik wil dat nog wel voor een deel toeschrijven aan het minder goede imago dat een hoofdstad altijd heeft. Brussel is nu eenmaal het machtscentrum van België. Daar worden de beslissingen genomen. Die studie vermeldde echter nog een aantal andere redenen, zoals de criminaliteit en het vreemdelingenprobleem, die Brussel minder aantrekkelijk maakten om in te leven.

Ook over Brussel als internationaal centrum stelt men zich geen vragen. Men verheugt zich daarover, maar men vergeet erover na te denken of Brussel dit wel aankan. Ik wil niet simplistisch doen, maar ik moet u zeggen dat de delen van Brussel die nog leefbaar zijn, onbetaalbaar zijn voor het merendeel van de inwoners

Van Hauthem

en de buurten die nog betaalbaar zijn, worden meer en meer onleefbaar. Dat is de evolutie. Rond die problemen stelt men zich in het kader van deze begroting echter geen vragen. Men vraagt zich niet af of Brussel al die internationale functies, met de sociale en taalkundige gevolgen die eraan verbonden zijn, wel aankan. Men vraagt niet of Brussel dit financieel wel aankan. Het zou niet de eerste keer zijn dat de Brusselse Executieve bij de federale overheid moet gaan bedelen om, "in het kader van de hoofdstedelijke en internationale functies" zoals zij het zo mooi verpakken, miljarden los te krijgen van de federale pot die voor het grootste deel worden opgehoest door Vlaanderen zelf.

Een ander element is de taalwetgeving. Ik wil hier nu niet te diep op ingaan omdat we het er al zo vaak over gehad hebben. Ook daarover rept men met geen woord en worden er geen middelen aangereikt om die zaak nu eindelijk eens recht te trekken.

Deze zaak zit al scheef sedert het ogenblik dat de taalwetgeving in werking is getreden, op dit ogenblik dus 31 jaar.

Mijn verwijt is dat men het in het kader van een begroting over Brussel wel heeft over de manier om Vlaanderen via Brussel te promoten, maar niet over de institutionele toekomst van Brussel en de machtspositie van de Vlamingen in Brussel.

Anderzijds gaan de Franstalige politici en de Franstalige partijen het debat over Brussel op institutioneel vlak niet uit de weg. Sedert het ontstaan van de Brusselse Gewestraad, waarvan ik enkele jaren deel heb uitgemaakt, heeft men dit debat niet ontweken. Naar aanleiding van verklaringen van de heer Van den Brande, die in de Brusselse Gewestraad werden besproken, hadden de Franstaligen wel degelijk een standpunt

met betrekking tot de institutionele positie van Brussel. Wij, Vlamingen, leggen ons neer bij het feit dat Brussel een Gewest is, waar wij vooralsnog worden gedooft in de regering – de tijd speelt in het voordeel van de Franstaligen, waar wij geen minimumvertegenwoordiging krijgen in de Raad – blijkbaar ligt niemand hiervan wakker, en waar wij ook achteruit gaan in de gemeenten.

Als ik pleit voor een strategie, is dit niet enkel in termen van budgettaire middelen of in termen van de investeringen in theaters en festivals, hoe belangrijk ik deze ook vind. Zolang deze investeringen niet gebed zijn in een algemene institutionele strategie ten opzichte van Brussel, zolang hierover niet wordt gesproken in de Vlaamse Raad, blijft deze begroting een eiland, die wij in geen geval kunnen goedkeuren. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Dielens heeft het woord.

De heer F. Dielens (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zal mij in het eerste deel van mijn uiteenzetting vooral inlaten met begrotingscijfers.

Hoewel men hierover van mening kan verschillen, verheugt het mij dat uit de begroting 1995 blijkt dat Vlaanderen Brussel gelukkig niet loslaat en in Brussel blijft investeren, ook in materies die de Vlaamse Gemeenschapscommissie behandelt.

De dotatie van de Vlaamse Gemeenschap aan de VGC evolueert van 453 miljoen frank in 1994 naar 462 miljoen frank in 1995. De dotatie blijft dus "welvaartvast". Misschien vinden sommigen dit bedrag te laag, ik zal hierop later nog terugkomen.

Het was inderdaad geen evidentie. Minister Weckx zal dit, beter dan wie ook, kunnen beamen.

Immers, als gevolg van de Sint-Michielsakkoorden worden activiteiten die de vroegere provincie Brabant inzake onderwijs, cultuur en persoonsgebonden aangelegenheden in

Brussel ontplooid, overgeheveld naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Dit heeft tot gevolg dat het volume van de VGC-begroting van nagenoeg 1,2 miljard frank in 1994 toeneemt tot 2,5 miljard frank in 1995. Sommigen beschouwden dit als een argument om te beweren dat de Vlamingen in Brussel goed worden bedeed en dat de dotatie van de Vlaamse Gemeenschap aan de VGC niet per se moest worden verhoogd, dus niet moest worden geïndexeerd. Het siert minister Weckx dat hij deze indexering er toch heeft "doorgekregen". Vlamingen die vinden dat de Vlamingen in Brussel rijkelijk bedeed worden, zijn onvoldoende op de hoogte van de situatie of zijn te kwader trouw.

Ter illustratie van de moeilijke situatie van de Vlaamse Brusselaars citeer ik de problematiek van de overheveling van het Nederlandstalig provinciaal onderwijs naar de VGC.

Ingevolge de Sint-Michielsakkoorden en in uitvoering van een nieuw artikel van de Grondwet, bepaalt een nieuw artikel van de bijzondere wet van 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een bijzondere dotatie toekent aan de Vlaamse en Franse Gemeenschapscommissie voor onder andere het provinciaal onderwijs. Voor het provinciaal onderwijs bedraagt deze dotatie 1,050 miljard frank.

Voor 1995 wordt zij tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschapscommissie verdeeld volgens de bestaande verdeling 55N/45F. De VGC krijgt in 1995 bijgevolg 659 miljoen frank. Vanaf 1996 bedraagt deze dotatie ongeveer 200 miljoen frank minder omdat er een andere verdeelsleutel zal worden gehanteerd, met name 38N/62F.

Vanaf 1996 zal het onderwijsdeficit voor de VGC, op basis van de beschikbare gegevens, bijgevolg rond de 120 miljoen frank schommelen. Om die reden is de VGC genoodzaakt reeds in 1995 de uitgaven van

Dielens

de overgenomen provinciale diensten en instellingen met 2,5 percent te drukken. Dit komt ongeveer overeen met 27,5 miljoen frank.

Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat in de vroegere provinciale scholen die thans door de VGC worden beheerd en gefinancierd, zoals bijvoorbeeld het Anderlechtse Coovi, ook kwaliteitsonderwijs wordt geboden aan heel wat Vlaamse jongeren van buiten het Brusselse Gewest. Hoe de Vlaamse Brusselaars ondanks hun financiële moeilijkheden toch investeren in jongeren van buiten Brussel !

Laten wij evenwel terugkeren naar de dotatie van de Vlaamse Gemeenschap aan de VGC. De dotatie blijft dus welvaartsvast, maar voor triomfalisme is zeker geen plaats. Er moet immers eens te meer worden opgemerkt dat er helaas geen sprake is van een structurele verhoging in de dotatie 1995 van de Vlaamse Gemeenschap aan de VGC. Daardoor blijft het fenomeen bestaan dat diverse Nederlandstalige culturele en vooral welzijns- en gezondheidsinstanties in het Brussels Gewest het met minder middelen moeten stellen dan vergelijkbare instanties in het "Vlaamse hinterland".

Ik zal het nu hebben over de begroting 1995 van de Vlaamse Gemeenschap inzake de culturele, de welzijns- en de gezondheidsmateries met betrekking tot Brussel. Wanneer ik dieper inga op deze begroting kom ik tot volgende vaststellingen. In de welzijnssector beschikt de VGC over 40 miljoen frank voor kansarmoedebestrijding uit het kansarmoedefonds. Dit bedrag, dat voorlopig nog jaarlijks aan allerlei projecten wordt besteed, is uiteraard nuttig en nodig. Toch zijn het in werkelijkheid grote druppels op de hete Brusselse plaat. De noden in de welzijns- en gezondheidssector zijn niet alleen immens, maar nemen helaas nog toe. Tijdens het Brussels kansarmoede-overleg van 1993

bleek dat het aantal daklozen en personen die onder de armoedegrens leven schrikbarend toeneemt. Uit het kansarmoede-overleg bleek toen dat de problematiek rond drugs en jeugdprostitutie en met betrekking tot seropositieven en aidslijders, met de dag nijpender werd.

Eind 1994 is aan deze toestand weinig veranderd ; de duale samenleving en de toenemende armoede zijn in het Brussels Gewest keiharde realiteit. De prangende toestand houdt aan, ondanks de lovenswaardige inspanningen van de VGC waardoor ook via andere kanalen dan het kansarmoedefonds in 1995 bijkomende middelen zullen worden ter beschikking gesteld van de welzijnssector. In dat verband denk ik aan de nieuwe verordening voor de Nederlandstalige dienstencentra voor bejaarden, waardoor de middelen voor dergelijke dienstencentra in kansarme wijken gevoelig worden verhoogd. Het moet mij echter van het hart dat het bedrag van 40 miljoen frank uit het kansarmoedefonds dat voor het Brussel Gewest is bestemd, ongeveer evenveel bedraagt als wat bijvoorbeeld aan de stad Hasselt wordt gegeven. Dit illustreert hoe ontoereikend de middelen zijn. Kortom, de welzijnssector wordt nog steeds stiefmoederlijk behandeld.

Mijnheer de minister, denkt u niet dat de Brusselse welzijnssector dringend nood heeft aan meer structurele maatregelen ? Kan en wil u op dat vlak mee een visie op termijn helpen ontwikkelen ?

Vervolgens wil ik het hebben over de overdracht van de Brusselse gemeenschapscentra van de Vlaamse Gemeenschap naar de VGC. Het decreet dat deze overdracht regelt, werd in 1994 uiteindelijk goedgekeurd. Voor het begrotingsjaar 1995 voorziet de Vlaamse Gemeenschap trouwens in bijkomende middelen. In dat verband heb ik twee vragen.

Ten eerste, hoever staat het met de planning van de overdracht ? Hoe zal dit concreet gebeuren ?

Ten tweede, zal er intussen nog iets gebeuren aan een aantal schrijnende toestanden in bepaalde gemeenschapscentra ?

Het gemeenschapscentrum Nekkersdal in Laken klaagde in oktober van dit jaar nog dat voor haar lekkende daken, wanneer het iets of wat overvloedig regent, nog steeds geen oplossing is gevonden. Sinds ik u in december 1993 in de Vlaamse Raad hierover interpelleerde, is er aan deze trieste toestand bijna niets veranderd. Nekkersdal heeft hoogstens een aantal keren de Centrale Uitvoeringsdienst Gebouwen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap over de vloer gehad. Zullen de bijkomende middelen volstaan om schrijnende toestanden zoals in Nekkersdal, die helaas meer voorkomen, te verhelpen ?

Een ander punt betreft de vraag of er een visie bestaat op een volwaardige tewerkstelling in de Nederlandstalige sociaal-culturele en gezondheidssector. De toestand van de tewerkstelling in de sociaal-culturele en de gezondheidssector van Brussel ziet er ook voor 1995 nog steeds niet rooskleurig uit. Het net van Vlaamse gemeenschapscentra, dat uitermate belangrijk is voor de Vlaamse aanwezigheid in de hoofdstad, functioneert grotendeels op de inzet van personeelsleden tewerkgesteld in een DAC-statuut. De VGC is overigens zowat de laatste openbare instelling in België waar dit statuut nog niet werd vervangen door dit van "gesubsidieerde contractuelen". In de begroting-1993 van de VGC was een bijkomend bedrag voor die omschakelingsoperatie ingeschreven. Dit bedrag werd toen echter door de Vlaamse Gemeenschap geschrapt. Het was een gemiste kans om uiteindelijk een degelijk statuut te geven aan de DAC-ers. Na de aanhoudende en terechte druk van de Vlaamse Brusselse DAC-ers is er in 1994 gelukkig een lichte verbetering van het statuut gekomen. Uiteindelijk kwam de oplossing uit de bus waarbij aan de VGC-DAC-ers werd beloofd dat

Dielens

ze hetzelfde loon zouden ontvangen als de contractuelen binnen de administratie van de VGC. Intussen werd er wel een en ander gewijzigd aan het statuut van de contractuelen binnen de VGC. Zo werd het vakantiegeld gelijkgeschakeld met dit van de ambtenaren, wat een forse inlevering betekent. De uiteindelijke afrekening zal dus niet zo positief uitvallen. Daarnaast blijven er drie soorten DAC-ers tewerkgesteld in Nederlandstalige Brusselse instellingen bestaan, met name zij die onder bovengenoemde VGC-regeling vallen, zij die onder de Vlaamse regeling en zij die onder de Brusselse regeling vallen.

Tijdens de bijeenkomst van het Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant van november jongstleden hebt u verklaard dat de overschakeling van DAC naar gesco spoedig zal geregeld worden, in samenwerking met de ministers van Tewerkstelling van het Vlaamse en het Brusselse Gewest. Einde citaat. Hoever staat het nu met de uitwerking van een uniforme regeling en de omzetting van DAC-tewerkstelling in volwaardige tewerkstelling ?

Ten slotte wil ik ook beklemtonen dat ingevolge de staats Hervorming na de Sint-Michielsakkoorden de Franse Gemeenschapscommissie, in het Brusselse jargon Cocof genoemd, decretale bevoegdheid kreeg. De Vlaamse Gemeenschapscommissie kreeg die niet. De band tussen de Vlamingen in Brussel en Vlaanderen blijft dus hechter dan de band tussen Franstalige Brusselaars en Wallonië. Evenwel dient hierbij te worden opgemerkt dat het nuttig en noodzakelijk blijft dat ook in 1995 wordt nagegaan of de Vlaamse decreten voldoende toepasbaar zijn of blijven voor de Vlamingen in Brussel. Vooral de ontwerpen van decreet tot hertekening van het sociaal-cultureel vormingswerk dienen mijns inziens voldoende getoetst te worden aan de Brusselse realiteit.

Mijnheer de minister, ik kan u verzekeren dat verschillende Nederlandstalige sociaal-culturele organisaties in het Brusselse er nog niet gerust in zijn. Uiteindelijk kan niet genoeg worden benadrukt dat wie A zegt ook B moet zeggen ; met andere woorden, dat een intense band met Vlaanderen – en dus minder autonomie – ook een ruimere financiële inbreng vanuit Vlaanderen veronderstelt.

Het recente door de VGC goedgekeurde jeugdwerkbeleidsplan voor Brussel hield in dat, in overleg met de Vlaamse decreetmakers, voor de VGC een voorafname van 6 percent werd bedongen van de middelen van Vlaanderen beschikbaar voor het lokale jeugdwerk. Concreet betekent dit een feitelijke verhoging van circa 7 miljoen frank. Voor het voeren van een lokaal jeugdwerkbeleid te Brussel heeft de Vlaamse regering voor 1995 een bedrag van 33 miljoen frank ingeschreven. Een initiatief dat ook op andere terreinen navolging verdient !

Alhoewel de bicommunautaire sector in Brussel niet direct binnen deze begrotingsproblematiek valt, wil ik toch de aandacht van de gemeenschapsminister van Brusselse Aangelegenheden vragen voor de recente gebeurtenissen in de welzijnssector in Brussel en meer in het bijzonder in de rusthuissector.

Eenzijds zou men harder moeten kunnen optreden tegen bepaalde uitwassen met betrekking tot de wijze waarop vele rusthuisbewoners gehuisvest en behandeld worden. Anderzijds is men bang om de instellingen te sluiten die niet voldoen aan de minimale eisen, wegens ofwel gebrek aan alternatieve huisvestingsmogelijkheden, ofwel gebrek aan voldoende uitgebouwde diensten voor gezins- en bejaardenzorg, kortom voor thuiszorg. Hier knelt vooral het schoentje aan Franstalige zijde, die onwillig blijft bij het verlenen van haar noodzakelijk akkoord in deze bicommunautaire sector. Mogen wij vragen dat de Nederlands-

talige minister Grijp, die medeverantwoordelijk is voor dit beleid, op uw steun zou kunnen rekenen in zijn strijd om zijn anderstalige collega's te overtuigen de voorgestelde oplossingen mede ten uitvoer te brengen.

Tot slot wil ik heel kort ingaan op de problematiek van de Brusselse Rand en van Vlaams-Brabant in het algemeen, wetende dat Brussel en Vlaams-Brabant één communicerend vat zijn.

Ik zal kort zijn, aangezien wij nog maar zeer recent in deze Vlaamse Raad hebben gedebatteerd over deze problematiek naar aanleiding van diverse interpellaties van collega's.

De verdringingsverschijnselen in Vlaams-Brabant blijven meer dan ooit actueel ; niet in het minst in het licht van de recente verkiezingsuitslagen is nogmaals gebleken dat de verdringing van de Vlaams-Brabanders aanhoudt. Dit is zowel waar op het vlak van ruimtelijke ordening in het algemeen, als van de huisvesting in het bijzonder. Ik wil hier dan ook nogmaals een oproep richten tot alle collega's om de op tafel liggende decretale voorstellen in verband met het voorkooprecht en de herwerkte – en ik beklemtoon dit omdat er heel wat misverstanden over bestaan – voorstelling in verband met de huisvestingsgaranties, de vroegere vestigingsgaranties, zo spoedig mogelijk te verzoenen en goed te keuren. De verdringing blijft ook actueel op het politieke en culturele terrein. De vrees die wij in deze Vlaamse Raad samen hebben geuit, naar aanleiding van de mogelijke gevolgen van het stemrecht voor EU-onderdanen, werd de jongste uren mogelijk wat ingetoomd. Blijkbaar zou de EU, naar aanleiding van de Top van Essen, de risico's enigszins hebben gemilderd. Mijnheer de minister, wij wachten op precieze informatie desbetreffend, maar alleszins blijft onze eerder geuite oproep gelden.

Wij moeten dringend vanuit de Vlaamse regering met een grootse

Dielens

kennismakingsoperatie – ik spreek dus niet over onthaalpolitiek – naar de EU-onderdanen en de anderstaligen in onze regio's gaan, precies om hen ervan te overtuigen dat onze Vlaamse Gemeenschap kwaliteitsvol is en het gerechtvaardigde respect verdient dat haar toekomt.

Pas met wettelijke maatregelen – ik heb daarnet gesproken over decretale voorstellen – aangevuld met een psychologische aanpak, zullen wij de aangehaalde verdringingsverschijnselen een halt kunnen toeroepen.

De voorzitter : De heer De Boeck heeft het woord.

De heer A. De Boeck (*op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, Brussel ! Iemand die nu "europeest" maakte er in betere tijden een werkwoord van. Het "brusselen" is lang vergeten en haar partij heeft, in het Advies- en Overlegcomité van Brussel en Vlaams-Brabant, steeds haar kat gestuurd.

Agalev laat Brussel niet los. Hoofdstad van Europa : ja ; hoofdstad van België : ja ; hoofdstad van Vlaanderen : ja ; maar vooral het Brussel van de mensen ligt ons zeer nauw aan het hart.

Laten we vooral niet vergeten dat Brussel qua bevolkingsaantal de tweede grootste Vlaamse stad is, 's nachts dan. Overdag is Brussel de eerste stad van Vlaanderen, dit door tewerkstelling in administratie, handel en cultuur. De verhouding van deze Raad en haar regering tot Brussel is voor ons om al deze redenen uiterst belangrijk. Mijnheer de minister, wij betreuren het dat de effectieve bestedingsmogelijkheden in uw begroting met 30 miljoen frank zijn verminderd ten opzichte van 1994. In het Adviescomité gaf u dat ook toe, maar u verdedigde zich door te stellen dat u hard heeft moeten vechten om het geen 60 miljoen frank te laten worden en dat u budgetten voor beleidsvoorbereidende studieopdrachten heeft doorgeschoven

naar de post "allerhande uitgaven inzake Brussel", dit volgens u omdat hier de uitgaven worden gedaan die moeten bijdragen tot de uitstraling van Brussel. Was deze beslissing niet eerder electoraal geïnspireerd, zoals u zelf verklaarde in het Adviescomité toen u stelde dat de resultaten van uw beleidsvoorbereidende studieopdrachten door uw opvolger niet eens zouden worden gelezen ? Zou de uitstraling van Brussel niet ondersteund kunnen worden door er voor te ijveren om TV-Brussel, een kwalitatief zeer goede zender, ook in de rand toe te laten ? Zou het Flageygebouw, gelegen aan die prachtige vijvers in Elsene, geen uitstekend hoofdkwartier kunnen zijn voor de Nederlandse Taalunie of voor een soort Nederlands Goethe-instituut ?

Voor ons is de schamele 30 miljoen frank voor kansarmoedebestrijding een belangrijk minpunt. Vergeleken met de 20 miljoen frank voor het Kunstenfestival vind ik dit eigenlijk een peuleschil. Wij hebben niets tegen kunst met de grote K, maar laat ons toch wat meer doen voor de jeugdcultuur en de uitingen daarvan zoals zij aan bod komen in bijvoorbeeld de Ancien Belgique en de Vaartkapoen. In dit verband denken wij ook aan enkele verweesde genres, zoals bals en teerfeesten. Ik zou daar niet meewarig over doen, want ze zijn heel belangrijk in het sociale weefsel van een stad waar de Vlamingen jammer genoeg uit het privé-circuit worden geweerd.

Mijnheer de minister, om te besluiten vragen wij dat het Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant zou fungeren als een volwaardige commissie.

Ten slotte liggen er ons nog twee zaken zwaar op de maag.

Hoe staat het met de uitvoering van de taalwetten in de Brusselse ziekenhuizen ?

Wij betreuren het ten zeerste dat u – als goede minister van Cultuur en

Brusselse Aangelegenheden – toch weer iets te voortvarend bent geweest bij het oprichten van de VZW Lunatheater. Het Rekenhof schreef u daarover op 7 november een brief. Wij wachten op uw antwoord.

De voorzitter : De heer Anciaux heeft het woord.

De heer V. Anciaux (*op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik neem nog zelden het woord in deze Raad omdat ik beleidsverantwoordelijke ben in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor gewestmateries en als lid van het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie bevoegd ben voor materies van de Vlaamse Gemeenschap. Als lid van deze Raad ben ik tegelijk rechter en partij en controleer ik mezelf. Dit is geen normale situatie.

De versterking van de band van de Brusselse Vlamingen met de hele Vlaamse Gemeenschap moet niet alleen behouden blijven, maar ook verscherpt worden. De Volksunie is geen voorstander van de overdracht van bevoegdheden naar de VGC.

Mijnheer de minister, ik verneem graag uw standpunt inzake de vertegenwoordiger van de Brusselse Vlamingen in de Vlaamse regering. Dit is een politieke beslissing.

Men stelt een institutionele en financiële evolutie vast. Ik vrees dat de evolutie van de gedachte niet altijd gunstig is voor de graad van integratie van de Brusselse Vlamingen in de Vlaamse Gemeenschap.

Mijnheer de minister, mijn tussenkomst inzake de begroting handelt niet zozeer over materies waarvoor u als minister voor Brusselse Aangelegenheden bevoegd bent. Ik betreur dat de andere ministers, bevoegd voor gemeenschapsmateries – ook in Brussel, niet aanwezig zijn bij de bespreking inzake Brussel.

Brussel is geen theoretisch begrip. Brussel is een stad met 1 miljoen inwoners, overdag aangevuld met

Anciaux

ongeveer 0,5 miljoen pendelaars. Brussel is niet alleen de tweede grootste Vlaamse stad inzake Nederlandstaligen, het is de grootste stad ter wereld waar Nederlands wordt gesproken. Brussel is een belangrijke stad in de geschiedenis der Nederlanden. Brussel is wettelijk de hoofdstad van Vlaanderen. Brussel heeft Vlaanderen nodig. Ook het omgekeerde is waar : een gezond Brussel is belangrijk voor de Vlaamse Gemeenschap, omdat het de poort op de wereld is. De Brusselse Vlamingen vervullen in de hoofdstad een scharnierfunctie. Zij vormen één van de minderheidsgroepen. Op hoofdstedelijk niveau zijn ze goed georganiseerd en onmisbaar voor het beleid ; op gemeentelijk niveau staan de Brusselse Vlamingen zo goed als nergens.

Alhoewel de Nederlandse culturele uitstraling hoogstaand is en duidelijk herkenbaar, zijn er heel wat problemen die ons dwingen een juiste strategie te ontwikkelen.

Ik som de problemen op.

Ten eerste, de internationalisering en de europeanisering van Brussel dreigen de Vlaamse Gemeenschap in een marginale positie te verdringen.

Ten tweede, de groeiende kloof tussen arme en rijk verhoogt de onzekerheid van de inwoners en verscherpt de samenlevingsproblemen van het Brusselse grootstedelijke milieu.

De institutionele asymmetrie van de gemeenschapsinstanties in Brussel, de CCF en VGC, zijn een derde probleem.

Ten slotte, de Brusselse toepassing van decreten en besluiten.

Ik wens wat dieper in te gaan op deze problemen.

De europeanisering van Brussel. Inzake tewerkstelling levert dit wellicht voordelen op. De sociale ver-

drukking en verdringing zijn echter nadelen die duidelijke gevolgen hebben in de Vlaamse rand rond Brussel.

De Vlaamse Raad voert een terecht en noodzakelijk beleid, terwijl ook de nodige investeringen in de Brusselse rand worden gepland. De nieuwe provincie Vlaams-Brabant ontwikkelde inzichten en beleidsvisies die het behoud en het bewust zijn van de identiteit in de hand moeten werken. Het lijkt wel een sprookje, maar in feite besteden we gewoon veel geld en energie aan de beklemmende symptomen van een niets ontziende europeanisering. De druk op de Brusselse ketel dringt alles naar de wand en wij proberen aan de buitenkant de rand te beschermen.

De Vlaamse Raad en de Vlaamse regering kunnen vanzelfsprekend niet rechtstreeks ingrijpen, maar kunnen ze geen privé-initiatieven in het leven roepen om de huisvesting van Vlamingen in de hoofdstad te bevorderen ? Dit is me pure ernst.

Hoe staat het met het Vlaams-Nederlands Cultuurhuis in Brussel ? Hoe ver is de Vlaamse regering bereid te gaan wat de podiumkunsten betreft ? Ze nemen toch een onmiskenbare plaats in de culturele uitstraling in. Er worden vele inspanningen geleverd, dat weet ik en ik feliciteer de minister ook daarmee, maar toch blijven we met het KVS-probleem kampen. Het is bijna vernederend te noemen : hét symbool van de Nederlandse cultuur in Brussel.

Mijnheer de minister, de Bourlaschouwburg en de nieuwe stadsschouwburg zijn beide eigendom van de stad Antwerpen. Miljarden frank van de Vlaamse Gemeenschap vloeiden naar de werken aan respectievelijk de vernieuwing en de bouw van deze cultuurtempels. Miljoenen frank werden bovendien opgeslorpt door de werkzaamheden aan het NTG en de opera in Gent, beide eigendom van de stad Gent. Ook nu

weer worden miljoenen frank uitgetrokken voor de oprichting van het museum voor moderne kunst in dezelfde stad. Misschien omdat de man die zich daarvoor inzet op de CVP-lijst voorkwam ?

Mijnheer de minister, ongeacht deze boosaardige opmerking, moet ik er u op wijzen dat de KVS inderdaad eigendom is van de stad Brussel, maar kan dan niet dezelfde inspanning worden geleverd voor deze Nederlandse totem als voor de gebouwen in de stad Antwerpen ? Ik weet dat u zich daar al intensief voor inzet, maar de bedragen waarin u voor de KVS wil voorzien, zijn peanuts in vergelijking met wat Antwerpen en Gent kregen.

De verarming van Brussel is nog zo'n probleem dat niet onopgemerkt voorbij gaat. Brussel is een aantrekkelijke stad. Natuurlijk is het dat. De heer Van Hauthem haalde een studie aan die Brussel in een negatief daglicht plaatste ten aanzien van de rest van Vlaanderen. Ik wil hem dan ook even herinneren aan een studie van professor Herman Vanderhaeghen, uitgevoerd in opdracht van de minister en waaruit blijkt dat Brussel voor Vlamingen de aantrekkelijkste stad is.

Is het niet waar misschien ? De poolfunctie die Brussel vervult is in menig opzicht groter dan die van welke andere stad in Vlaanderen dan ook.

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer J. Van Hauthem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Anciaux, ik betwist de studie van professor Vanderhaeghen niet en ook niet zijn stelling dat Brussel een aantrekkingskracht uitoefent op cultureel vlak.

Dat heeft echter niets te maken met de machtspositie van de Vlamingen in Brussel en hun permanente aanwezigheid. Investeren in structuren is belangrijk, maar dit kan ertoe leiden dat men de rest over het hoofd ziet en enkel investeert in een lege doos.

Van Hauthem

De aantrekkingskracht van Brussel op cultureel vlak is onder meer te danken aan de inspanningen van minister Weckx. De studie van de minister had echter als voorwerp de stad Brussel als stad om in te wonen. De studie waar u echter naar verwijst, ging over de stad Brussel als cultureel centrum, waar men na de culturele opvoering terug uit verdwijnt.

De voorzitter : De heer Anciaux heeft het woord.

De heer V. Anciaux : Mijnheer Van Hauthem, ik heb uw mening niet willen tegenspreken. Ik heb alleen maar tegenover de ene studie de andere willen stellen – het negatieve imago tegenover de stelling dat Brussel een poolcentrum is voor heel wat Vlamingen op verschillende vlakken van het maatschappelijke leven.

Brussel beschikt over een uitgebreid cultureel leven, er is een prachtig historisch erfgoed, dat door Sint-Lucas reeds vele jaren is vastgelegd. De leerrijke confrontatie met andere culturen apprecieer ik bijzonder. Er is geen enkele plaats in Vlaanderen waar men zo goed zijn eigen Vlaamse identiteit kan ontdekken als in Brussel.

Paradoxaal met dit alles gaat Brussel op sociaal vlak achteruit, Brussel verarmt. Op vijf jaar tijd is het aantal mensen dat leeft van een bestaansminimum gestegen met 24 percent – ter vergelijking : in Wallonië steeg dit aantal met 17 percent, in Vlaanderen is het gelukkig status quo gebleven. Met minder dan 10 percent van de totale Belgische bevolking huisvest Brussel 12,5 percent van de bestaansminimumtrekkers.

De duale maatschappij versterkt. De slachtoffers zijn niet de mensen van de welgestelde, rijke klasse, want die leven in getto's bij elkaar en dromen van een Euro-district. De slachtoffers zijn evenmin de mensen van de middenklasse, want precies zij ver-

huizen naar de groene rand. De slachtoffers zijn evenwel de kansarme Brusselaars, waaronder zeer veel autochtone Brusselaars of ingeweken Vlamingen.

In de regeringsverklaring staat dat op deze domeinen de Vlaamse regering eenzelfde inspanning zal dienen te leveren als ze destijds deed om de achterstand op cultureel gebied in te lopen en om een kwaliteitsvol aanbod te doen op welzijns- en gezondheidsgebied. De Vlaamse regering heeft dus in de regeringsverklaring erkend dat zij hiervoor verantwoordelijk is. Dit is niet alleen een ethische beleids optie, maar ook een strategische. Als men heel deze sector van welzijns-, gezondheids- en migrantenzorg overlaat aan de Franstaligen, dan worden deze mensen in de armen van de Franstaligheid gedreven. Er is hier al gewezen op de gebrekkige inspanningen van de regering ter zake en op het feit dat ze haar eigen beleidsverklaring niet volgt.

De veertig miljoen frank voorafname aan het Vlaams Fonds voor Integratie en Kansarmoedebestrijding is op zich goed. Deze voorafname ligt decretaal vast en kan niet zomaar worden gewijzigd. Toch gaat het hier om een belachelijk bedrag in vergelijking met de noden en behoeften in Brussel.

Als er evenveel geld door de Vlaamse Gemeenschap wordt gegeven aan Brussel voor de kansarmoedebestrijding als aan Maasmechelen of Hasselt, waar men de kansarmen op één hand kan tellen, dan is het toch overduidelijk dat dit bedrag belachelijk laag is. Antwerpen krijgt meer dan 400 miljoen frank voor kansarmoedebestrijding. Brussel, de VGC – die toch algemeen wordt beschouwd als de gemeentelijke vertegenwoordiger van de Vlaamse Gemeenschap in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest – krijgt 40 miljoen frank. Dat is minder dan 10 percent van hetgeen Antwerpen krijgt. Ik ben ervan overtuigd dat er in Antwerpen heel wat te doen is op het gebied van

kansarmoedebestrijding. Maar geen enkele stad wordt zoveel geconfronteerd met kansarmoede als Brussel. 40 miljoen frank is dus niet ernstig.

Hetzelfde geldt trouwens voor de welzijnszorg en de gezondheidszorg in het algemeen. Er zijn beleidsbrieven inzake gezondheid en kankerpreventie, er zijn initiatieven inzake Aids- en drugspreventie. Ik verwijst bijvoorbeeld naar het experiment "spuitenruil". Welnu, de Vlaamse Gemeenschap reserveert daarvan niets voor Brussel. Dit is niet conform de regeringsverklaring. Daarom neem ik hier als beleidsverantwoordelijke van de Vlaamse Gemeenschapscommissie het woord.

De grote vraag is natuurlijk of deze financiële inspanningen alleen maar moeten gaan naar degenen die Nederlands spreken. Maar wie zal bepalen wie er Nederlands spreekt en wie geen Nederlands spreekt ? Bovendien jagen we de hele migrantenbevolking zo naar de Franse Gemeenschap als de Vlaamse Gemeenschap er geen inspanning voor doet. De migranten waren oorspronkelijk ook niet Franstalig. Meer en meer migranten spreken geleidelijk aan Nederlands. Meer en meer vinden we ze terug in het Nederlandstalig onderwijs, met alle moeilijkheden vandien trouwens. Ik wil beklemtonen dat men inzake welzijns- en gezondheidsvoorzieningen een andere mentaliteit moet ontwikkelen. Men moet de verplichting inzien van de eigen verantwoordelijkheid. We hebben geen defensieve, maar een offensieve strategie nodig. Heel Brussel belangt ons aan. Maar dit is niet alleen de verantwoordelijkheid van Brussel, en zeker niet van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Dat beslist eigenlijk het best zo weinig mogelijk en liefst niets inzake welzijns- en gezondheidsaangelegenheden. Dat zijn gemeenschapsbevoegdheden. Ik weet wel dat er bicommunautaire aangelegenheden zijn waarvoor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bevoegd is. Maar deze bicommunautair-

Anciaux

re sector wordt geleidelijk aan ondermijnd langs Franstalige kant. Ik geloof er niet meer in. Persoonlijk heb ik er trouwens nooit in geloofd. Ik geloof meer in samenwerkingsvormen.

De heer J. Van Hauthem : U hebt dat hier nochtans nog verdedigd.

De heer V. Anciaux : De bicommunautaire sector heb ik zelf nooit verdedigd. De Vlaamse Gemeenschapscommissie alleen verantwoordelijk maken, is ook niet correct, ondanks de vele middelen die ze nu heeft gekregen. De Vlaamse Gemeenschapscommissie heeft de middelen meer dan nodig om aanvullend op te treden. Dit omwille van de bijzondere situatie, om overbruggingskredieten te verlenen, in afwachting dat de initiatieven kunnen ressorteren onder de reguliere decretale bepalingen.

Bepaalde leden van de Vlaamse regering stellen : de VGC geeft er geld aan, dus moet de Vlaamse regering dit niet meer doen. Dit is de zaken omkeren en daarmee kan ik geen genoeg nemen.

Dan zijn er nog de institutionele problemen. Er is een institutionele asymmetrie tussen de Cocof en de VGC. Ik ben ervan overtuigd dat onze standpunten de juiste zijn, dat de VGC een ondergeschikt orgaan moet blijven en dat haar band met Vlaanderen moet behouden blijven. Zij moet dan ook geen decretale bevoegdheid krijgen zoals de Cocof. Deze asymmetrie heeft evenwel tot gevolg dat de mentaliteit van de Franstaligen ten opzichte van de Vlaamse Gemeenschap negatief evolueert. Zij stellen zich steeds meer arrogant en superieur op omdat zij decretale bevoegdheden hebben. De verantwoordelijkheid van de Vlaamse regering wordt groter naargelang deze mentaliteit van de Franstaligen groeit.

Ten slotte kom ik terug op het probleem van de decreten en de beslui-

ten en hun toepasbaarheid in Brussel. Een aantal decreten en besluiten verzekert geen toepasbaarheid in Brussel. De administratie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie heeft in maart 1994 een document uitgegeven, met name : de decreten van de Vlaamse Gemeenschap en hun toepassing in Brussel. Hieruit blijkt dat verscheidene decreten en besluiten nog moeten worden aangepast.

Mijnheer de voorzitter, het is mijn wens dat er in de toekomst bij elk ontwerp van decreet inzake gemeenschapsaangelegenheden, vooraf overleg zou worden gepleegd tussen de administratie van de Vlaamse Gemeenschap en die van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Misschien kunnen de ontwerpen voorafgaandelijk als voorontwerp bij het Advies- en Overlegcomité Brussel en Vlaams-Brabant worden ingediend. Dit zou veel oplossen en op die manier zou de kritiek die in het Vlaams sociaal-cultureel werkveld geregeld wordt geuit over de niet toepasbaarheid van de decreten kunnen worden vermeden.

Mijnheer de minister, u draagt de verantwoordelijkheid voor Brussel, maar vandaag heb ik vooral de andere leden van de regering ter verantwoording geroepen. Ik hoop dat u mijn boodschap aan hen zult doorgeven.

De voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik dank de verschillende sprekers omdat zij dit begrotingsdebat, dat in de commissie inderdaad essentieel een cijfermatig debat is geweest, wat hebben opengetrokken.

Het is niet mogelijk om in het relatief korte bestek dat mij is toegewezen, op ieder belangrijke vraag in te gaan. Deze onderwerpen zijn namelijk belangrijk genoeg om in een afzonderlijk debat te worden behandeld.

Met betrekking tot de werking van het Adviescomité zullen wij in de Vlaamse Raad misschien naar andere formules moeten zoeken. Na de rechtstreekse verkiezingen, zullen wij in aanwezigheid van de eerste zes Nederlandstalige verkozenen uit de Brusselse Gewestraad moeten evolueren naar een autonome commissie Brussel. Deze commissie zou de bevoegdheid moeten hebben van een reële commissie in het Vlaamse parlement.

Het is goed dat dit van nu af reeds wordt voorbereid. Uit het debat en uit mijn verantwoordelijkheid in deze materie voel ik dat die samenwerking en die coördinatie wegens allerlei redenen soms mank lopen. De gemeenschappelijke strategie waarvoor ik verleden jaar en tijdens de commissiebesprekingen heb gepleit, zal moeten worden bepaald door de Vlamingen binnen Brussel en de Vlamingen buiten Brussel. Het is de hoogste tijd om te werken aan een meerjarenplan op lange termijn, om vast te leggen wat wij met onze hoofdstad Brussel in de komende jaren willen bereiken. Daarvoor hebben wij de mensen van Brussel nodig, want zij zijn de beste terreinkenners. Wat wij de voorbije drie jaar hebben gedaan binnen onze bevoegdheid moesten wij doen. Ik ben er ook over bekommerd dat deze inspanningen, zoals door de heren Van Hauthem en Anciaux is gezegd, op een zeker ogenblik nog zullen gebeuren voor een kleine groep Brusselse Vlamingen. De vraag zal dan ook rijzen of het sop de kool nog waard is en of wij op een bepaald ogenblik de strategie niet totaal zullen moeten wijzigen.

Mijnheer Anciaux, in het Vlaamse regeerakkoord is er een tienpuntenprogramma opgenomen, als gevolg van een debat in 1991 tijdens de vorige legislatuur waar het resultaat in een motie werd vastgelegd. Daarin staat een heel belangrijk hoofdstuk over de problematiek welzijn, migrantenwerking en gezondheid, omdat Brussel snel evolueert naar die

Weckx

duale maatschappij zoals ze daarstraks door sommigen werd geschetst.

Wij hebben tot op vandaag dit punt van het regeerakkoord nog niet gerealiseerd. Dat geef ik ruiterlijk toe. Dat is niet het gevolg van een gebrek aan belangstelling van de minister van Brusselse Aangelegenheden, voor wie het niet eenvoudig is om naast de verantwoordelijkheid voor cultuur ook de waakhond te moeten zijn van een aantal collega's die hun bevoegdheden naar best vermogen uitoefenen. Zij leggen om allerlei redenen niet altijd de belangstelling aan de dag voor de specificiteit van Brussel.

Na de rechtstreekse verkiezingen van het Vlaamse parlement moet er dringend werk worden van gemaakt. Het zal dan een stuk eenvoudiger zijn omdat de Nederlandstalige collega's uit het Brusselse Gewest, althans de eerste zes verkozenen, zullen zetelen in het Vlaamse parlement. Ik hoop zo tot een goede structuur te kunnen komen, waarbij wij op voet van gelijkheid met terreinkenners en met mensen die nadenken over Brussel zullen kunnen samenwerken.

Ik ben blij dat hier eveneens verschillende sprekers die niet woonachtig zijn te Brussel, het woord hebben gevoerd en een aantal mogelijke oplossingen voor de toekomst hebben aangereikt.

Mijnheer de voorzitter, ik wil antwoorden op enkele meer concrete uiteenzettingen van een aantal sprekers. De heer Seghers, mevrouw Creyf en de heer Dielens hebben gesproken over de cijfers. Niemand heeft uiteraard gezegd dat ze te hoog waren. Binnen de Vlaamse regering werd inderdaad een ernstig debat gevoerd over de structurele dotatie voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Het blijkt uit het verslag van de commissie dat wij er in geslaagd zijn –

niet zonder inspanningen, maar daarvoor zijn wij er – om deze veilig te stellen.

De structurele dotatie voor de VGC zal ook voor de volgende jaren bijzonder belangrijk zijn en moet hoe dan ook behouden blijven. Het is des te beter dat de welvaartsvastheid is gewaarborgd : voor het geheel van de kredieten voor de Brusselse aangelegenheden die op de specifieke basisallocaties voorkomen, is dit het belangrijkste gegeven. Het is ook het belangrijkste bedrag. Dat is terecht omdat de VGC daarmee haar complementair beleid ten gunste van de Brusselse Vlaamse Gemeenschap kan voeren.

De heer Anciaux en ik, als lid met raadgevende stem van het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, zijn goed geplaatst om te zeggen dat een deel van deze structurele dotatie van de VGC ook, maar weer te weinig, kan worden gebruikt voor initiatieven in de welzijns- en gezondheidssector en voor initiatieven voor migranten. Ik vind wel dat de Vlaamse Gemeenschap daar in de toekomst een grotere prioriteit moet van maken dan in de voorbije jaren.

Men heeft gesproken over de vermindering van de kredieten. Ik kan daarop in detail antwoorden, maar ik zal dat niet doen. Men moet op dat vlak de bluts met de buil nemen. In de sector cultuur, inbegrepen de dotatie aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie, gaan er op jaarbasis meer dan 900 miljoen frank naar Brussel. Ik heb het daarbij niet over de bibliotheken, niet over de staf-functionarissen van de trefcentra, omdat zij telkens gegroepeerd zijn in decreten van de Vlaamse Gemeenschap en geglobaliseerd worden in de artikelen die tegenover die decreten staan. Ik heb het ook niet over de toneelgezelschappen, over de dansgezelschappen. Betreffende deze aangelegenheden gaat het toch ook nog om enkele honderden miljoenen. Wij blijven rond de 900-miljoenbasis hangen. In 1994 ging het om een bedrag van 927 miljoen frank

en in 1995 zal dat 906,5 miljoen frank zijn.

Daarin zijn er posten die groeien, zoals de dotatie aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie met 9 miljoen frank en het decentralisatiedecreet op de jeugd met 7 miljoen frank.

Daarnaast zijn er posten die dalen. Een aantal sprekers hebben het gehad over een aantal "spectaculaire" dalingen, zoals de post "allerhande uitgaven Brussel" die van 60 naar 40 miljoen frank is verminderd en het Kunstenfestival dat van 39,7 naar 19,8 miljoen frank is gedaald.

Daar gaat een hele geschiedenis aan vooraf, zeker de discussie die wij hebben gehad in verband met het Kunstenfestival. Het Kunstenfestival heeft heel recentelijk – vorige week heb ik ze nog ontvangen op mijn kabinet – beslist om in 1995 een co-cultureel kunstenfestival te laten plaatshebben, gesteund door de twee grote gemeenschappen, door de Vlaamse Gemeenschapscommissie, nog niet gesteund door Cocof. Als ik de heer Moureau, in één van zijn verklaringen mag geloven, zullen zij dat nooit steunen, maar dat is een ander probleem. Wij geloven in dat festival, maar het gaat niet op dat wij, die het festival mogelijk hebben gemaakt, en de organisatoren, die terecht gewild hebben dat het co-cultureel zou worden, er vrede zouden mee nemen dat de Vlaamse Gemeenschap 65 tot 70 percent van de kosten van dit festival zou betalen en dat de Franse Gemeenschap op de enkele miljoenen frank zou blijven hangen die ze in 1994 aan het Kunstenfestival hebben toegekend.

Ik heb dit overigens verscheidene keren besproken met mijn Franstalige collega, minister Thomas, die ook Brusselaar is. Uiteindelijk hebben wij de inrichters van het Kunstenfestival laten weten dat hun keuze om het festival jaarlijks in een beperkte vorm dan wel om het tweejaarlijks te organiseren, fundamenteel geen politieke, maar een artistieke keuze

Weckx

is. Wij konden hen enkel meedelen welke mogelijkheden de overheden tegenover deze keuze kunnen plaatsen.

Zij hebben vorige week beslist om het festival in 1995 te laten doorgaan en hebben gevraagd welke bijdrage zij van de overheden mogen verwachten. Wij hebben geantwoord dat zij vanwege de Vlaamse Gemeenschap op 20 miljoen frank kunnen rekenen. Wat de Vlaamse Gemeenschapscommissie betreft, zal het om ten minste 6 miljoen frank gaan, het bedrag dat in 1994 voor dit festival werd toegekend. De bijdrage van de Franse Gemeenschap ligt nog niet vast. Minister Thomas heeft gezegd dat hij in elk geval zal trachten om het bedrag van ongeveer 9 miljoen frank, dat vorig jaar werd toegekend, te handhaven. Wat de Cocof betreft, staan wij het komende jaar voor een onoplosbare moeilijkheid.

Het Kunstenfestival weet dus op welke bijdrage het kan rekenen en heeft beslist om het festival in 1995 in een beperkte uitgave te laten doorgaan. Deze fundamenteel artistieke keuze werd gemaakt door de organisatoren van het festival.

Het is juist dat wij op de eigen kredieten van de Brusselse Aangelegenheden de kredieten hebben willen veilig stellen die worden gebruikt voor allerlei mogelijke initiatieven in en buiten Brussel om Brussel als stad van de Vlaamse Gemeenschap beter bekend en – zeker wat Vlaanderen betreft – beter bemind te maken. Wij gaan verder met deze acties. Bruisend Brussel heeft in de loop van de voorbije jaren bewezen dat het een zinvol initiatief is. Dit initiatief werd genomen naar aanleiding van de enquête die enkele jaren geleden werd uitgevoerd en waaruit bleek dat de houding van Vlaanderen tegenover Brussel eerder negatief was. Wij waren vertegenwoordigd op een tentoonstelling die gedurende een zestal weken heeft gelo-

pen in het eigen administratief centrum, in de Boudewijn. Tevens hebben wij gedurende twee en een halve maand een tentoonstelling gehad in Diksmuide, zowel in de IJzertoren als in het cultureel centrum van Diksmuide. Ik heb de organisatoren verzocht om mij de bezoekerscijfers te bezorgen.

Indien de begroting op het einde van deze week wordt goedgekeurd, hoop ik aanstaande zaterdag in Lissabon te zijn om er bij het afsluiten van het jaar Lissabon Culturele Hoofdstad van Europa, de tentoonstelling Bruisend Brussel voor te stellen. Dit programma van twee maanden omvat voorstellingen, voordrachten en discussies.

Door het veiligstellen van het krediet van 40 miljoen frank kunnen wij deze initiatieven blijven financieren.

Het krediet werd inderdaad vermindert met 20 miljoen frank, bedrag dat kon worden besteed aan allerlei studies, omdat wij menen dat er nog studies moeten worden geïmplementeerd. Er werd trouwens op twee van deze studies gezinspeeld. Wij zijn van oordeel dat het niet nodig is om in 1995 nog verder geld uit te geven aan onderzoek vooraleer de studies, die ook werden overgemaakt aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie en aan de leden van het College, op een of andere manier verder worden geïmplementeerd.

Op de vraag quid met de uitvoeringsbesluiten inzake het decreet van juni 1994 in verband met de overdracht van de onroerende goederen naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie, kan ik het volgende antwoorden. Op technisch en administratief vlak is het opstellen van dergelijke uitvoeringsbesluiten geen gemakkelijke klus waarbij liefst geen vergissingen mogen gebeuren. Enerzijds moesten wij eerst nagaan of alle gebouwen, gronden, panden of krotten die de Vlaamse Gemeenschap in Brussel bezit, destijds bij koninklijk besluit door de federale regering werden overgedragen. Zo ontdekten

wij een paar dossiers waar de overdracht nog moet gebeuren. Deze moeten dus eerst juridisch in orde worden gesteld. Anderzijds waren een aantal van die goederen ooit eigendom van het rijksonderwijs en zij kregen een andere bestemming. Dat betekent dat er eveneens een uitzuivering moet gebeuren van de gebouwen die nog steeds behoren tot de ARGO en, op grond van de voorschriften van de bijzondere wet, moet worden nagegaan of de gebouwen waarvan de bestemming werd gewijzigd, zonder meer kunnen worden overgedragen.

Dit voorbereidend werk is bijna voltooid en ik hoop in de loop van de maand januari aan de Vlaamse regering een uitvoeringsbesluit te kunnen voorleggen tot overdracht van de meeste gebouwen.

Dit gebeurde niet in 1994, omdat wij binnen het uitvoerend college met de Vlaamse Gemeenschapscommissie van Brussel hadden afgesproken hoe dan ook de werken aan de trefcentra van Sint-Lambrechts-Woluwe, Evere en Brussel-centrum te financieren met de kredieten die in onze begroting waren opgenomen. Zoals u weet, dient de overdracht te gebeuren vóór 31 december 1995.

Wat betreft de gebouwen met problemen aan daken en dergelijke kan ik het volgende zeggen. Het gebouw met een lekkend dak te Sint-Gillis zal worden hersteld tijdens de eerste maanden van 1995. Ook in Koekelberg zullen tijdens de eerste helft van 1995 dringende instandhoudingswerken worden uitgevoerd.

Wat Schaarbeek betreft, zal een herstelling van het dak van een van de panden begin 1995 gebeuren. Voor Laken gebeurde de vastlegging nog op de kredieten van 1994. Indien het weer het toelaat, moeten de werken eerstdaags kunnen worden aangevat. In de loop van dit jaar hebben wij het lekkend dak hersteld en gevelbeschermingswerken uitgevoerd in Anderlecht ; in Elsene werden gevelbeschermings- en herstellingswer-

Weckx

ken verricht ; in Schaarbeek werd het gebouw aan de Rogierlaan operationeel gemaakt en in Etterbeek werden in de loop van dit jaar voor het probleem van de Chamberystraat dringend een aantal maatregelen genomen.

Ik kom nu tot de concrete vragen van de heer Dielens, onder meer de problematiek van de omschakeling van het DAC-statuut naar het Gesco-statuut in Brussel. Na heel wat onderzoek en gepalaver, ook met de federale overheid, kon dit plan nog niet worden gerealiseerd wegens de derving van sociale zekerheidsbijdragen. De heer Dielens kent dit probleem trouwens beter dan ikzelf. Dit was in feite de reden waarom het niet tot een samenwerkingsakkoord is gekomen tussen de federale regering enerzijds, het Brusselse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap anderzijds. Er is wel een zogeheten bijpasoperatie gebeurd. De heer Anciaux en ikzelf hebben daaraan meegewerkt. Op een zeker ogenblik werd inderdaad door het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie beslist om de barema's gelijk te schakelen met die van het contractuele personeel. Voor de uitvoering ondervindt men echter op dit ogenblik technisch administratieve moeilijkheden, onder meer het niet-beschikbaar zijn van bepaalde loongegevens die door de RVA moeten worden verstrekt. Ik heb vandaag nog even navraag gedaan. Op de volgende collegevergadering van 22 december zou binnen het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie daaromtrent een oplossing worden gezocht. Ik hoop dat wij samen een beslissing zullen kunnen nemen om deze bijpasoperatie te kunnen realiseren. Het is inderdaad alles behalve gezond dat personeel dat gelijkaardig werk uitvoert andere barema's heeft dan ander personeel, alleen omdat het onder een ander statuut valt.

Er is ook nog het probleem van het doorschuiven van DAC-kosten van

de BGDA naar de gemeenschapscommissies. Nog steeds hebben wij hieromtrent geen verdere gegevens. Toch is op dit ogenblik een bepaalde beweging aan de gang. In het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie zullen wij bijzonder aandachtig moeten zijn. Enerzijds is er het probleem van de tewerkstelling als gewestelijke materie en anderzijds is er het feit dat deze mensen inderdaad werkzaam zijn in gemeenschapsaangelegenheden en alleen in gemeenschapsaangelegenheden. U mag ervan overtuigd zijn dat zowel de Vlaamse Brusselse ministers als ikzelf als toegevoegd lid van het college, erover proberen te waken dat in de eerstkomende maanden ook aan dit probleem een billijke oplossing wordt gegeven die zou stroken met de desbetreffende regelgeving.

Wat het jeugddecreeet betreft en de toepassing ervan te Brussel, kan ik in antwoord op de vraag van de heer Dielens mededelen dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie inderdaad tijdig een jeugdwerkbeleidsplan heeft goedgekeurd in toepassing van het decreet van 1993. Dit plan wordt momenteel door mijn administratie, afdeling jeugdwerk, onderzocht en zal mij eerstdaags ter goedkeuring worden voorgelegd.

Het is inderdaad juist dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie zelf, naast de 7 miljoen frank die zij vanwege de Vlaamse Gemeenschap via dat decreet meer zal ontvangen – en die uitgetrokken zijn op de begroting en decretaal vastliggen door de voorafname van 6 percent – een bijkomende inspanning, met eigen middelen, van ongeveer 12 tot 15 miljoen frank zal leveren. Ook daarover zal eerstdaags in het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie gestatueerd worden.

Het jeugdwerkbeleidsplan van Brussel heb ik nog niet goedgekeurd. Ik kan daarover geen details geven. Het staat echter vast dat ook in Brussel het effect van het decreet op het terrein zeer duidelijk zal voelbaar zijn. Uit de contacten met mijn

administratie, blijkt dat er inderdaad geen fundamentele problemen zijn om aan de minister een positief advies voor te leggen om dit jeugdwerkbeleidsplan van de Vlaamse Gemeenschapscommissie van Brussel goed te keuren.

Mijnheer De Boeck, u hebt de vraag herhaald die u al in de commissie had gesteld in verband met de moeilijkheden die het Rekenhof maakt in verband met de problematiek van het Lunatheater. Ik heb op een bepaald ogenblik inderdaad gemeend het Lunatheater in Brussel te moeten realiseren. Ik meen dat men zal aannemen dat dit aan een nood beantwoordde. Trouwens, wanneer men de programmatie ziet van het eerste seizoen, dat nu achter de rug is, dan worden de verwachtingen overtroffen. De Luna is een zaal die meermaals per week, vaak elke dag van de week, wordt gebruikt en door een divers en talrijk publiek wordt bezocht. Immers, door de wijze waarop het Lunatheater wordt beheerd, vinden er allerlei podiumactiviteiten plaats : van dans, over muziekuitvoeringen tot theater.

Het Rekenhof heeft inderdaad opgemerkt dat de V.Z.W. Lunatheater decretaal had moeten worden opgericht – als ik hun bemerking goed heb begrepen – omdat de V.Z.W. een patrimonium van de Vlaamse Gemeenschap beheert. Derhalve, zegt het Rekenhof, deed de Vlaamse regering, ingevolge artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, aan een vorm van bevoegdheidsoverschrijding.

Deze opmerking is volgens mij op zijn minst voor betwisting vatbaar. De betrokken V.Z.W. Lunatheater is immers geen door de Vlaamse Gemeenschap opgerichte rechtspersoon, maar is een echte privaatrechtelijke instelling die met de Vlaamse regering een, in de tijd beperkte, overeenkomst heeft gesloten. Deze overeenkomst loopt tot en met 31 december 1995, maar is volgens de bepalingen van de overeenkomst verlengbaar voor eenzelfde periode

Weckx

van 3 jaar. Derhalve kan ik u vandaag meedelen dat ik deze aangelegenheid verder grondig zal onderzoeken en dat wij ter zake met het Rekenhof overleg zullen plegen, zoals wij trouwens nog hebben gedaan in verband met een aantal culturele instellingen, omdat wij eigenlijk niet helemaal akkoord gaan met de mening van het Rekenhof. Uit het verleden blijkt dat wij, door gesprekken met het Rekenhof, ook de problemen hebben opgelost. Wij zullen dus onmiddellijk na het Kerstreces contact nemen met de afgevaardigde van het Rekenhof om te zien op welke manier wij de diverse stellingen zullen kunnen uitpraten.

Ik zal nog even nader ingaan op een aantal concrete vragen. De heer Anciaux had het over vier punten die zowel zijn als mijn bezorgdheid opwekken, namelijk de "Europeanisering", de groeiende kloof tussen rijk en arm, de asymmetrie die we wilden maar die een handicap zou kunnen worden en de Brusselse luiken van de Vlaamse decreten.

Mijnheer Anciaux, wat uw vraag over een Nederlands-Vlaams cultuurhuis in Brussel betreft, wil ik u zeggen dat dit al een oude geschiedenis is. Toen ik voorzitter was van het Comité van Ministers van de Taalunie heb ik daar herhaaldelijk met mijn Nederlandse collega's over vergaderd. In de commissie heb ik reeds gezegd dat de Nederlandse ministers een ander idee hadden over wat zo'n huis zou moeten zijn dan wij. We zaten duidelijk niet op dezelfde golflengte. Ik voelde duidelijk aan dat zij eerder opteerden voor een "lobbyhuis" naar de Europese Gemeenschap toe, dan voor een Nederlands cultuurhuis naar het model van de British Council of het Goethe-Instituut. In een dergelijk instituut zouden wij met de Nederlandse cultuur in de ruimste zin van het woord aanwezig kunnen zijn om een taal- en letterenbeleid te voeren. Vanuit dit huis zouden wij kunnen tonen wat

de culturen van dit taalgebied met zijn 21 miljoen inwoners betekent.

Het moet mogelijk zijn om dit dossier opnieuw aan te kaarten bij de nieuwe Nederlandse regering. Ik ben bereid om dit te doen. Wij zijn er in geslaagd de Nederlandse Taalunie een nieuwe dimensie te geven, ondermeer op het vlak van het gebruik van het Nederlands in Europa. Misschien kunnen wij via het meerjarenplan van de Nederlandse Taalunie, dat in 1993-1994 tot stand kwam, de zetel van de Taalunie naar Brussel overbrengen. Vanuit de politiek van de Taalunie kunnen we dan misschien een centrum uitbouwen dat zich niet alleen met letteren en taal bezighoudt, maar dat zich ook om andere culturele initiatieven bekommert in de hoofdstad van Europa. Ik ben er toe bereid om dit dossier opnieuw ter sprake te brengen bij mijn Nederlandse collega, de heer Aad Nuis. Wij zullen in de loop van de maand januari trouwens de gelegenheid hebben om een bezoek te brengen aan het Instituut voor Nederlandse Lexicologie in Leiden. Wij hebben reeds de helft van de dag voorbehouden voor overleg over andere dossiers. Ik zal van dit bilateraal overleg ondermeer gebruik maken om het dossier van het Vlaams-Nederlands huis te actualiseren.

Inzake de KVS heb ik de voorbije drie jaar een tiental gesprekken gevoerd met de toenmalige schepen van Schone Kunsten. In mei 1992 heb ik hem gevraagd of de stad Brussel bereid was de KVS in eigendom te behouden als cultuurtempel voor de Vlamingen van in en rond Brussel. Het antwoord van de schepen was positief. Op mijn vraag of de stad haar verplichtingen als eigenaar zou naleven, heeft hij eveneens positief geantwoord. Een paar maanden nadien hebben wij samen besloten de heer Marijnen de kans te geven de KVS te vernieuwen, ook inzake werking. Het departement van Cultuur heeft een inspanning gedaan om de KVS op basis van het podiumkunstendecreet de hoogst toegelaten

dotatie te verlenen. De KVS ontvangt jaarlijks 55 miljoen frank. Omwille van het sociaal passief van de KVS heeft de regering een extra inspanning geleverd via de Lotto-advisering die de KVS gedurende 2 jaar een bijomende dotatie van 17,5 miljoen frank heeft verleend.

De Vlaamse regering is haar engagementen nagekomen. De stad Brussel heeft de afspraken echter niet nageleefd. Het verheugt mij vast te stellen dat de gemeenteraad van Brussel-stad over KVS een principiële beslissing heeft genomen. Uit de gegevens waarover ik op dit ogenblik beschik, kan ik enkel opmaken dat de beslissing handelt over de restauratie van de gevel en de buitenbalkons maar niet over de verbouwing van de zaal. Over de kostprijs van een restauratie lopen de cijfers sterk uiteen: de ene bron spreekt over 1,2 miljard frank, een andere bron spreekt over een raming van 300 miljoen frank waarvoor dan nog een studie zou moeten worden uitgevoerd. Ik ben van mening dat de in opdracht van de KVS uitgevoerde studie van een Angelsaksisch theaterexpert ruimschoots voldoende is.

Ik hoop dat ik de beslissing van het gemeentebestuur van Brussel eerstdaags zal ontvangen zodat ik met mijn collega Chabert kan overleggen om het penibele dossier inzake de KVS in goede banen te leiden.

Naar aanleiding van Antwerpen '93 hebben we inderdaad 350 miljoen frank uitgetrokken. Het NTG in Gent kon over 100 miljoen frank beschikken voor vernieuwingswerken en aan de operawerken werd 800 miljoen frank besteed. Al die middelen waren afkomstig van de Vlaamse Gemeenschap. U mag evenwel niet uit het oog verliezen dat ook in het Lunatheater aanzienlijk werd geïnvesteerd. Als we de som maken van de respectievelijke bedragen die over dertig jaar worden gespreid – zoals overeengekomen – dan zal dit prijskaartje ook zowat 600 tot 700 miljoen frank belopen. Het juridisch systeem dat in dit geval

Weckx

werd toegepast, maakte het mogelijk dat de privé-sector de overheid pre-financierde. Vervolgens sloten we een erfpachtcontract af over dertig jaar en betalen de investeringen terug, met interesten uiteraard.

Ik sluit niets uit. In bepaalde kringen gaan stemmen op om aan het Flageyplein de allerhoogste prioriteit te geven. Aan deze kwestie zit ook een hele geschiedenis vast. Ooit kunnen we voor de gebouwen wel een bestemming vinden, zodra we er uiteindelijk eigenaar van zijn. Het grote probleem schuilt erin dat de RTBF en de BRTN er gezamenlijk in mede-eigendom zeggenschap over hebben. Blijkbaar komt men niet tot een akkoord omdat de beide instellingen een vinger in de pap willen houden. Het is dus niet zo eenvoudig en we moeten onderkennen wat de politiek effectief kan doen. Zolang onze pararegionale of paracommunautaire instellingen niet exclusief eigenaar van het gebouw zijn, staan we voor een fundamenteel juridisch dilemma dat uit de weg moet worden geruimd vóór initiatieven mogelijk zijn.

Het probleem inzake de asymmetrie tussen Cocov en de VGC is evident. U hoeft me echt niet van de Franse arrogantie te overtuigen, want ik blijf via documenten wel op de hoogte van wat in de Cocov wordt gezegd. Dat levert overigens voor mij het overduidelijke bewijs dat we nog lang niet op communautaire verzoening en pacificatie kunnen hopen. Zolang individuen zoals de voorzitter van de Cocov kritiek blijven spuien over de initiatieven van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel, zal het onmogelijk zijn gezamenlijk projecten op het getouw te zetten. Ik hoop van harte dat ook daar het gezond verstand ooit de bovenhand krijgt.

Wat welzijn en gezondheid betreft, moeten we inderdaad toegeven dat u gelijk hebt. In de nabije toekomst moeten we samen, de Vlamingen uit Brussel en de Vlaamse Gemeen-

schap, een plan opstellen op middellange termijn opdat we aan die moeilijke materies eindelijk ook daadwerkelijk voorrang zouden kunnen geven.

Mijnheer Anciaux, inzake de toepasbaarheid van de decreten en de besluiten kan ik u meedelen dat ik inderdaad de lijst ken waarnaar u hebt verwezen. Ik ben het met u eens dat er inderdaad nog heel wat werk aan de winkel is. Wij proberen de aandacht van onze collega's hierop te vestigen, maar ik geef grif toe dat wij daar niet altijd in slagen.

De Vlaamse administratie legt op dat vlak overigens weinig gevoeligheid aan de dag. Dat ligt waarschijnlijk op de eerste plaats aan de beleidsvoerders die via nota's hun administratie kunnen wijzen op de specificiteit van Brussel, maar er is ook de dagdagelijkse moeilijkheid voor dewelke wij staan. Wij moeten in ieder geval verder aandachtig zijn. Misschien is de suggestie die hier in het debat werd gedaan de enige mogelijke, zeker naar de toekomst toe, wanneer wij over een zelfstandig verkozen Vlaams parlement zullen beschikken. Dan zou er immers over elk ontwerp van decreet een advies kunnen worden gevraagd aan de commissie Brussel.

Wij zullen daartoe moeten komen, al besef ik terdege dat zoiets op weerstand stuit van beleidsvoerders die reeds aan vele raden en commissies een voorafgaandelijk advies moeten vragen. Het belang van Brussel is echter zo groot, dat als er een uitzondering zou moeten worden gemaakt, die moet handelen over ontwerpen van regelgeving die van toepassing zijn in gemeenschapsmateries in Brussel.

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer J. Van Hauthem : Mijnheer de voorzitter, ik kan begrijpen dat de minister niet uitgebreid is ingegaan op mijn eerder algemene bedenkingen.

Mijnheer de minister, u verwacht blijkbaar zeer veel van de volgende verkiezingen van dit Vlaamse parlement. Ik durf daar mijn hoop niet op te stellen, want het is de jongste tijd nogal de mode om zich te verlaten op de volgende rechtstreekse verkiezingen telkens er een probleem opduikt.

Investeren in structuren is – en ik blijf erbij – belangrijk, maar wij moeten er ons voor hoeden niet in een lege doos te investeren zodat men zich op de duur niet gaat afvragen of het sop de kool nog wel waard is.

Zelfs na de rechtstreekse verkiezing van het Vlaamse parlement vrees ik dat dit Adviescomité zich nog altijd zal beperken tot een clubje van Brussel-geïnteresseerden. Om Brussel aantrekkelijk te maken om er te wonen, is er meer nodig dan de bevoegdheden die u hebt. Ik vrees dat wij hierin zullen tekortschieten.

Ik blijf het betreuren dat in deze Vlaamse Raad wel zonder enig probleem over een aantal institutionele aspecten van Vlaanderen in de toekomst kan worden gesproken, maar dat in dit debat de kwestie Brussel niet wordt aangeraakt.

De Cocof daarentegen spreekt zich wel degelijk uit over de verhouding Vlamingen/Franstaligen in Brussel, en over de manier waarop die verhouding in de toekomst moet evolueren.

Ik vrees institutioneel dan ook het ergste. Ik zal mijn bezwaren tegen de geweststructuur niet herhalen. U kent ze. Maar van Brussel een derde gewest maken, zal de psychologische kloof tussen Brussel en de rest van Vlaanderen alleen maar vergroten. Naar aanleiding van het Sint-Michielsakkoord heb ik ook verklaard dat de Cocof die nu decretale bevoegdheid bezit – niet noodzakelijkerwijs moet komen te staan tegenover de VGC – die geen decretale bevoegdheid heeft. Na het Sint-Michielsakkoord zou de Cocof in Brus-

Van Hauthem

sel eigenlijk tegenover de hele Vlaamse Gemeenschap moeten komen te staan. Precies omdat wij aan de VGC geen decretale bevoegdheid hebben gegeven. Als Brussel nu uit het institutionele debat wegblijft, vrees ik dat in de praktijk de Cocof met decretale bevoegdheid zal komen te staan tegenover een VGC zonder decretale bevoegdheid. Dit komt doordat, telkens de Vlaamse Raad over institutionele zaken spreekt – en ik geef toe dat de Vlaamse Raad daar niet voor bevoegd is – Brussel altijd achterwege blijft.

De voorzitter : De heer Dielens heeft het woord.

De heer F. Dielens : Mijnheer de minister, ik vond het laatste deel van uw toespraak nog belangrijker dan het eerste deel, waarin u het vooral over de begroting zelf had. Een Vlaams minister, verantwoordelijk voor Brusselse Aangelegenheden, horen spreken over de arrogantie – ook in 1994 – van de Franstaligen, is zeer belangrijk. Het wijst erop dat er op het terrein nog niet veel te merken valt van de zogenoemde verbeterde verhouding tussen Nederlandstaligen en Franstaligen. Hoewel dit me niet verbaast, stel ik vast dat veel collega's dat nog niet doorhebben. Maar Brussel is niet zomaar een verschijnsel. Het is een stad van mensen. Als duizenden bejaarden het slachtoffer worden van de kwaadwilligheid van Franstalige collega's, dan is dit des te erger. Het gaat hier immers niet alleen om Nederlandstaligen, maar ook om Franstaligen. Er staat trouwens geen taal op iemand die oud wordt en in een rusthuis in erbarmelijke omstandigheden wordt opgevangen.

Het is werkelijk een alarmkreet wanneer een minister terecht spreekt over arrogantie.

De voorzitter : De heer Anciaux heeft het woord.

De heer V. Anciaux : Mijnheer de

voorzitter, ik dank de minister voor de volledigheid en de duidelijkheid van zijn antwoord. De inspanningen van minister Weckx inzake de budgettaire voorzieningen ten bate van Brussel zijn prijzenswaardig en worden in heel het sociaal-culturele veld van Brussel hoog gewaardeerd. Ik hoop dan ook dat zijn woorden inzake de beleidsvoering van heel de Vlaamse regering inderdaad in beleidsdaden zullen worden omgezet. Het is mogelijk dat wij hiervoor zullen moeten wachten op de volgende Vlaamse regering, maar ik meen dat de huidige Vlaamse regering inzake welzijnsvoorzieningen en preventief gezondheidsbeleid over voldoende middelen beschikt om nu reeds werk te maken van de beleidsinitiatieven die in Brussel worden genomen. De VGC treedt aanvullend op en in een overbruggings- of startperiode, maar zeker niet het omgekeerde.

De voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx : Mijnheer de voorzitter, aan de heer Anciaux wil ik zeggen dat ik van het laatste jaar van de huidige legislatuur maximaal gebruik zal om bij mijn collega's bevoegd voor welzijn en gezondheid de nodige aandacht op te wekken voor een aantal materies die voor de inwoners van Brussel zo belangrijk zijn.

Mijnheer Dielens, ik heb inderdaad gesproken over onaanvaardbare arrogantie bij bepaalde Franstalige beleidsverantwoordelijken in Franstalige structuren en dit was inderdaad een alarmkreet. Deze materie moet in de Vlaamse Raad dan ook beslist aan bod kunnen komen.

Mijnheer Van Hauthem, de Vlaamse minister-president heeft bepaalde initiatieven aangekondigd, dit ten einde een toekomstig, zelfstandig verkozen Vlaamse parlement voor te bereiden en om, met het oog op eventuele volgende staatshervormingen, te trachten een aantal consensusbasisstellingen tot stand te brengen. Wees ervan overtuigd dat

ik op dat moment de problematiek van Brussel opnieuw ter sprake zal brengen. Op dat vlak is er namelijk ten opzichte van het Vlaamse institutionele in Brussel, onder meer ten overstaan van de gemeenten en de OCMW's, nog zeer veel te doen.

Vroeg of laat komt het toch tot een nieuwe staatshervorming, al was het **maar omdat de Franstaligen het zullen vragen** omwille van de wet op de financiering van gewesten en gemeenschappen. Wij moeten dan klaar zijn om onze eisen te stellen om in het belangrijk hoofdstedelijk gewest volledig **aan onze trekken te kunnen komen**, want daar zijn wij nog ver van verwijderd.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (Neen)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, conform artikel 74, punt 2 van het Reglement wordt de sprekerslijst nu ambtshalve gesloten.

Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen morgen om 9.30 uur en 14 uur opnieuw bijeen om de algemene bespreking voort te zetten met de materies Openbare Werken en Vervoer, de materie Cultuur en de materies Welzijn en Gezondheid.

Is de Raad het daarmee eens ? (*Instemming*)

Dan is aldus besloten.

– De vergadering wordt gesloten om 22.21 uur.
